ஶ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பகவத்விஷயம் - ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படி

திருவாய்மொழி ஏழாம்பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய—ப்ரவேசம்.

*அமர்ந்துபுகுந்தேன் என்று தம்மால் ஆனவளவும் புகுரநின்றார். அநந்தரத்தில் அவனைப் புகுரநிற்கக்கண்டிலர். "இனிக் கைவிடப்பார்த்தானாகாதே" என்று விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறார். விளம்பஹேதுவில்லாத ஸாதநத்தைப் பரிக்ரஹித்தவன் அது பலப்ரதமாந்தனையுங் கிடந்து கூப்பிடுமத்தனையிறே. இவர்தாம் கீழ்ச்செய்ததாயிற்று திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு சரணம்புக்காராயிறே யிருக்கிறது. அது *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* என்கிறபடியே கடுகப் பலித்துக்கொடுநிற்கக்கண்டிலர். இனி, "நம்மைக் கைவிடப் பார்த்தானாகாதே" என்று இன்னாதாகிறார். ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்துப்போக்கடியற்று அவ்வடியைப்பற்றி சரணம்புக்கவிடத்திலும் தம்மபேக்ஷிதம் செய்யாமையாலே, சரண்ம் புக்கார்மேலே வேறற்காரரை ஏவி ஹிம்ஸிக்கும் ந்ருசம்ஸரோபாதியாக அவனை நினைத்து பீதராய்; ஈச்வரன் க்ருபைபண்ணுகைக்கு வேண்டுவது ஸம்ஸாரத்தினுடைய ஹேயதை நெஞ்சிலே படுகையும், அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்திக்கையும் ப்ரபத்திபண்ணுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே; இவ்வளவிலும் பலிக்கக்காணாமையாலே, "வைப்பனாக வைத்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய்மடிந்தது கிடீர்!" என்று கூப்பிடுகிறார். "இனித்தான் *க்ஷிபாமி யாதல்,* ததாமியாதல் இரண்டேயிறே; அதில் *க்ஷிபாமி என்னுமளவிலே யாகாதேநாம்' என்றிருந்தார். அது வென்? இவர்க்கு *ததாமி என்றபுத்தியோகம் பண்ணிக்கொடுத்தானேயென்னில்; "அதுவும் நோவுபடுகைக்கு உடலாகத்தந்தான் என்றிருக்கிறார். தம்முடைய சக்தி கொண்டு பெறவிருந்தாரல்லர்; அவனுக்கு அசக்தியுண்டாயிழக்கிறாரல்லர். பேற்றுக்கு வேண்டுவது முன்பே செய்துநின்றார்; ஆனபின்பு, இவர்க்கு இப்போது இழக்க வேண்டுவதில்லையிறே. ஆனால் பலியாதொழிவானென்? என்னில்; "இவர்குறையாலே யன்றிறே பலித்ததில்லையாவது; நமக்காக விருக்கிறபின்பு இவர் இங்கேயிருந்தால் நல்லது" என்றிருந்தான், அவனும் இவரைக் கொண்டு ஒருகார்யங் கொள்ளவிறேயெண்ணியிருக்கிறது. அதுவுமொழிய, இவருடைய சரமதேஹமாகையாலே, இவர் ப்ரபத்தி பண்ணினவிடத்திலும், இவர்திருமேனியில் தனக்குண்டான ப்ராவண்யத்தாலே கார்யஞ் செய்திலன். இவர்திருமேனியில் ப்ராவண்யமிறே மங்கவொட்டு" என்று அவனைக் காற்கட்டிற்றும். மெய்யான ப்ரேமமுண்டானால் இங்ஙனல்லதிராதே. இது ப்ரக்ருதியாயிற்றே அவனுக்கு. அவன் தம்மைக் கொண்டு கொள்ள விருக்கிற கார்யந்தன்னை இதில் பொருந்துவாரையிட்டுக்கொண்டாலாகாதோ என்றாயிற்று இவர் நினைத்திருக்கிறது. "பண்ணிக்கொடுத்த ஜ்ஞாநலாபம் இவர்க்கு, தரிக்கைக்கு உடல் என்றிருந்தான் அவன்: அதுதானே த்வரைக்கு உடலாயிற்று இவர்க்கு, "க்ரமத்திலே காரியஞ் செய்கிறோம்" என்றிருந்தானவன்; அதுதன்னையே கொண்டு, நம்மைக் கைவிட நினைத்தான் என்றிருக்கிறார் இவர். நித்ய விபூதியையும் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து "அங்கேபோய் அப்படியே அநுபவிக்கவேணும்"

என்னும் பதற்றத்தையுடைய இவர்க்கு, "ஸம்ஸாரம் ததீயமாயிருப்பதும் ஓராகாரமுண்டு" என்னும் ஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலே தரித்திருக்கப்போகாதே. "யானுநீதானுய்த் தெளிதொறும் நன்று மஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்" என்றிறே இவர் இருப்பது. இப்படியிருக்கிற தம்மையும், அவனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கம் குறைவற்றிருக்கிறபடியையும், ரக்ஷகத்வம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறபடியையும், ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான ப்ராப்தியிருக்கிறபடியையும், தமக்கு இவற்றில் அந்வயமற்றிருக்கிறபடியையும், ஸத்த்வாதிகுணங்கள் அதுக்கடியான தர்மதேஹேந்த்ரியாதிகள் இவற்றுக்கடியான மூலப்ரக்ருதி மஹான் அஹங்காரம் அதின்கார்யமான விஷயங்கள் அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள் இவையெல்லாம் தததீநமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, "விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்தேவைத்தபோதே இவற்றுக்கு நம்மை இரையாக்கிப்பொகட நினைத்தானித்தனை: "க்ஷிபாமி" என்கிற கோடியிலே புக்கோம். இனித்தான் இவன் பரிகரங்கள் கண்டதும் நம்மையகற்றுகைக்கு உறுப்பாக. அதில், நித்ய விபூதியில் ஓலக்கமிருக்கிறது நாம் படுகிற நலிவுகண்டு அங்குள்ளாருடனேகூடச் சிரித்திருக்கைக்கு; லீலாவிபூதி கண்டது நமக்குச் சிறைக்கூடமாக. *மயர்வற மதிநலமருளிற்றும் அல்லாதாரைப்போலே ஸுகமே யிராதே துடித்து நோவுபடுகைக்காக" என்று அறுதியிட்டு, அவன் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து, கேட்டாரடங்கலும் நீராம்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறார்.

* மின்னிடைமடவாரில்-ஒரு பிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய் ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்துச் சொல்லிற்றெல்லாம் பிறர்வாயாலே சொன்னாற்போலே யிருக்கையாலே, ஆழ்வாரான தன்மையிலே நின்று இன்னதாம்படியான தசை விளைந்தது இவர்க்கு. இவரெல்லாவளவிலும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளோடொப்பாரொருவராயிற்று; அதாகிறது-அத்தலையில் குறையிடுவாரொருத்தரன்றிக்கே "இவற்றுக்கெல்லாம் அடி நம்முடையபாபம்" என்றிருப்பாரொருத்தரிறே. இங்ஙனேயிருக்கக்கடவ இவர் அவன்தலையிலே குறையை யேறிட்டுக் கூப்பிடுகிறாரிறே. இவர் தாம் தம்மாலே வந்தத்தை அவன்தலையிலே யேறிடுவானென்? என்னில்; ப்ராப்தியை யுணர்ந்தால், இத்தலையாலே வந்தத்தையும் அவன்பக்கலிலே ஏறிடலாயிருக்குமிறே. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால், "மாதவானவள் தள்ளினாள்" என்னக்கடவதாயிருக்கும். அதுக்கடி "தாயானவள் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுப் பார்த்திருந்தாளாகில் இப்ப்ரஜை விழுமோ? இவள் நோக்காமையிறே அந்தரப்பட்டது" என்று கொண்டு அவள்தலையிலே குறைசொல்லக்கடவதாயிருக்கும். உதங்கன் க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே வந்து, "உனக்கு இரண்டுதிறத்தாரோடும் ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, பாண்டவர்களை அழியச்செய்யாதே துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்தாய். இப்படி சார்வு செய்யப்போமோ?" என்றாற்போலேயிருக்க அவன் சொல்ல, க்ருஷ்ணனும் அவர்கள்குறைகளையெல்லாஞ் சொல்லி, "அவர்களுக்கு தர்மருசியில்லைகாண்" என்ன, "நீபின்னையவர்களுக்கு தர்மருசியையுண்டாக்கிக் கொடாதொழிவானென்?" என்றானிறே. "பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ," "கிறிசெய்தென்னைப் புறந்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ" என்றுசொல்லுகிறபடியே அவற்றின் ஸந்நிதியும் அஸஹ்யமாம்படியாய், இனித்தாம் அறியாதிருக்கச்செய்தேயும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமான * முடியானேயிற் கரணங்களையுடைய இவர்க்கு இந்த்ரியவச்யதை யுண்டென்னுமிடம் கீழோடு விருத்தமன்றோ? என்னில்; அசல் அகம் நெருப்புப் பட்டு வேவா நின்றால் தந்தாம் அகம் பரிஹரியாதிருப்பாரில்லையிறே; புற்றினருகே பழுதை கிடந்தாலும் ஸர்ப்பம்' என்று புத்திபண்ணி ப்ரமிக்கக்கடவதாயிருக்குமிறே. அங்குத்தைக்கும் இங்குத்தைக்கும் பொதுவான உடம்போடேயிருக்கிறபடியைக் கண்டார்; நாட்டாரடைய இந்த்ரியவச்யராய்க்கிடந்து நோவுபடுகிறபடியையுங் கண்டார்: 'இது நம்மளவும் வரிற்செய்வதென்?' என்றஞ்சிக்

கூப்பிடுகிறார். (சாகாம்ருகா:) - பூசலிலே புக்கு அங்குண்டான வாஸனையின்றிக் கேயிருக்கையோடு பணைதத்தித்திரியுமவையிறே (ராவணஸாயகார்த்தா:) திக்பாலர் களையுங்கூட அச்சமுறுத்தி வளர்ந்தவன்கையிலம்புகள். (ஜக்முச் சரண்யம் சரணம் ஸ்மராமம்) தங்களுடைய ஆபத்தையறிந்து பரிஹரிக்கவல்லவனையும் பார்த்துப் பற்றினார்கள். (*ராக்ஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ:; சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்) முதலிகளடங்கலும் ராக்ஷஸர்வாயிலே கிடந்து பெருமானை சரணம் புக்காப்போலே, இவரும் * மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பரான விந்த்ரியங்களுக்கு பயப்பட்டுக் கூப்பிடுகிறார். * ப்ரியம்ஜநமபச்யந்தீம் பச்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம், ஸ்வகணேந ம்ருகீம்ஹீநாம் ச்வகணைராவ்ருதாமிவ *என்று ஸ்ரீ ஜநக ராஜன் திருமகள் பட்டது படுகிறார். பிள்ளைதிருநறையூரரையர் "இப்பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்தமடைய-புலியின் வாயிலே அகப்பட்ட ப்ரஜை தாய்முகத்திலே விழித்துக் கொண்டு புலியின்வாயிலேகிடந்து நோவுபடுமாபோலேயாயிருக்கிறது" என்று பணிப்பர். * தாவதார்த்தி : * இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே சரணம்புக்கால் தம்மை இன்னாதாக ப்ராப்தியில்லையே; அவனை இன்னாதாமித்தனையிறே. திருமலையிலே புகுந்து கிட்டி நின்றதுவும் இவர்க்குப்பேற்றுக்கு உடலாகைதவிர்ந்து கூப்பிடுகைக்கு உடலாயிற்றித்தனையிறே. ... ... *

முதற்பாட்டு, "உன்னையல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்த என்னை இந்த்ரியங்களாலே நலியப் பாராநின்றாய்" என்கிறார்.

**உண்ணிலாவியவைவரால்குமைதீற்றி என்னையுன்பாதபங்கயம்*
நண்ணிலாவகையே நலிவான் இன்னமெண்ணுகின்றாய்*
எண்ணிலாப்பெருமாயனே! இமையோர்களேத்தும் உலகமூன்றுடை*
அண்ணலே! அமுதே! அப்பனே! என்னையாள்வானே!** (1)

[உண்ணிலாவிய இத்யாதி]-ரக்ஷகன் ஸந்நிதியாகை தவிர்ந்து பாதகர் ஸந்நிதியாயிற்று கிடீர். தேவர், எனக்குப் பகைப்புறம்பிட்டு வருகிறதென்றோ இருக்கிறது? [நிலாவிய] உள்ளானாலும், போக்குவரத்துண்டாமாகில் படைப்போதறிந்து இறாய்க்கலாமிறே. [நிலாவிய]-வர்த்திக்கிற. பாதகவர்க்கம் அந்தரங்கமாய் நின்று நலிகிறபடி. தேஹாத் வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதோர் ஆத்மவஸ்துஉண்டு என்று அறிகிறிலர்; இவையே வர்த்திக்குமத்தனை என்றிருக்கிறார். [ஐவரால்]-இப்படி நலியாநின்றாலும், ஒருவரிருவராகில் அறிந்து பரிஹரிக்கலாமிறே. இவர்களிலே நால்வர் ஒருமுகமாய் நின்று நலிய, ஒருவருடலாந்தமாயிருக்கும். ரக்ஷகனொருவனாயிருக்க பாதகர் ஐவராயிருக்கிறபடி. அஞ்சாலென்னாதே, "ஐவரால்" என்றது-அசேதநங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் சேதந ஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராயிற்று பாதகத்வத்தில் ஊற்றங்கொண்டு. ஆத்மாவென்று ஒன்று உண்டாய், அதினுடைய ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வார மாத்ரம் மநஸ்ஸாய், அதுக்கு இவை சேஷமென்று அறிகிறிலர். [குமைதீற்றி]-நலிவுபடுத்தி விடுநகங்கட்டுவாரை "நெகிழக்கட்டினாய் என்று உறுக்கிக் கட்டுவிப்பாரைப் போலே, "இந்த்ரியங்கள் தண்ணளிபண்ணமே ஒக்கவிருந்து நலிவிக்கிறான்" என்றிருக்கிறார். நலிகிற நலிவைக்கொண்டு, சேதநஸமாதியாலே சொன்னோமாகில், இவற்றின்பக்கல் குறையுண்டோ? இவை நலிகிறபோதும் இவனில்லாமையில்லையிறே. இவனுக்கு இவைதான் அவிதேயமுமன்றே? ஹ்ருஷீகேசனே. [என்னை]-"பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ," "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்று அவற்றின் ஸந்நிதியிலே முடியும்படியான என்னை. [உன்பாதபங்கயம்]-"தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைகள்" என்றும் "பூவார்கழல்கள்" என்றுஞ் சொல்லுகிற திருவடிகளை. [உன் பாதபங்கயம்] - என்னையன்றோ சொல்லவேண்டுவது? உன்னை நீ அறிதியிறே! **உன்னடி அறியாமல்தான் அகற்றுகிறாயன்றே.** *பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்

துண்ணும் பாதக்கமல மிறே. ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிறவாதார்க்கும் விட வொண்ணாதபடி போக்யமான திருவடிகளை. *தேனேமலரும் திருப்பாதமிறே. நண்ணிலா வகையே]-காதாசித்கமாகக் கிட்டாதொழிகையன்றிக்கே கிட்டாதொழிகையே ஸ்வபாவமாக. "இனி நண்ணப்புகா நின்றாேமோ?" என்றிருக்கிறார். [நலிவான்] நண்ணுமையென்றும் நலிவென்றும் இரண்டிலில்லை இவர்க்கு; திருவடிகளைக் கிட்டா தொழிகையே இவ்வாத்மாவுக்கு நலிவு. இக்க்ரூரமானவகையே நலிவான். [இன்னம்]-"அகல கில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா, உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்" என்ற பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்]- ஈச்வரனுக்கு வேறு க்ருத்யமில்லை என்றிருக்கிறார். *யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந: * என்று பாண்டவர்கள் கார்யம் மநோரதித்தாப்போலே, இங்கு கார்யம் செல்லாநிற்கச்செய்தே, மந்த்ரமும் செல்லுகிறபடி. "இவரை நம்பக்கலினின்றும் பிரித்தோமாம் விரகென்னே"? என்று சிந்திக்கிறானென்றிருக்கிறார். [எண்ணிலாப்பெருமாயனே]* அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத்* என்றும், *மமமாயா துரத்யயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யவற்றாய், நீ வேண்டாதாரைச் சிறையிட்டு நலியக்கடவதான ப்ரக்ருதியை பரிகாரமாகவுடையனே! அன்றிக்கே "எண்ணிறந்த மஹாச்சர்யமான குணங்களையுடையவனே!" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. இப்படி குணவானாயிருக்கிற உனக்கு என்னை நலிகைக்கு என்ன சேர்த்தி யுண்டு? விடுநகங்கட்டி நலியாநிற்கச் செய்தே "தண்ணீர்' என்பாரைப்போலே, அவன் குணங்களைச் சொல்லுகிறபடி. [இமையோர்களேத்தும்.] "தன்னாலல்லது செல்லாதாரை ஒருவன் பொகடவல்லபடியே" என்று கொண்டாட ஒரு விபூதியுண்டாவதே! "அவர்கள் முகங்கொடுக்கையிறே அவன் இங்கு வாராதிருக்கிறது" என்றிருக்கிறார். த்ரிசங்குவினுடைய ஓலக்கம் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்ததாகில் அவனுக்கு என்னை விட்டிருக்கப்போமோ? (உலகமூன்றுடையண்ணலே) - "தான் நினைத்தபோது கார்யஞ்செய்கிறான்" என்று இவரிருக்கைக்காகத் தன்னுடைய சேஷித்வத்தைக் காட்டினான் அவன்; "இப்படி ரக்ஷகனானவன் நம்மை நலியுமோ?" என்றிருக்கும்படி பண்ணிப் பின்னை நலிகைக்காகக்காட்டினான்" என்றிருக்கிறார் இவர், (அமுதே) - அவன் தன்னுடைய போக்யதையைக் காட்டிற்றும் தம்மைபுஜிப்பைக்கைக்கல்ல; புறம்பு ஒன்றுபொருந்தாதே நோவுபட" என்றிருக்கிறார். (அப்பனே) - "இப்படி உபகாரகனானவன் நலியாநின்றானே?" என்று விச்வஸிக்கப்பண்ணிப் பின்னை அபகரிக்கைக்காகக் காட்டினான்" என்றிருக்கிறார். (என்னையாள்வானே) - "ப்ராங்ந்யாயம் பலிக்கும்" என்றிருக்கைக்காகக் காட்டினானென்றிருக்கிறார். "இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்மை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்தது நாமும் சிலசெய்தோ? அப்படியே மேலும் நம்கார்யம் அவன் செய்யும் என்று இருக்கைக்காகச் செய்தானத்தனை; நினைவு வேறே யென்றிருக்கிறார். என்னையாள்வானே - "நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்" என்கிறார். ... ... (1)

இரண்டாம் பாட்டு, "துர்ப்பலனான என்னை இந்த்ரியங்களாலே ஸர்வ காலமும் நலிவித்து, இந்நோவை யறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி" என்கிறார்.

**என்னையாளும்வன்கோ ஓரைந்திவைபெய்து இராப்பகல்மோதுவித்திட்டு *
உன்னைநான் அணுகாவகை செய்துபோதி கண்டாய் *
கன்னலே! அமுதே! கார்முகில்வண்ணனே! கடல் ஞாலங்காக்கின்ற *
மின்னுநேமியினாய்! வினையேனுடை வேதியனே! (2)**

(என்னையாளும்வன்கோ) - ஸத்தை நோக்குவாய் நீயாய், பணிகொள்வார் வேறே சிலராவதே. அத்தலையித்தலை யாயிற்றுக்கிடாய். ஈச்வரனென்பான் ஒரு

வனுண்டாய், அவனுக்கு ஆத்மாசேஷமாய், அவனுக்கு மநஸ்ஸு அந்தரங்கபரிகர மாய், அதுக்கு இந்த்ரியங்களும் சேஷமாகை தவிர்ந்து பள்ளிகள் கலகம்போலே என்னை இந்திரியங்களாளும்படி யாவதே!! (வன்கோ) - ப்ரபலருமாய் வந்தேறிகளான வர்களுக்குப் பணிசெய்து வெறுத்தேன். (வன்மை-பலாத்காரம்.) "கோவாய்ஐவ ரென் மெய்குடியேறிக் கூறைசோறிவைதாவென்று குமைத்துப்போகார் * ஒரு நீர்மையுடையவன் சேஷியாகை தவிருவதே! (வன்மை-காடிந்யம்.) ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகன் சேஷியாகை தவிர்ந்து, நிர்குணர் சேஷிகளாயிற்று கிடீர். (ஓரைந்து)- குணப்ரதாநபாவத்தாலன்றிக்கே, ஸமப்ரதாநமாய் நலிகிறபடி. கடவானொருவனாய், பணிசெய்வதும் அவனுக்கான நிலை குலைந்தது. * பதிம்விச்வஸ்ய * என்றும் "அனைத் துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனன்" என்றும் ஒருவன் சேஷியாகை தவிர்ந்ததிறே, (ஐந்து)-ஏகசேஷமாகை தவிர்ந்தது கிடீர். (இவைபெய்து) - அவற்றின் பக்கல் குறை யுண்டோ, அவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீயல்லையோ? ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனைப் பாம்பு களைக் கூடவிட்டுக்கட்டி நலிந்தாப்போலே யிருக்கிறது காணும். இவற்றை யுண் டாக்கி என்பக்கலிலே நீ விட்டது. (இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு)-காலத்துக்கு விநி யோகம் இதுவே யாவதே! *ஒழிவில் காலமெல்லாம் * என்று அழகிதாக அடிமை செய்யவாசைப்பட்டேன். அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூடுவதென்று கொலோ * என்று ப்ரார்த்தித்த எனக்கு. இவற்றினுடனே கூடும்படியாவதே. (உன்னை நான்) - பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற உன்னை, கிட்டியல்லது ஜீவிக்க மாட்டாதபடியான நான். நிரதிசயபோக்யனான உன்னை, புஜித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத நான். (அணுகாவகைசெய்து)-கிட்டாதபடி பண்ணி. (போதிகண் டாய்)-உன்னை யநுபவிக்கவேணுமென்று போந்த பிராட்டியை மாயமானைக் காட்டிப் பிரித்து ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணிகைகள் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து உன்னைக்கொண்ட கன்றாற்போலே கிடாய் இதுவும்! (கன்னலேயமுதே)-ஒரு வகையால் வந்த போக்ய தையாகில் நான் ஆறியிரேனோ? * ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ: * என்கிறபடியே ஸர்வவித போக்யமுமாய், * அளவிறந்து, * கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளமாயிராநின்றதே. கன்னலென்று - கருப்புக்கட்டி. அமுதென்று - போக்யமுமாய் சாவாமல் காக்கும தவுமாயிருக்கை. (கார்முகில் வண்ணனே) - அந்த போக்யதையைத் தன்பேறாகத் தருமவன். பரமோதாரனென்றபடி. அன்றிக்கே, கார்காலத்தில் மேகம்போலே தர்சநீயமான வடிவை யுடையவனே! என்னுதல். (கடல்ஞாலம்) இத்யாதி-"போதி கண்டாய்" என்று ஆர் காட்ட நீ அன்றுநோக்கிற்று! இந்த்ரியங்களாலே நோவு பட்டோம் என்று இவர்கள் அபேக்ஷித்தபோதோ நீ நோக்கிற்று! நீ போக்யன் என்றறியாதாரையுங்கூட நோக்குமவனல்லையோ? கடலோடு கூடின பூமியைக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக் கொண்டு நோக்கும் ஸ்வபாவனல்லையோ? (காக்கின்ற)- ரக்ஷணந்தான் காதாசித்கமோ உனக்கு? (மின்னுநேமியினாய்) - இயற்றியுண்டென்னோ ஸங்கல்பத்தாலே நோக்குமவனோ? ஆசிலேவைத்தகையும் நீயுமாயன்றோ நோக்குவது *அருளார் திருச்சக்கரத்தா லகல்விசும்பும்நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்னக்கடவதிறே. உறுவினவாள் உறையிலிடாதே யன்றோநோக்கு வது? விளங்கா நின்றுள்ள திருவாழி. (வினையேனுடைவேதியனே) - * தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்* என்றும், *பொது நின்ற பொன்னங்கழல் * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஊர்ப்பொதுவாயிருக்கிற நீ என்னளவிலே வந்தவாறே வேதைகஸமதிகம்யனாய், இன்றிருந்து ஓலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியான பாபத் தைப் பண்ணுவதே நான்! ... ... (2)

மூன்றாம் பாட்டு. "ஜகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனாய் வைத்து, என்னை உன் திருவடிகளிலே கிட்டாதபடி இந்த்ரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்னப்ரயோ ஜநம் உண்டு? என்கிறார்.

வேதியாநிற்குமைவரால் வினையேனைமோதுவித்து * உன் திருவடிச்
சாதியாவகைநீ தடுத்து என்பெறுதி! அந்தோ! *
ஆதியாகி அகலிடம் படைத்து உண்டுமிழ்ந்துகடந்திடந்திட்ட *
சோதிநீண்முடியாய்! தொண்டனேன் மதுசூதனனே! (3)

(வேதியாநிற்கும்) - அழகிதாக எல்லா அவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டேன், * உடனாய்மன்னி * என்று பாரித்ததெல்லாம் இவற்றுக்குப் பணி செய்கைக் காவதே! (வேதியாநிற்கும்) - வேதனையே பண்ணாநிற்கும். * யாவஜ்ஜீவமக் நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத் * என்றால் *‘ஸாயம்ப்ராத: * என்று ஒரு காலங்களிலே ஒதுக்காநின்றதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டுச் சொன்னதெல்லாம் இவற்றின்பக்கலிலே யானபடி, (வினையேனை) - போகத்திற்குப் பாரித்ததெல்லாம் க்லேசப்படுக்கைக்கு உடலாவதே. (உன் திருவடிச் சாதியாவகை நீ தடுத்து) - என்ன உறவின் கனந்தான்! தம்முடைய குற்றத்துக்கும் அவனை வெறுக்கும்படி காணும் ஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணி பலத்துக்கு விரோதம் பண்ணுவாரைச் சொல்லுமாபோலே சொன்னபடி பாரீர். உன் திருவடிகளை ஸாதியாதபடி தகைந்து. (என் பெறுதி) - என் ஸ்வரூபமழியு மித்தனையோ வேண்டுவது? நான் படுகிற வ்யஸநத்தால் உனக்கு ஒருப்ரயோஜநமுண்டாகில் எனக்கு அதுவே யமையும்; உனக்காக இருக்குமதிறே எனக்குவேண்டுவது. * ஜலாந்மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ * என்ற இளையபெருமாள், துர்வாஸா வர, “பெருமாளுக்கு ஓர் அவத்யம் வரவொண்ணாது” என்று தம்நோவுபாராதே விடைகொண்டாரிறே. (என் பெறுதி) - ஸ்ரீபரதாழ்வானை நீ ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனைக்காகப் பிரித்து வைத்தாய்; என்னிருப்புக்கு உனக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? (அந்தோ) - ஸ்வப்ரயோஜநமின்றி யிலே பராநர்த்தமே ப்ரயோஜநமாக நலியும்படி பிறந்ததே. ரக்ஷணமே ப்ரயோஜந மாக இருக்கிறவன், ந்ருசம்ஸரைப்போலே யாவதே! (ஆதியித்யாதி) - உனக்கொரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ரக்ஷிக்குமவனல்லையோ நீ! ஆனபின்பு உனக்கு இதுபோருமோ? (ஆதிராஜ்யஸூசகமான) திருவபிஷேகந் தொடக்கமான திவ்யாபரணங்களை தரித்துக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் நடுவே இருக்கக்கடவ நீ, ஜகத்காரண பூதனாய்ப் பரப்பையுடைத்தான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னை ப்ரளயா பத்து வர வயிற்றிலே யெடுத்துவைத்து, அநந்தரம் வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, பின்னை மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, பின்னை நைமித்திகப்ர ளயத்திலே மஹாவராஹமா யெடுத்துக்கொண்டேறி, இப்படிகளாலே ஸர்வரக்ஷணங் களையும் பண்ணுமவனல்லையோ? (தொண்டனேன் இத்யாதி) - இவன் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்துக்கு முன்னே யொன்று தேடிச்சொல்லவேணுமோ? மதுவைப்போக்கி னாப்போல என் இந்த்ரிய வச்யதையை இன்றிருந்து போக்கினவனன்றோ? (தொண் டன் - இதரவிஷயசபலன்.) தன்படிகளைக்காட்டி யெனக்குப் புறம்புண்டான வாஸ னையைப்போக்கி, இன்று கைக்கெட்டாதிருக்கிற இதுவேயிறே குறை. .... (3)

நாலாம்பாட்டு. நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசயபுருஷார்த்த மென்னு மிடத்தை நான் அறியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித்துப் போகா நின்றாய் என்றார்.

சூதுநா னறியாவகைச் சுழற்றி ஓரைவரைக்காட்டி * உன்னடிப்
போதுநா னணுகாவகை செய்து போதிகண்டாய் *
யாதும் யாவருமின்றி நின்னகம்பாலொடுக்கி ஓராலினிலை *
மீதுசேர்குழவி வினையேன் வினைதீர்மருந்தே. (4)

(சூது இத்யாதி) - (சூது - உறுவது.) " இவ்வாத்மாவுக்கு விஷயப்ராவண்யம் நாசஹேது, பகவதநுபவம் உஜ்ஜீவநம்" என்று நான் அறியாவகை - இது நான் அறியாதபடி, (ஓரைவரைக்காட்டி - சுழற்றி) - நான் உறுவதறியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி ப்ரமிப்பித்து: உன்மத்தங்காய் தின்னப்பண்ணி. (உன்னடிப் போது நான் அணுகாவகைசெய்து) - உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடி பண்ணி. மயிர் கழுவியிருக்கிறவனைச் செவ்விப்பூச் சூடாமல் தடுப்பாரைப் போலே. (போதிகண்டாய்) கூடநிற்கில் இதெல்லாம் படவல்லேன் கிடீர்! " கூடநிற்கில் கண்ணோட்டம் பிறக்கும்" என்று கடக்கப் போவாரைப்போலே. 'நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குச்செய்யவரிது காணும்' என்ன, 'ஓம், நீ அரியவை செய்ய மாட்டாயிறே' என்கிறார்—(யாதும் யாவரும்) என்றுதொடங்கி. சேதநாசேதநங்களென்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி உன் வயிற்றிலே வைத்து ஒருபவனாய் முகிழ்விரியாததோர் ஆலந்தளிரின்மேலே, உனக்கு ரக்ஷகர் வேண்டுவதோர் அவஸ்த்தையை ப்ராபித்துக் கண்வளர்ந்தருளுவா னொருத்தனல்லையோ? அரியவை செய்யவல்லை என்னுமிடத்துக்கு ஒரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ? (வினையேன்வினை தீர் மருந்தே) - பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய பாபம் போக்கும் மருந்தாக வல்லவனே! என்னுடைய சப்தாதிவிஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கி என்னை இப்படித் துடிப்பித்தவனல்லையோ! .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. 'விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங்களாலும் அப்ரதிக்ரியமாம்படி நலிந்து என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரக்ஷகர் உண்டோ?'; என்கிறார்.

தீர்மருந்தின்றி ஐந்துநோயடுஞ் செக்கிலிட்டுத் திரிக்குமைவரை *
நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய் *
ஆர்மருந்தினியாகுவார்! அடலாழியேந்தியசுரர்வன்குலம் *
வேர்மருங்கறுத்தாய்! விண்ணுளார்பெருமானேயோ! (5)

(தீர்மருந்தின்றி) - வேறொரு ப்ரதிக்ரியை யுண்டாகிலும் ஆற்றலாமிறே: ஸர்வசக்தியாலும் போக்கப்போகாதாகாதே. (ஐந்துநோயடும் செக்கிலிட்டு) சப்தாதி விஷயங்களாகிற நோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் சரீரமாகிற செக்கிலே யிட்டு. (திரிக்குமைவரை)- பாதிக்கிற ச்ரோத்ராதிகளை. சரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி நெருக்குகிற ச்ரோத்ராதிகளை, (நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து)- எதிரும் பக்கங்களுமாக அடைத்து. . அபிமந்யு என்றொரு பாலனை நலிகைக்கு அதிரத மஹாரதர்களடங்கலும் சூழப்போந்தாப்போல, இந்த்ரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி. (நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்)· இதுவோதான் எனக்கு நிலைநிற்கப்புகுகிறது? "இங்ஙனே தான் சொல்லுகிறதோ" என்று இருக்கவொண்ணாதபடி உன்பக்கல் பண்ணினவிச்வாஸத்தையும் குலையாநின்றாய். ஆனால் நம்படி இதுவாகில், உமக்கொரு பரிஹாரந் தேடிக் கொண்டாலோ என்றான்: (ஆர்மருந்தினியாகுவார்)-என்னிடையாட்டம் பிறர்க்குக் கொடு காரியமில்லை; நான் நோவுபடா நின்றேன், நீ கைவாங்கினாய்; ஆனபின்பு, எனக்கு, ஒரு ரக்ஷகருண்டோ? நானும் பிறருமில்லாதவன்று நீயுண்டு; நீ விட்டவன்று ஆருண்டு? "ஆனால் நீரோ?" என்றான்; நானும் கையுந்திருவாழியுமாயிருந்தேனாகில் தான் என்னை நோக்கிக்கொள்ளேனோ? மருந்தாம்போதும் ஒருசேதநன் வேணுமாகாதே. * மருந்தும்பொருளும் அமுதமுந் தானேயிறேயிவர்க்கு. (அடலாழியேந்தியசுரர் வன்குலம்) வேர்மருங்கறுத்தாய்)-யுத்தோந்முகமான திருவாழியை ஏந்தி அஸுரருடைய வலிதான குலத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! அவ்வாஸநையோ உம்மை நலிகிறது? (விண்ணுளார் பெருமானேயோ)-ஒருத்தன் சிறையிருக்க பிதாவும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க் கல்யாணஞ் செய்யக் கண்டு தான்கூடப் பெறாதே நோவுபடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளும் பிராட்டியும் அவனுமாகப் பரமபதத்திலே யிருக்கிற

படியை அநுஸந்தித்து அங்கே கேட்கும்படி கிடந்துகூப்பிடுகிறார். * ஹாராம ஹாலக்ஷ்மண ஹாஸௌமித்ரே * என்று பிராட்டி தனியே கிடந்து கூப்பிட்டாப்போல, பரமபதத்திலிருப்பும் அணிகலங்கும்படி கூப்பிடுகிறார். ... ... (5)

ஆறும்பாட்டு. அளவுடையாரையும் நலியக்கடவ இந்த்ரியங்கள், நீயும் கைவிட்டால், துர்ப்பலனான என்னை என்படுத்தா? என்கிறார்.

விண்ணுளார் பெருமாற் கடிமை செய்வாரையுஞ்செறும் ஐம்புலனிவை *
மண்ணுளென்னைப் பெற்றால் என்செய்யாமற்று நீயும்விட்டால்? *
பண்ணுளாய்! கவிதன்னுளாய்! பத்தியினுள்ளாய் பரமீசனே! * வந்தென்
கண்ணுளாய் நெஞ்சுளாய்! சொல்லுளாய்! ஒன்றுசொல்லாயே. (6)

(விண்ணுளார் பெருமாற்கு இத்யாதி) - * அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கடிமை செய்வாரையும் செறும். (பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செறும்) - ஒக்கப்பிறந்து இளையபெருமாளைப் போலே யடிமைசெய்து திரிவாருண்டிறே. விண்ணுளாராய்ப் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையும் செறும். திருவடியையுமகப்பட "எனக்கு" என்னப் பண்ணிற்றிறே, ஸுமுகனென்கிற ஸர்ப்ப விசேஷம் திருவடிகளிலே சென்றுகிட்ட, பெரியதிருவடி ஓடிச்சென்று, "எனக்கு ஆமிஷமாயிருக்கிற இத்தைக் கைக்கொண்டு நோக்குவதே!" என்று வெறுத்து, "தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் நெடுங்காலம் வஹித்துக்கொண்டு திரிந்தேன்; நான் என்பெற்றேன்?" என்றானிறே. இதிறே ஸம்ஸாரஸ்வபாவ மிருக்கும்படி. அவன்தான் அவதரித்து சோகிப்பது மோஹிப்பதானாப் போலேயாயிற்று இவர்களும். அன்றிக்கே * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலே முமுக்ஷுக்களாய்க் கைங்கர்யத்திலே யவகாஹித்திருக்கக்கடவரானவர்களையும் நெருக்கக்கடவ இந்த்ரியங்களிவை. ஒரு விச்வாமித்ர ஸுக்ரீவாதிகளைக் கண்டோமிறே. ஜ்ஞாநாதிகனான விச்வாமித்ரனகப்பட ஒருவிஷயத்தின் காற்கடையிலே நெடுங்காலங்கிடந்தானிறே. பெருமாளுக்குப் பரிவரான மஹாராஜர், பெருமாளை மின்னுக்கும் இடிக்கும் இரையாகவிட்டுவைத்து நாலுமாஸம் இந்த்ரியபரவசராய் அவ்வழியென்று நினைத்திலரிறே. (மண்ணுள் இத்யாதி) - இவர் தாம் விண்ணுளாரில் ஒருவராகாதேதான்? இவற்றுக்குத் தரமிலமாவது; நான் இவையிருந்த இடந்தேடிச்சென்று கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொடு நிற்க வல்லேனொருவனாவது: இங்ஙனேயிருக்கிற என்னைப்பெற்றால் இவை என்பண்ணா? (மற்று நீயும்விட்டால்) - எல்லாரும்விட்டு, விழுந்துதரிக்கும் பூமியான நீயும் விட்டால். ரக்ஷகனை நீ விட்டிலையாகில், மஹாராஜர் வாலியை வென்றாப்போல நானும் இந்த்ரியங்களை வெல்லேனோ? * தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம்மந்யே வாயோரிவஸுதுஷ்கரம் * என்றானிறே, காற்றை ஓரிடத்திலே கட்டிவைக்கிலிறே மநஸ்ஸை நியமிக்கலாவது? இந்த்ரியஜயம் அரிது என்று சொல்லுகிறாயாகில் நம்பக்கலிலே மநஸ்ஸை வை" என்றருளிச்செய்த நீயும் விட்டால். "நான் விட்டிலேனீ! உம்மை விடுகையாவதென்?" என்றான்; ஆகில் நீ அஸந்நிஹிதனோயோ அசக்தனோயோ நான் இழக்கிறது? (பண்ணுளாய்)- என்னார்த்தஸ்வரம் கேளாதிருக்கிறாயல்லையே. (கவிதன்னுளாய்) - என்னுடைய ஆர்த்திகர்ப்பமான உக்தி கேளா திருக்கிறாயல்லையே. (பக்தியினுள்ளாய்) - இப்படி சொல்லுவிக்கிற ஆற்றாமை யறியாதிருக்கிறாயல்லையே. (பரமீசனே) - உனக்கு முடியாததொன்று உண்டாயிருக்கிறாயல்லையே. உன்சேஷித்வம் ஏறிப்பாயாத இடமுண்டோ? (இந்த்ரியங்களுக்கு மீசனே) இது கிடக்கிடு; நீதான் முன்பே செய்யாததொன்றுண்டோ? என்கிறார். "ஆனால் இனிச் செய்யவேண்டுவதில்லையே" என்றான்; நானும் நீ செய்த அம்சத்தில் குறையுண்டென்கிறேனல்லேன்; நீ செய்யாத அம்சத்தையிறே சொல்லுகிறதென்கிறார்: (என் கண்ணுளாய் நெஞ்சுளாய் சொல்லுளாய்) - பாஹ்ய கரணங்களுக்கும் ஆந்தரகரணத்துக்கும் உன்னையொழிய விஷயமுண்டோ? * நெடி

யானேயென்று கிடப்பது, * உன்னைமெய்கொள்ளக்காணவிரும்புவது, *வஞ்சனே என்பதாயிறே அவையிருப்பது. கவிதன்னுளாயென்று பாசுரஞ்சொல்லிற்று; சொல்லுளாயென்று - வாகிந்த்ரியத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, (வந்து ஒன்று சொல்லாயே) எனக்காக நாலடி நடந்து வந்து, நீ யஞ்சாதே கொள் என்று-என்னை, *மாசுச: * என்னவேணும் உன் ஸத்பாவத்தில் எனக்கு அதிசங்கை உண்டோ? என் கண் காண வந்து ஒன்று சொல்லுகையன்றோ எனக்குத்தேட்டம் என்கிறார். .... (6)

ஏழாம் பாட்டு. நீ உபேக்ஷித்தால், அதிகலமான இந்த்ரியங்களை என்னாலே வெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில்நிற்கிலாத ஓரைவர்வன்கயவரை*
என்றுயான்வெல்கிற்பன் உன்திருவருளில்லையேல்*
அன்றுதேவரசுரர்வாங்க அலைகடலரவமளாவி*ஓர்
குன்றம்வைத்தவெந்தாய்! கொடியேன் பருகின்னமுதே! (7)

[ஒன்றுசொல்லி] *ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே* என்பாரைப் பற்றிப் பயங் கெட்டிருக்கிறேனே? அங்ஙனேயாகில், *ஏதத் வ்ரதம் மம* என்றதுவும் தப்பாதிறே. [ஒன்று சொல்லியொருத்தினில் நிற்கிலாத] - ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி அதுக்கீடான ஓரர்த்தத்திலே நிற்கக்கடவதல்லாத. ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி, அது அநுபவிக்குந்தனையும் ஓரிடத்திலேநில்லாத. ஒருத்து - ஒருமைப் பாடு. [ஓரைவர்] - இப்படியிருப்பார் அநேகர். [வன்கயவரை] - பழகப்பழக நிர்க்ருணரானவர்களை. [என்று யான்வெல்கிற்பன்] - "இன்றல்லவாகில் நாளைவெல்லுகிறேன், தானே வென்று வருகிறேன்" என்றிருக்கிறாயோ? [உன்திருவருளில்லையேல்] - அவன் ப்ரஸாத முண்டாகில் ஜயிக்கவுமாமாகாதே. *அருளென்னும் ஒள்வாளுருவி எறிந்தேனைம்புலன்கள்* என்னக்கடவதிறே. உன்னை யண்டைகொள்ளாதே பாண்டவர்கள் துர்யோதநனை வெல்லுமன்றன்றோ, நான் இந்த்ரியங்களை வெல்லுவது. க்ருஷ்ணனை யாச்ரயித்து அர்ஜுநன் சத்ருக்களை ஜயித்தானிறே. *க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:* [அன்று தேவரசுரர் வாங்க] - நம்மருள்பெற்று வென்றாருண்டோ? என்ன; துர்வாஸச்சாபத்தினின்று உன் ப்ரஸாதம் பெற்றன்றோ தேவர்கள் கடலைக் கடைந்தது? தேவர்களும் அசுரர்களும் கைவாங்கக் கடைந்தானென்னுதல். அன்றிக்கே, வாங்குதல் - வலித்தலாய், அவர்கள் தங்களுக்கே கடையலாம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானென்னுதல். [அலைகடல் இத்யாதி] - பெரிய அலையையுடைத்தான கடலிலே, ஒரு சித்வஸ்துவான வாஸுகியைக் கயிறாகக்கொண்டு, சலிப்பிக்கவொண்ணாததொரு பர்வதத்தை மத்தாகக் கொண்டு, அத்தை வாஸுகியையிட்டுச் சுற்றிவைத்த நொய்ப்பம் எல்லார்க்கும் கடையலாம்படியிருக்கை: நமக்கும் கடையப்போம்படியா யிருக்கை: [எந்தாய்] - தாமும் ஒரு ப்ரயோஜநம்பெறப் பார்க்கிறா ராகையாலே அது தம்பேறாயிருக்கிறபடி. [கொடியேன் பருகு இன்னமுதே] - கடைந்தத்தையே ஆசைப்படப் பெற்றிலேன். நீ செய்தது கொண்டு த்ருப்தனைக் வேண்டியிருக்க, "அட்டதொழியச் சுட்டதுகொடுவா" என்று உன்னை நிர்ப்பந்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. என் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்து, நான் மநோவாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

இன்னமுதெனத்தோன்றி ஓரைவர்யாவரையும்மயக்க*நீவைத்த
முன்னமாயமெல்லாம் முழுவேரரிந்து*என்னையுன்
சின்னமுந்திருமூர்த்தியுஞ் சிந்தித்தேத்திக்கைதொழவேயருளெனக்கு*
என்னம்மா! என்கண்ணா! இமையோர்தம்குலமுதலே! (8)

[இன்னமுதெனத்தோன்றி] - விபாகத்தில் பலிக்குமது முகப்பிலே யாகப் பெற்றேனாகில் கைவிடலாம் கிடீர். *அக்ரேம்ருதோபமம் இறே; பரிணாமத்தில் விஷமிறே. விபாகத்தில் பலிக்குமது உபக்ரமத்தே தோன்றிற்றாகில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. பழியும் தர்மஹாநியுமாய், மேல்நரகமானாலும் விடப்போகாதிருக்கை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு இங்ஙனே யொருதன்மையுண்டு; த்ருதராஷ்ட்ரனோடொக்கும் அகவாயில் தர்ம ருசியின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, வாயாலே அநுகூலம் போலே இருக்குமவற்றைச் சொல்லாநிற்கும் அவனும். [ஓரைவர்] - தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தும். [யாவரையும் மயக்க] - க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யரோடு. அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற அறிவு கெடுக்கும்படிக்கீடாக. [நீவைத்த] -ஸர்வசக்தியான நீ வைத்த. தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றது என்றறியாதே, "அதிலே ஒரு போக்யதை யுண்டு" என்று ஸ்ப்ருஹை பண்ணுகிறானிறே ப்ரஹ்மா. [முன்னமாய மெல்லாம்] - அநாதியான ஸம்ஸாரத்தை யெல்லாம். [முழுவேரரிந்து] - ஸவாஸநமாகப் பேர்க்கி. [என்னை] - ஸம்ஸாரபய பீதனான என்னை. செய்த அம்சத்தே த்ருப்தனாயிருக்குமிறே அவன். "ஜ்ஞாநலாபம் பண்ணிக்கொடுத்தோம்" என்றிறே அவனிருக்கிறது. அதுபோராதிறே; ஸம்ஸாரத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கவேண்டி யிருக்குமிறே இவர்க்கு. [உன்சின்னமுந் திருமூர்த்தியும்] - *தவளவொண் சங்குசக்கரம்* என்றும் *வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கம்* என்றும் *அரவிந்தலோசனன்* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, திவ்யாயுதங்களையும் அவற்றுக்கு ஸத்ருசமான திருமேனியையும். [சிந்தித்து இத்யாதி] இவற்றை நெஞ்சாலே யநுஸந்தித்து, உள்ளடங்காமல் வாய்விட்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பின்னைத் திருவடிகளிலே விழும்படிக்கு ஈடாக எனக்கு அருளவேணும். வாயாலே யொன்று சொல்லாநிற்க, நெஞ்சு வேறேயொன்று நினைத்தல், 'உனக்கு சேஷம்' என்று வேறேயோரிடத்தே தொழில் செய்தல் செய்கை யன்றிக்கே, மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணியருளவேணும். [என்னம்மா] - (எனக்குத் தாய்போல் பரிவனானவனே! இச்சப்தம் வசிக்கிறபடி: அம்மே) என்கிறதிலே ஸம்போதநவசநமாகையாலும் சேதநனைச்சொல்லுகையாலும் ஆகாரமேற்று விளியாய் அம்மா என்று கிடக்கிறது. [என்கண்ணா] - அந்தப் பரிவை அர்த்தக்ரியாகாரியாக்கினவனே! [இமையோர்தங்குலமுதலே] - ஒரு நாட்டுக்காக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறவனல்லையோ? அநேகர் ஆசைப்பாடு ஒருவனுக்கு உண்டானால் கொடுக்கலாகாதோ? (என்னம்மா) இத்யாதிக்கு - எனக்கு ஸ்வாமியாய், ஸ்வத்தை நசிக்கக் கொடுக்கவொண்ணாது என்று க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து என்னை நோக்கினவனே! அவதாரம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கச் செய்தே, இவர் தமக்காகச் செய்ததென்றிருப்பரே. மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருங்கி உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி ஒரு நாட்டுக்குக் பண்ணிக்கொடுத்த நீ, அத்தை எனக்கொருவனுக்கும் செய்யத்தட்டென்? ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஸாநுபந்தமாக முடிக்குமதான பாபங்களை விளைக்கும்) விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்த்ரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ணவேணு மென்கிறார்.

குலமுதலடுந்தீவினைக் கொடுவன்குழியினில்வீழ்க்குமைவரை*
வலமுதல்கெடுக்கும் வரமேதந்தருள்கண்டாய்*
நிலமுதலினியெவ்வுலகுக்கும் நிற்பனசெல்வனவென*பொருள்
பலமுதல்படைத்தாய்! என்கண்ணா! என்பரஞ்சுடரே! (9)

[குலமுதல் இத்யாதி] - ஒருவன் பண்ணின பாபம் அவன்தன்னளவிலே போகை யன்றிக்கே குலமாக முதலற முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளைக்கக்கடவதாய்

கொடியதாய், அநுபவித்து முடியவொண்ணுதபடியாய், வன்குழியாய் - வலியதாய், கால்வாங்க வொண்ணுதபடியான சப்தாதிவிஷயங்களாகிற குழிகளிலே தள்ளக்கடவதான இந்த்ரியங்களை [*நஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு ! மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா :] செய்யக் கடவதல்லாதாய் 'சொல்லுகிற பலத்தினளவல்லாத அபாயங்களையுடைத்தாய், வம்சங்களை முதலற முடிக்கக் கடவதான செயல்களிலே, உன்போல்வராய்ப் புத்திமாந்களாயிருப்பார் ப்ரவர்த்தியார்கள் காண் ! என்ருனிறே' மால்யவான் ராவணனுக்கு. [வலமுதல் கெடுக்கும் வரமே தந்தருள்கண்டாய்] - இவற்றினுடைய பலத்தை முதலிலே முடிக்கக்கடவதான உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும். நம்மாலே தனியே இங்ஙனே செய்யலாயிருக்குமோ? என்ன; [நிலமுதலித்யாதி.] - நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணுகிறபோது உனக்கு ஆர் துணைப்படச்செய்தாய்? என்கிருர். ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமன்ரே? அது பெறவேண்டாவோ? பூமி முதலாக மற்றும் இப்படியுண்டான எல்லா லோகங்களிலும் ஸ்த்தாவர ஜங்கமங்களான பலபதார்த்தங்களையும் முன்பே யுண்டாக்கினய். (இனி மற்றும்) [என்கண்ணு, என் பரஞ்சுடரே!] அப்படிப் பொதுவான ரக்ஷணமொழிய, க்ருஷ்ணனய் வந்தவதரித்து எனக்கு பவ்யனய், வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே ! ஒருநாடாக அநுபவிக்கும் வடிவழகை என்னையொருவனையும் அநுபவிப்பித்தவனே! அழிந்த ஜகத்தை உண்டாக்கின உனக்கு, உள்ளதுக்கு ஒரு குணதாநம் பண்ணுகை யரிதோ? ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத் தந்தாய்; அதுவே ஹேதுவாக ஐந்து இந்த்ரியங்களும் நலியாநின்றன ; அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணுமென்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிருர்.

என்பரஞ்சுடரே! என்றுன்னையலற்றி உன்னிணைத்தாமரைகட்கு *
அன்புருகிநிற்குமதுநிற்கச் சுமடுதந்தாய் *
வன்பரங்களெடுத்து ஐவர்திசைதிசைவலித்தெற்றுகின்றனர் *
முன்பரவைகடைந்து அமுதங்கொண்டமூர்த்தீயோ ! (10)

(என்பரஞ்சுடரித்யாதி) - எனக்கு உன்வடிவழகைக் காட்டி உபகரிக்குமவனேயென்று உன்னைக்குறித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு. (உன்னிணைத் தாமரையித்யாதி) - ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருப்பன இரண்டுசெவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற உன் திருவடிகளில் போக்யதையை அநுஸந்தித்து ப்ரேமபரவசனய் நெகிழ்ந்து நீராய் நிற்கை, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகக்கடவது. (அதுநிற்கச் சுமடுதந்தாய்) - ஸ்வரூபமிதுவாயிருக்க, உன்பக்கலினின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டக்கடவதான சரீரத்தைத்தந்தாய்; உன்னையநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக தேஹத்தைத் தந்தாயானய் நீ; அதுதானே எனக்கு இழவுக்கு உடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன் தலையில் முடியைவாங்கிச் சும்மாட்டைக்கொண்டு வழியிலே நின்ருல், அடியறியாதார் சுமையெடுத்திக்கொண்டு போமாபோலேயாயிற்று பகவதநுபவத்துக்கு ஈடாகக் கொடுத்த சரீரம் இந்த்ரியங்களுக்குப் பணிசெய்யும்படியாய்விட்டது. சுமடு - சும்மாடு. சரீரமாகிற சும்மாட்டைத் தந்தாய். (வன்பரங்களித்யாதி) - அப்ராப்த விஷயத்திலே போனேன் என்ரே நான் இப்போது அஞ்சுகிறது? பொறுக்கலாமளவு சுமையெடுத்ததாகில் நான் சுமவேனே? வலியபாரத்தையெடுத்தி, கனத்தசுமையையெடுத்தி. (ஐவர்) - அவர்கள்தான் ஒருவரிருவராகில் நான் ஆற்றேனே? (திசைதிசை வலித்து) - இத்தனைவரும் ஒரு திக்கிலே போகவிழுத்தார்களாகில்தான் மெள்ளப் போகேனே? (எற்றுகின்றனர்) - உடையவனுகிலிறே போக்குவிட்டு நலிவது. (எற்றுகை - ப்ரஹரிக்கை.) ஒரு துர்பலன் தலையிலே அதிபாரத்தையெடுத்திச் சுற்றும் நின்று தந்தாம்வழியே யிழுத்துக்கொண்டு போகத்தேடுமாபோலேகாணும்

இவையும். (முன்பரவையித்யாதி) - கடலைநெருக்கி அதில் அம்ருதத்தை வாங்கி ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களுக்குங்கூடக் கொடுக்கக்கடவ மஹாபாஹுவையுடையவனே! என்னுடைய இந்த்ரியங்களைப் பாறவடித்துப்போகட்டு. கடல்கடைந்த போதை ஒப்பனையோடே கூடின வடிவைக் காட்டவல்லையே! .... (10)

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு நிரந்தரமாக இந்த்ரியங்களால் ஆத்மாவுக்கு வரும் நலிவு போம் என்கிறார்.

கொண்டமூர்த்தியோர்மூவராய்க் குணங்கள்படைத்தளித்துக்கெடுக்கும் * அப்
புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப் புனற்பள்ளியப்பனுக்கே *
தொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துளிப்பத்தும்*
கண்டுபாடவல்லார் வினைபோங்கங்குலும்பகலே. (11)

(கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய்க் குணங்கள்) - குணங்கள்கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய் - ஸத்த்வாதி குணநுரூபமான வடிவையுடைய மூவராய். குணநுகுணமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் அந்தந்த வ்யக்திதோறும் பர்யவஸிக்குமிறே. இரண்டில் ஜீவவ்யவதாநேந நின்று, ஒன்றில் ஸ்வரூபேண நின்றபடி. (படைத்து இத்யாதி) - ரஜோகுணத்தையுடையனைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்து, தமோகுணத்தையுடையனைக் கொண்டு ஸம்ஹரித்து, ஸத்த்வகுணத்தை யுடையனைக்கொண்டு இவற்றையடைய ரக்ஷித்துக்கொடு நிற்கிறபடி. (அப்புண்டரீகம் இத்யாதி) - இவற்றையெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக ஏகார்ணவத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜகதுத்பத்திகாரணதயா ப்ரஸித்தமான திருநாபிகமலத்தையுடையனைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின உபகாரகனவனுக்கே. அப்புண்டரீகக் கொப்பூழென்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகள் கார்யமென்னுமிடமும், அவன் காரணபூதனென்னுமிடமும் சொல்லிற்று. ஒருவனுக்கு உத்பத்தியிறே சொல்லவேண்டுவது. * ப்ரஹ்மண: புத்ராயஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய * என்று மற்றையவனுடைய உத்பத்தி தன்னடையேவருமிறே. * நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் * என்றால் மற்றையவன்பிறப்பும் அநந்தரம் சொல்லுமிறே. இப்படி வேதவைதிகங்கள் சொல்லா நின்றதிறே. (தொண்டரித்யாதி) - விஷயங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் அநுஸந்தித்த நெஞ்சாறல்தீர, சேஷத்வத்தினுடைய எல்லைநிலத்திலேபோய் நிற்கிறார்; தாபார்த்தன் மடுவிலே தாழ விழியுமாபோலே. (கண்டுபாடவல்லார்) - இவருடைய தசையை யநுஸந்தித்தால் பாடப்போகாதாகாதேதான். (கண்டு) - நமக்குத் தஞ்சமென்று அநுஸந்தித்து, (வினைபோம் கங்குலும்பகலே) - இரவுபகலில் வினைபோம். (திவாராத்ர மிந்த்ரியவச்யதைக்கு ஹேதுவான பாபம் போம்) * இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு * என்கிற துரிதம் போம். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி * இவ்வுலகில்
எண்ணிலாமாயன் எனைநலிய—எண்ணுகின்றான் *
என்று நினைந்தோலமிட்ட இன்புகழ்சேர்மாறனென *
குன்றிவிடுமே பவக்கங்குல்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் திருவாய்மொழி—கங்குலும்—ப்ரவேசம்.

* உண்ணிலாவியில் நமச்சப்தார்த்தம் பலவகையாலும், * தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் * என்று ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாகவுள்ளபடி அநுஸந்தித்தாராயற்றது. * உலகமுண்ட பெருவாயனில் - பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புக்கார்; விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே தன் பக்கலினின்றும் நம்மை யகற்றப் பார்த்தானாகாதே யென்று கூப்பிட்டார் - * உண்ணிலாவியில். வ்யபிசாரமுமின்றிக்கே வ்யவதாநமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸாதனத்தைப்பற்றின பின்பும் அதுபலியாவிட்டால் அவன் தன்னையே இன்னாதாய்க் கொண்டு கூப்பிடுமத்தனையிறே. இப்படி கண்ணழிவற்றது பின்னையும் பலியாதொழிவானென்? என்னில்; அது பலியாநிற்க, க்ரமப்ராதிபொறுக்கமாட்டாமல் படுகிறார். ஈச்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்கும் அவ்வருகான இவருடைய மார்த்தவவேஷமிருக்கிறபடி. பிராட்டியைப் போலே *தத்தஸ்யஸத்ருசம்பவேத்* என்றிருக்கமாட்டார். ருசிஅளவில்லாமையாலே, ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷத்தையும் அநுஸந்தித்து எம்பெருமானுடைய குணோத்கர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்தால் ஆறியிருக்கப்போகாதிறே. பகவத்விஷயம் அறியாத ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக்கூட்டல்ல; பகவதலாபம் அறியவேண்டாத நித்யஸூரிகளும் இவர்க்குக்கூட்டன்று. அலாபத்தில் நோவுபடுகைக்கு இவரொருவருமேயுள்ளார். பட்டர், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும் போதெல்லாம் "ஆழ்வார்க்கு ஓடுகிற தசையறியாதே அவ்வுடைய பாவவ்ருத்தியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாம் என்சொல்லுகிறோம்?" என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பர். அவனும், "இவர் நமக்கேபரமென்னுமிடம் அறிவித்தாராகில், நாமும் இவர்கார்யம் செய்யக்கடவதாக அற்றபின்பு செய்து தலைக்கட்டிற்றன்றோ? இவர் அங்குப்போய் அநுபவிக்கும் அநுபவம் இங்கேயிருந்தே குறைவற அநுபவியாநின்றாராகில், 'விரோதிபோயிற்றில்லையே' என்று இவர் பண்ணுகிற அதிசங்கையும் போக்குகிறோம்; நாலுநாள் முற்பாடுபிற்பாடன்றோ? இதில் கார்யமென்?" என்றிருந்தான். பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத இவரை வைக்கப்போருமோ? என்னில்; ப்ரஜைகளைப் பட்டினியிட்டுவைத்தும் வந்த விருந்தினரைப் பேணுவாரைப் போலே, "இவர் தாம் நாலுநாள் நோவுபட்டாராகில் படுகிறார்; இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம்" என்றிருந்தான். இவர் ஒரு முஹூர்த்தமிருக்கையாவது, தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் திருந்தி வாழும்படியாயிருந்தது என்றதுக்காக வைத்தான் அவன்; இவர், "நம்படியறிந்தானாகில், தனக்கு சக்தியில் குறையில்லையாகில், இது பொருந்தாத நம்மையிட்டுக் காரியங்கொள்ளவேணுமோ? இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் ஒருவரைத் திருத்திக் காரியங்கொள்ளத் தட்டென்?" என்றிருந்தார். அவனும் "இது பொருந்தாதாரையேகொண்டு காரியங்கொள்ளவேணும்" என்றிறே இருக்கிறது. தேசிகரையிட்டுக் காரியங்கொள்ள வேணுமே. பண்ணின ப்ரபத்தி சடக்கெனப் பலியாதொழிந்தது, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய்மடிந்த மாத்ரமிறே. இனித்தான் அவனும், ஸ்ரீ பரதாழ்வான் மாதுலகுலத்தில் நின்றும் வந்து தாயாரை நமஸ்கரிக்க, அவள் *ராஜந்* என்ற வெம்மை பொறுக்கமாட்டாமை பெருமாள் திருவடிகளிலே தன் ஆற்றாமையோடே விழுந்து சரணம் புக்கு, "தேவர் மீண்டருளவேணும்" என்ன; பெருமாளும், மீளாமைக்கு ஹேதுவாயிருப்பன அனேகத்தை இவனுக்குச் சொல்லி, "பிள்ளாய்! நீ நிர்ப்பந்திக்கக்கடவையல்லை; உன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக்கி வார்த்தைசொன்னேனெதிரே, உன் ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப்பெற்று நீ போ" என்று சொன்னாப்போலே; இவர் அபேக்ஷித்ததொழிய ஏதேனுமொன்றைக் கொடுத்துப் பொகட்டுப் போகவல்லானொரு ஸ்வதந்த்ரனிறே; ஆகையாலே தான் நினைத்தபோது கார்யம் செய்யக்கடவனுமாயிருக்குமிறே. ஸர்வஜ்ஞனானவன் இவர்க்கு ஓடுகிற தசையறிந்து, தன்னுடைய ஸர்வ

சக்தித்வம்கொண்டு இவர்க்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவொண்ணாதபடி இவருடைய தசாவிசேஷமிருக்கிறபடி. இவர்தாமும் *விண்ணுளார்பெருமானேயோ! *என்றும்* முன்பரவைகடைந்தமுதங்கொண்ட மூர்த்தீயோ* என்றும் *பலமுதல்படைத்தாய்!* என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பரத்வம், அவதாரம், ஜகத்காரணத்வம் இவற்றைச் சொல்லியிறே கூப்பிட்டது. அதில், பரத்வம் லோகாந்தரமாகையாலே, கிட்டப்பெற்றிலோம் என்றாறியிருக்கலாம்; அவதாரம் காலாந்தரமாகையாலே, அக்காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம் என்றாறியிருக்கலாம். ஜகத்காரணத்வம் தானறிந்து செய்யும் தாகையாலே, நம்மால்செய்யலாவதில்லை என்றுகொண்டு ஆறியிருக்கலாம். அவ்விழவுகளெல்லாம்தீரும்படி ஸதாஸந்நிதிபண்ணிக்கொண்டு கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்து தம்மபேக்ஷிதம்பெறாவிட்டால் தரிக்கவொண்ணாதிறே. விஷயம்அஸந்நிஹிதமாதல், ஜ்ஞானத்தில்கொத்தையுண்டாதல் செய்யிலிறே. தரித்திருக்கலாவது. நீர்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல், மேன்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல் இழக்கிறாரன்றே. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் அவர்திருவடிகளிலே தமக்கு நினைத்த பரிமாற்றம் பெறாமையாலே தாமான தன்மை போய் ஒருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய் அவ்வளவிலும் தமக்கு ஓடுகிற தசையைத் தாம் அறிந்து கூப்பிடப்பெறாதே திருத்தாயார் கூப்பிடும்படியாய் விழுந்தது. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களில் பிறக்கும் லாபாலாபங்களாலே தாம் பிராட்டிமார் தசையையுடையராகிறார். திருத்தாயாரான ஸ்வபாவம் விளைந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்; கிண்ணகம்பெருகியோடாநின்றால் இருகரையும் ஆறுகளாகப் பெருகிப் போகாநிற்கச்செய்தேயும் கடலிற்புகும் அம்சம் குறையாமல் போய்ப்புகுமாப்போலே யாயிற்று, இவருடைய "அதனிற்பெரிய வென்னவா" என்கிற அபிநிவேசமிருக்கிறபடி. ஆகையாலே இவர்க்கு எல்லார்பேச்சும் பேசக்குறையில்லை. இப்பெண்பிள்ளை மோஹித்துக்கிடக்க, இவளைக்கண்டு உறவுமுறையாரடங்கலும் மோஹித்துக்கிடக்க; பெருமாளிலும் இளையபெருமாளுக்குத் தளர்த்தி யுண்டாயிருக்கச்செய்தே பெருமாளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளையபெருமாள் உணர்ந்திருக்குமாபோலே, திருத்தாயாரும் இவருடைய ரக்ஷணத்துக்காக வுணர்ந்திருந்து, ஏதேனும் தசையிலும் தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்யக்கடவதன்றிக்கே இவன்காலிலேவிழுந்து தங்கள் காரியம் தலைக்கட்டுங் குடியாகையாலே, பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே இவளையிட்டுவைத்துக்கொண்டிருந்து, "இவள் அழுவது, தொழுவது, மோஹிப்பது, ப்ரலாபிப்பது. அடைவுகெடப் பேசுவது, நெடுமூச்செறிவது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஸ்தப்தையாயிருப்பது, இப்படி அரதிவிஞ்சிச் செல்லாநின்றது; இவள்திறத்திலே நீர் என்செய்யக்கடவீர்?" என்று கூப்பீடாய்ச் செல்லுகிறது. எல்லாவளவிலும் அவனையே பரிஹாரங்கேட்கும் குடியாகாதே. ஆண்டாள் ஒருநாள் ஆழ்வானுக்கு "பிள்ளைகள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள்; இவ்விடையாட்டமொன்றும் ஆராயாதிருக்கிறதென்?" என்ன, பகவத்குடும்பத்துக்கு என்னை இன்றிருந்து கரையச்சொல்லுகிறாயோ? நாளை நான் வாசித்துச்சமையக் கொள்ள, அங்கேவரக்காட்டு" என்ன பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்துப்போகவிட. வாசித்துசமைந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே நிற்க, "ஒன்றுசொல்லுவாய் போலே யிருந்தாயீ!" என்று திருவுள்ளமாக, "இவர்கள் விவாஹப்ராப்தரானார்க ளென்னாநின்றார்கள்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, "எல்லாம்செய்கிறோம்" என்று திருவுள்ளமானார். பிற்றைநாளே மன்னியைக்கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். அகளங்க ப்ரஹ்மராயர் அடையவளைந்தான் செய்யாநிற்கச்செய்தே மதிள்போக்குகைக்காக பிள்ளையாழ்வானகத்தை வாங்கப்புக, பட்டர் அத்தைக்கேட்டருளி, "வாரீர் பிள்ளாய்! நீர் செய்கிற மதிள் பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென்றிராதேகொள்ளீர்; இங்குக்கிடக்கிற நாலுகுடியுங் காணும் பெருமாளுக்கு ரக்ஷை; ஆனபின்பு நீர் செய்கிறவையெல்லாம் அழகிது; இவையெல்லாம் நாம்செய்கிறோமென்றிராதே, பெருமாள் செய்விக்கிறாரென்றிரீர்; உமக்கு நல்வழிபோக வட்டாங்காணும்" என்றருளிச்செய்தார். இத்திருத்தாயாரும் ஸர்வபரங்

கனையும் அவர் தலையிலேபொகட்டுப் பெண்பிள்ளையைத் திருமணத்தூணுக்குள்ளே பொகட்டு அவருடைய அசரண்யசரண்யத்வாதிகுணங்களை விண்ணப்பஞ்செய்யா நின்றுகொண்டு, ஒருகாலநியதியாதல், ஒருதேசநியதியாதல், அதிகாரிநியதியாதலின்றிக்கே ஸர்வஸமாச்ரயணீயரா யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, தன் பெண்பிள்ளையினுடைய தசையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறாள் இத்திருவாய்மொழியாலே. .... *

முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டியுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற தசையைப் பெரியபெருமாளுக்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென் ? என்கிறாள்.

கங்குலும்பகலும்கண்துயிலறியாள்கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும் *
சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும் *
எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னைவிட்டென்னுமிருநிலங்கைதுழாவிருக்கும் *
செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய்இவள்திறத்தென்செய்கின்றாயே ? (1)

[கங்குலும்பகலும்கண் துயிலறியாள்] - இவளை எப்போது கண்துயிலப்பண்ணவிருக்கிறீர் ? விரஹிணிகளுக்கு ஓடுகிற வ்யஸநம் மாற்றுகைக்காக "இரா, பகல்" என்று ஒரு வரம்பு கட்டினவித்தனையிறே ; அது இவளுக்குக்காரியமாகிறதில்லை. ராத்ரியில் விஷயலாபத்தாலே போதுபோக்கவும், பகல் இந்த்ரியங்களானவை விஷயாந்தரங்களிலே கொடுபுக்குமூட்டி "அப்போதாயிற்று, இப்போதாயிற்று" என்று காலக்ஷேபத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே ; "எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னைவிட்டு" என்று சொல்லுகையாலே, இவளுக்கு அங்ஙனென்றுசொல்லித் தரிக்கவொண்ணாதே. தனக்கு ஆச்வாஸஹேதுவாகப் பண்ணின திவாராத்ரவிபாகமும் அறிகிறிலள். பகலும் இரவோடொக்க உறங்கக்கண்டதிறே. [பகலும்] - (நாட்டாரிரவுஉறங்குவர்கள். ப்ரணயிநி) யௌவநம் குடிபுகுந்தால் இராமாறு நாயகனுக்கு அலைகொடுக்கையாலே உறக்கமில்லை ; அவ்விழவுக்கு மெற்றிஉறங்குவது பகலிறே! அதுவும் பெறுகிறதில்லை. *அநித்ரஸ்ஸததம்ராம ;* என்று கொண்டு தன்படியாக்கினான். *பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கிறபடியே தம்மோடு ஸாம்யாபத்தி கொடுத்தபடி. கண்துயில் கொள்ளாளென்னாதே, அறியாளென்கிறது - ஸம்ச்லேஷத்தில் அவன் உறங்கவொட்டான்; விச்லேஷத்தில் விரஹவ்யஸநம் உறங்கவொட்டாது ; ஆகையாலே இவளுக்கு இரண்டுபடியாலும் உறக்கமில்லாமையாலே. இவள் இப்போதுபடுகிற வ்யஸநத்தை யநுபவித்த திருத்தாயார்க்கு அது ஒன்றாய்த்தோற்றாதே! இவ்யஸநத்துக்குப் பூர்வரங்கமாய் வந்ததொன்றாகையாலே அத்தையொன்றாக நினைத்திருக்கிறிலள். என்றும் சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாரைப்போலே, பிரிந்தநாளையிழவேகாணும் இவள்நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறது. [அறியாள்] - ஒக்கவிருக்கச் செய்தே "கைங்கர்யவிரோதி" என்று கைவிட்டவர்களிற்காட்டில் இவளுக்குண்டான வாசியிருக்கிறபடி. முன்பில்லையாகிலும் இஜ்ஜன்மத்தில் மெய்ப்பாடுபற்றிவிடவேண்டிற்று. [கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும்] - இவளுக்கு இவ்வறியாமை எங்குமொக்க அநுவர்த்திக்கப் பெற்றதில்லை! "இவ்வாற்றாமையில் ஸர்வதா நாயகன்வாராநிரான்" என்று பார்த்து, அப்போதாகப் பகைகொண்டாட வொண்ணாது ; ப்ரதமபரிஷ்வங்கம் தொடங்கிக்காணவேணும்" என்று கண்ணநீரை மாற்றப் பாராநின்றாள். இதென்ன ஸாஹஸந்தான்! இது தன்னால் இயலுமென்று தொடங்கினளே, *கடல்கொண்ட கண்ணீரிறே. கோகுள்இலையைக்கொண்டு கடலைவற்ற இறைப்பதாக நினைப்பாளே ! தன்கையாலே கண்ணநீரை இறைக்கப் பாராநின்றாள், *கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம்* என்னும்படிகாணும் இருக்கிறது. [சங்கு]-கண்ணநீரை மாற்றினால், கண்ணாலேகாண வந்து தோற்றும்படியை நினையா நின்றாள். "தவளவொண் சங்கு சக்கரம்" என்று திவ்யாயுதங்களோடே காணவிறே இவள்தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது.

உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கிறே த்விபுஜனாக வேண்டுவது. *தேநைவ ரூபேண சதுர்ப்புஜேந* என்றானிறே காணவாசைப்பட்ட அர்ஜுநன். "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி வாராய்" என்னக்கணிசித்து பலஹாநியாலே தலைக்கட்டமாட்டாதே, விடாயன் கையையமடுத்துத் தண்ணீரை வேண்டுமாப்போலே, குறையும் அஞ்சலியாலே தலைக்கட்டா நின்றாள். [தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்]-அவ்வாழ்வார்களளவும்வந்து அலையெறிகிற கண்ணழகைச் சொல்லப்புக்கு, நடுவே தளராநின்றாள். "உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" என்று சொல்லப்புக்கு, நடுவே தளராநின்றாள். *ராமம் ரக்தாந்தநயநம் அபச்யந்தீ ஸுது:கிதா *என்னுமாபோலே. தளருகிறதென்? வேறொன்றாலே போதுபோக்கினாலோ என்பர்களே; [எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னைவிட்டென்னும்] - பரவ்யூஹவிபவங்களிலே யாசைப்பட்டேனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? [உன்னைவிட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் - என்னும்] உறக்கத்தாலே, சூது சதுரங்கத்தாலே, போது போக்கலாம் விஷயத்திலேயோ அகப்பட்டதென்னும். உம்முடைய வைலக்ஷண்யம் நீர் அறிந்தால், நம்மைப்பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டார்களென்னுமிடம் நீரே யறியவேண்டாவோ? [உன்னைவிட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் என்னும்] - உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? கண்டாயாகில் பிரியாய்: பிரிந்தாயாகில் இவள்பட்டது படுவதி. "எங்ஙனே தரிக்கேன்?" என்ற அநந்தரம் வரக்காணாமையாலே, [இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்] - (கண்ணநீர்ப்ரவஹிக்கச் சேராகையால்) மஹாப்ருதிவி ஒரு பீங்கானுக்குஉட்பட்ட சந்தநபங்கம் பட்டது படாநின்றது, [செங்கயல்] - அவ்வூரில் வர்த்திக்கிற திர்யக்குக்களின் ஸ்வபாவம் இவளுக்கு அரிதாவதே! அவை தம்நிறம் பெற்று வர்த்தியா நின்றன; இவள் நிறமிழந்தாள். நாரத்தைப்பற்றினது களித்து வர்த்தியா நின்றது, நாராயணனைப்பற்றின இவள் து:கிப்பதே! [செங்கயல்] - அழகிய கயல். அக்கயல் ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கிலன்றோ இவள் உன்னைவிட்டுதரிக்கவல்லது? *ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ *என்னக்கடவதிறே இவளையும். [இவள்திறத்து] - *ஏஹி பச்ய சரீராணி* என்னுமாப்போலே, இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே காட்டுகிறாள் ராக்ஷஸர்தின்ற உடம்பைக் காட்டினாப்போலே, விரஹம்தின்ற உடம்பைக்காட்டுகிறாள், [என்செய்கின்றாயே] - இவள் திறம் செய்யப் பார்த்ததென்? உம்முடையவூரில் பதார்த்தங்கள் பெற்றதும் பெறவேண்டாவோ உம்மையாசைப் பட்ட இவள். .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. இப்பெண்பிள்ளையுடைய தசை என்னாய் விளையக்கடவது? என்றாள்.

என்செய்கின்றாயென்தாமரைக்கண்ணாவென்னும்கண்ணீர்மல்கவிருக்கும் *
என்செய்கேனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும்வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும் *
முன்செய்தவினையேமுகப்படாயென்னும்முகில்வண்ணாதகுவதோவென்னும் *
முன்செய்திவ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்தளந்தாயென்கொலோமுடிகின்றதிவட்கே. (2)

[என்செய்கின்றாய்] - ஆற்றாமை மிகமிக அவனைக்கேட்குமித்தனையிறே. [என் தாமரைக்கண்ணாவென்னும்] - ஒரு நீர்ச்சாவியான பயிருக்கு ஒரு பாட்டம் வர்ஷிக்கக் கடவதன்றோ? என்கிறாள். *அவலோகநதாநேந பூயோ மாம் பாலய* என்னக்கடவதிறே. "தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்" என்றது; உணருகிறபோது கண்களை வாய்வெருவிக்கொண்டாயிற்று உணர்ந்ததும். கிட்டின ஸமயத்தில் "நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ" என்றது கண்ணாலேயிறே; அதிலேயிறே இவளெழுதிக்கொடுத்தது. கண்ணாலேநோக்கி அணைக்கும்படியைநினைத்து, அந்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே கலந்துபிரிந்தாப்போலே கண்ணீர்மல்கவிருக்கும். [என் செய்கேனித்யாதி.] - என் தாபம் ஆறும்படி அவ்வலையேற்றிலே கொண்டுபோய்ப் போகடவல்லிகோளே என்னும். திருப்பொருநலின் நீர், பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே

*உபதப்தமாயிராநின்றது போலே. [என்செய்கேன்] - உன்னைக்கிட்டுகைக்கு நான் செய்வதென்? அப்போதே கிட்டப்பெறாமையாலே, ஆசைப்பட்ட நாம் அழகிதாகப் பெற்றோம்" என்று நெடுமூச்செறியாநிற்கும். *தஹந்தீமிவ நிச்வாஸைர் வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிண:* - நெடுமூச்சாலே தன்பகையறுக்கப் பாராநின்றாள். பல்லவ தாரிகளாயிருக்கை இப்போது இவளுக்குப் பகையிறே! ஒருபடிப்பட நின்று நலிகிறபடியிறே அவை. ராக்ஷஸிகளுறங்கும்போது முண்டிறே, உருவ இப்படியே நிற்கிறவித்தனையவை. (உருகும்) உருகுகிறபடியே நிற்குமத்தனை. இனிநெடு மூச்செறிகைக்கு தர்மியுமில்லையோ என்னும்படியுருகும். வெவ்விதாகப்பலகால் நெடுமூச்செறிந்து அவ்வுஷ்ணத்தாலே யுருகாநிற்கும். (முன்செய்தவினையே) வலிக்கைக்கு விரகுபார்க்கிறபடி. நான்முன்புபண்ணினபாபமே, என்முன்னேவந்து நிற்க வல்லையேஎன்னும். நீ முகங்காட்டினையாகில், 'தாமரைக்கண்ணா·என்செய்கின்றாய்' என்று அவனைக் கேளாதொழியலாயிற்றே. "நான் செய்தவினையின் பயன் இது வான பின்பு நாம் ஆரை வெறுப்பது?" என்றிருக்கலாயிற்றே. ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் இவர்க்குமுள்ளது ஒன்றாயிற்று; "நன்மை அவனாலே" என்றும், "தீமை தந்தாமாலே" என்றுமாயிற்று இருப்பது. *மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹதஸ்தி நஸம்சய: *என்றாளிறே. (முகில்வண்ணாதகுவதோ என்னும்) நான் பண்ணின பாபம் கிடக்கிடும். கர்மாநுகுணமாகவோ நீர் காரியஞ்செய்யுமது? (தகுவதோ - சேருமோவென்றபடி.) ஜலஸ்தலவிபாகம்பாராதே நீர் வர்ஷிக்கும் உம்முடைய ஔதார்யகுணத்துக்குப் போருமோ? என்னும். "ஒருக்ரியாமாத்ரத்துக்கு இத்தனையுயிருண்டோ? நான்காண் இது விளைத்தேன்" என்று அவ்வடிவைக் கொடுவந்து காட்டவல்லையே என்னும். இது பக்திகார்யமே யாகிலும், பகவதநுபவ விரோதியாகையாலே பாபமென்கிறது. அநிஷ்டாவஹம் - பாபமாமித்தனையிறே. தகவிதோ என்றபாடத்தில் நான் பண்ணின பாபம் எனக்கநுபவிக்கவேணுமாகில் உம்முடைய தகவுக்கு விஷயம் இன்னது என்னும். முன்செய்தவினையே முகப்படா யென்கிறவிடம் - "க்ரியை அத்ருஷ்டரூபத்தாலே நின்று பலந்தரும்" என்பார் வார்த்தை; முகில்வண்ணா என்கிறவிடம் - "ஒரு பரமசேதநனுடைய அநுக்ரஹமே பலப்ரதமாவது" என்றிருக்கும் வேதாந்திகள் வார்த்தை. "ஸதோஷராயிருப்பார் ராமகோஷ்டிக்காளல்லர்" என்கிற மஹாராஜர் தொடக்கமானார் வார்த்தைபோலே கீழ்ச்சொன்னது. *தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்* என்ற ராமஸித்தாந்தம் போலே மேல். *மாம் நமஸ்குரு* என்றாப்போலே கீழ்ச்சொன்னது. *மாசுச:* என்றாப் போலே 'தகவிதோ' என்கிறது. "முகில்வண்ணா" என்கைக்கு நம் ஔதார்யம் எங்கே பலிக்கக்கண்டு சொல்லுகிறது? என்ன, (முன்செய்து இத்யாதி) நிர்ஹேதுக மாக முன்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி, "தகவிதோ" என்கைக்கு உபகரண மில்லாதவன்று இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினாய் நீயன்றோ? கரணகளேபர விதுரமான இத்தைவெறும் உன்க்ருபையாலே உண்டாக்கினையித்தனையன்றோ? உண்டாக்கி விட்டவளவேயோ? ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளேகிடந்து நோவுபடாதபடி புறப்படவிட்டு, எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, ஸர்வவிதரக்ஷணமும் பண்ணிற்றிலையோ! (என்கொலோமுடிகின்றதிவட்கே) இவ்வளவில் தர்மிலோப மேயோ பலிக்கப்புகுகிறது? நீர் ரக்ஷிக்கிறபூமிக்கும் இவளுக்கும் ஒருவாசியுண்டாக நினைத்திருக்கிறீரோ? (அநந்யபரையாய் அநந்யகதியாய் அபலையாயிருக்கிறவள்;) இவளுடைய கர்மமோ, உம்முடைய அநுக்கிரஹமோ பலிக்கப்புகுகிறது? இவளிடை யாட்டத்தில் நீர் செய்யப்பார்த்தபடி எங்ஙனே யென்னுதல், இவளுடைய தசை என்னாய்விளையக்கடவதென்னுதல். ... ... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. இவள் இவ்வவஸ்த்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ததென்? என்கிறாள்.

வட்கிலளிறையும்மணிவண்ணா! என்னும் வானமேநோக்கும்மையாக்கும் *
உட்குடையசுரருயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனே! என்னுமுள்ளுருகும் *
கட்கிலீ! உன்னைக்காணுமாறருளாய் காகுத்தா! கண்ணனே! என்னும்*
திட்கொடிமதிள்சூழ்திருவரங்கத்தாய்! இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே? (3)

(வட்கிலள் இறையும்) இதுக்கு ஜீயர் அருளிச் செய்வது, "இவள்முடிந்தாள்" என்று. (வட்கென்று-லஜ்ஜை) லஜ்ஜையையிட்டிறே ஸ்த்ரீத்வத்தை அறிவது. ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிவரும் குணம்போனால் ஸ்வரூபமும்போயிற்றாமத்தனையிறே. நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்யஸித்தியில்லையே. இவள் லஜ்ஜைகுடிபோனமைக்கு ஸூசகமென்? என்னில். (மணிவண்ணாவென்னும்) பர்த்ருநாமக்ரஹணம் பண்ணுகின்றாள். பெற்றதாய் முன்னே வடிவழகைச்சொல்லா நின்றாள். நான் கேட்டாலும் மறைக்குமத்தைத் தான் வெளியிடா நின்றாள். காமிநி ஆசைப்படுவது வடிவழகையிறே. தான் அகப்பட்ட துறையைச் சொல்லாநின்றாள். மெய்யே நினைத்து, மெய்யே சொல்லி, மெய்யே யநுபவிக்கை இவர்க்கு ப்ரக்ருதியாய்விட்டதே! "உன்சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவே யருளெனக்கு" என்று அவன்பாடு இவள் வேண்டிக்கொள்வதும் இதுவேயிறே. (மணிவண்ணாவென்னும்) வடிவழகைச்சொல்லுவது, ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுவதாக நின்றாள். *அத்ருஷ்டபூர்வ வ்யஸநா ம்ருது சீலாமநஸ்விநீ, தேநது: கேநருததீ நைவமாகிஞ்சிதப்ரவீத்* என்று, எல்லாதசையிலும் வாய்விடக்கடவதன்றிக்கே யிருப்பதொன்றிறே இது. (வானமேநோக்கும்) "மணிவண்ணா!" என்கிற ஆர்த்தத்வநி கேட்டிருக்க க்ஷமனல்லன், த்வநிவழியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குவந்து தோன்றினாற்போலே தோன்றி யருளுமென்று ஆகாசத்தையே பாராநிற்கும். *பரமாபதமாபந்ந: * என்கிற அதுக்கும் அவ்வருகேயிறே இவளுடைய தசை. அங்குவந்து தோற்றக்காணாமையாலே (மையாக்கும்) மயங்காநின்றாள்: அறிவுகெடாநின்றாள். மயங்கத்தீருமோ விரோதி கனத்திருக்கில்? என்ன, (உட்குடை இத்யாதி,) நான் வரப்பார்த்தால் ப்ரதிபந்தகமுண்டாத்தனையல்லது, நீயே வரப்பார்த்தால் நிவாரகருண்டோ? உட்கென்று-மிடுக்கு. எதிரிகள் மிடுக்கருமாய் பலருமாமத்தனையன்றோ வேண்டுவது அழியச்செய்கைக்கு. (உண்ட) *பௌஜநார்தந:க்ருத்த:* என்கிறபடியே. (ஒருவனே என்னும்) வடிவழகுக்குப் போலியுண்டாகிலும் வீரத்துக்குப் போலிசொல்லலாவதில்லை, (உட்குடை இத்யாதி) தான் வீரபத்நியென்னுமிடந் தோற்றச்சொல்லாநின்றாள். *த்வம்நீச சசவத் ஸ்ம்ருத: * என்னுமவளிறே. (உள்ளுருகும்) "என்னகுறையுண்டாயிழக்கிறேன்?" என்று சிதிலையாம். விளம்பஹேதுவின்றிக்கே யிருக்க, பலியாதொழிந்தவாறே நீர்ப்பண்டம்போலே யுருகும். 'உருகுங்காட்டில் அதீந்த்ரியவஸ்து கண்ணுக்கிலக்காமோ?' என்பர்களே; அருளாலே பெறுவார்க்கு அங்ஙனொரு நியதி யுண்டோ? என்னுமாயிற்று இவள். *நசக்ஷுஷாபச்யதி * என்கிறது - தாந்தாமே காண இழிவார்க்கு; * தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம் * என்று அவன்தானே காட்டுமன்று அருமையில்லை. அர்ஜுநாதிகளுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டிற்றிலேயோ? (கட்கிலீ) கண்ணுக்கிலீ! என்றபடி. (உன்னைக்காணுமாறருளாய்) உன்னைக் காணவரிது ஸ்வயத்நத்தாலே பெறவிருப்பார்க்கன்றோ? உன்னருளடியாகக் காண்பார்க்கும் அரிதோ? அருளாலே நாம் ஆர்க்குக்காட்டினோம்? என்ன, (காகுத்தா) * ரூபௌதார்யகுணை; * என்றும் *ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்* என்றும், நாகரிகர்க்கும் வநவாஸிகளுக்கும் காட்டிக்கொடு திரிந்திலையோ? ஒருகால் செய்ததுகொண்டோவென்ன, (கண்ணனே) ஸஜாதீயைகளான பெண்களுக்கு உன்னைக் காட்டிற்றிலேயோ? (* தாஸாமாவிரபூத்*) ஒருநீர்ச்சாவியிலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போலே யிருக்கை. (ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:) அவர்கள் முன்னேதோற்றினபின்பு வடிவில்பிறந்த செவ்வி. (பீதாம்பரதரஸ் ஸ்ரக்வீ) பெண்கள்நெஞ்சில் மறத்தை மாற்றுவது, பரிவட்டவாய்ப்பையும் தோளில்

முலையையுங் காட்டியாயிற்று. (ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:) காமன்கையிலேநாடுபடு மதனைக் காமன்தான்படும்படி யிருக்கை. (திட்கொடியித்யாதி) அவதாரகாலத்தில் உதவிற்றிலீரே! என்ன; அவதார காலத்தில் உதவப்பெறுதார் இழவு தீர்க்கவன்றோ இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. உகந்தார்க்கு காட்சிக்கொடுக்கக் கொடிகட்டிக்கொண் டன்றோ கிடக்கிறது. திண்ணியமதில் என்னுதல்: திண்ணியகொடி யென்னுதல்: அவிழ்த்துக்கட்டாத கொடியென்கை. "வருவாரெல்லாரும் வாருங்கோள்" என்று கட்டின கொடி. (இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே) இவள் இப்படிபிச்சேற என்ன மருந்திட்டாய்? அவன் இவளறியாதபடி ஒரு முகத்தாலே மருந்திடுமே. * மையலேற்றி மயக்கஉன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ! * என்று தன்முகத்தைக் காட்டுகையிறே அவன் மருந்திடுகையாவது. இவள் கேட்கிறதென்? என்னில்: அதுவாகில் அதுக்கு ப்ரதிக்ரியையாக, * த்ரைலோக்ய ராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்நுயாத்கலாம் * என்கிற இவளை அவன்முன்னே நிறுத்தி, இவள்பட்டதெல்லாம் அவனைப் படுத்து வாளாக நினைக்கிறாள். .... (3)

நாலாம்பாட்டு. உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாத இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்? என்கிறாள்.

இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும்எழுந்துலா மயங்கும்கைகூப்பும் *
கட்டமேகாதலென்றுமூர்ச்சிக்கும் கடல்வண்ணா! கடியைகாணென்னும் *
வட்டவாய்நேமிவலங்கையாவென்னும் வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் *
சிட்டனே! செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்! இவள்திறத்தென்சிந்தித்தாயே? (4)

(இட்டகா லிட்டகையளாயிருக்கும்) இவளுக்கு நீர்உடம்புகொடுக்க வேண்டா, இவளவயவங்கள் இவள திநமாகப்பண்ண வமையும். *ஸகீபிர் ந்யஸ்தப்ரகீர்ணபரதந்த் ரவிபாண்டுராங்கீ* என்று, தோழிமார் பொகட்டவிடத்தே கிடக்குமித்தனை. ஸ்வாதீந மல்லாமையாலே தோழிமாரிட்டுவைத்த காலும்கையுமாயிருக்கும். (எழுந்துலாம் மயங் கும்) அவியும் விளக்குக்கிளர்ந்தெரியுமாப்போலே அடியற்றவெழுச்சியும் அடியற்ற வுலாவுகையுமாயிராநின்றது. அதுகிளம்பின ஸமநந்தரத்திலே அவியுமாபோலே மயங்கா நின்றாள். (கைகூப்பும்) உணர்த்தியில் தொழுமவளல்லள், மயங்கினாள் தொழா திருக்க வல்லளல்லள். ஸாதநபுத்த்யா தொழுமதில்லை; ஆற்றாமையாலே வருமது தவிர மாட்டாள். (கட்டமேகாதலென்று) ஸாதநபுத்த்யாதொழுதாளாகில் "கட்டமே காதல்" என்னக்கூடாதிறே விச்லேஷத்தில் நலிவுக்குடலாகையாலே ப்ரேமம் தண்ணிதென்கிறாள். (கடல்வண்ணாகடியைகாணென்னும்) கடல் ஸகல பதார்த்தங் களையும் தன்னுள்ளே யடக்கி, ஒன்றையொன்று நலியாதபடி நோக்குமாயிற்று; அப்படியே ஸர்வரக்ஷகனான நீ நிர்க்ருணனாய் என்னும். அன்றிக்கே, பிரிந் தார்க்குத் தரிக்க வொண்ணாத வடிவுபடைத்த நீ காதுகனாகாநின்றாய் என்னும். (வட்டவாய்நேமி) "சங்குசக்கரங்கள்" என்று சொல்லும் நிலையும் போச்சு. இப்போது கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், அதினுடைய ஸந்நிவேசம் தீஸ்த்தமாயிருக்கிறபடி. பிடித்தவிடமெங்கும் வாயாய்க்கிடரிருப்பது, விரோதிபோக்கப் பரிகரமின்றிக்கேயிருக்கிறாயன்றே. (வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்) ஒருகால் "வந்திடாய்" என்றாலாறியிருக்க வல்லளல்லளே. விடாய்த்தவன் தாஹம் சமிக்குந் தனையும் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்னுமித்தனையிறே; அப்படியே, "வந்திடாய், வந்திடாய்" என்றுருவ அத்தையே சொல்லும்; மற்றொன்றறியாள். (மயங்கும்) வாஸனையே உபாத்யாயராகச் சொல்லு மத்தனை. (என்றென்றே) வெண்கலத்வநிபோலே சொல்லுக்குச்சொல் ஓய்கிறபடி. (சிட்டனே) சிட்டன் திருமாலென்றபடி, பிராட்டி விஷயத்திலே வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்னுதல்; பிராட்டியைத் தன் பக்கலிலே பித்தாக்கித் துடிக்கப்பண்ணுமவனென்னுதல். உம்முடைய படி சால

அழகிதாயிருந்தது. உம்மைப்போலே சில சிஷ்டர்களமைந்திருந்ததிறே அபலைகள் குடிகெடுகைக்கு. அழகிதாக ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநராயிருந்தீர். ப்ரஹ்மஹத்யை களைப் பண்ணிப் பூணூலை வெளுக்கவிட்டுக்கையிலே பவித்ரத்தையுமிட்டு ஓத்துச் சொல்லித் திரிவாரைப்போலேயிருந்ததீ உம்முடையபடி. (செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்) ச்ரமஹரமான நீரையுடைய கோயில். தண்ணீர்ப்பந்தலிலே காதுகரொதுங்கினவோ பாதியாகாதே நீர் இவ்வூரில் சாய்ந்ததும். (இவள்திறத் தென்சிந்தித்தாயே) ஸர்வஜ்ஞனுக்கும், இவளுக்கு ஓடுகிறதசைக்குப் பரிஹாரம் சிந்திக்கவேணுமென்றிருக்கிறாள்; திருத்தாயார் தெளிவிருக்கிறபடி. 'அவன் நினைவே கார்யமாய்த் தலைக்கட்டுவது' என்று அவனைக்காலைக்கட்டிக் கேட்கிறாள். *ச்ரேயோ த்யாயதி கேசவ:* என்று அநுகூல விஷயத்தில் சிந்திப்பானும் அவனிறே. இங்ஙனே மநோரதமாயே போமித்தனையோ. நிர்ணயாந்தமாகக் கடவதன்றோ. .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்து ஒன்றோடொன்று சேராத வருகிற அவஸ்தாபேதங்களை அறிவித்து, இவளை இப்படி படுத்துகை உம்முடைய நீர்மைக்குப் போருமோ என்கிறாள்.

சிந்திக்கும்திசைக்கும்தேறும்கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்
வந்திக்கும் * ஆங்கேமழைக்கண்ணீர்மல்க வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும்*
அந்திப்போதவுணனுடலிடந்தானே! அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே! *
சந்தித்துன்சரணஞ்சார்வதேவலித்த தையலைமையல்செய்தானே. (5)

(சிந்திக்கும்) உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் உம்மோட்டைக்கலவியையும் நினைக்கும். முன்பு இவ்வநுஸந்தாநமும் இன்றிக்கேயாயிற்றிருந்தது; மோஹத்தோபாதி இதுவும் ஒரு விக்ருதியாயிருக்கிறபடி. (திசைக்கும்) அப்போதே காணப்பெறுமையாலே மோஹிக்கும். (தேறும்) ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கத் தேறுகின்றாள். இதுதானும் பயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று; மோஹம் செல்லாநிற்க, அபேக்ஷிதம்பெற்றாரைப்போலே தேறுகை பயாவஹமிறே. சரமதசையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கும் அஞ்சவேணுமே. உய்ந்தபிள்ளைபாடும்போது. "கெட்டேன், இவள் 'தேறும்' என்பதே" என்று ஜீயரருளிச் செய்வராம். (கைகூப்பும்) இது இவளுக்குப் ப்ரக்ருதி. கீழே "மயங்கும் கைகூப்பும்" என்றது: (இங்கே தேறும் கைகூப்பும் என்றது அல்லாதன ஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இது ஒன்றும் ஸ்த்திரமாய்ச்செல்லாநிற்கும் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே. *நித்யாஞ்ஜலிபுடா:* என்னக்கடவதிறே. மோஹத்திலும் உணர்த்தியிலும் ஸத்தையுண்டே; * வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்* என்றதிலே நிலைநின்ற ஸ்வரூபம். அநுவர்த்தமாநமானதிறே பரமார்த்தமாவது. (திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்) "பெருமாளேயென்னும்" என்று ஜீயர். அவ்வூரில் ஸம்பந்தங்கொண்டு போலேகாணும் அவரையும் விரும்பிற்று. (வந்திருக்கும்) "திருவரங்கத்துள்ளாய்" என்றது நெஞ்சிலேவடிம்பிட்டு "ஒருமுகமே, முறுவலே, ஒரு வளையமே" என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ண நின்றுளென்னுதல்; பக்நாபிமாநையாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து கிடக்குமென்னுதல். (ஆங்கே) அவ்வஸ்தையிலே, (மழைக் கண்ணீரித்யாதி) குளிர்ந்தகண்ணீர் மல்க, வந்திடா யென்றென்று சொல்லி, அச்சொலவோடே யறிவுகெடும். நினைத்தபோதாக வரப்போமோ? என்ன, (அந்திப்போது) *மத்தஸ் ஸர்வமஹம்ஸர்வம்* என்று தெளிந்திருப்பார்க்கோ உதவலாவது? அறிவு கெடுவார்க்கு உதவலாகாதோ? அவன் வரத்துக்கு விருத்தமாயிருப்பதொரு காலத்திலே, ஆஸுரப்ரக்ருதியாயிருக்கிற அவுணனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்து பொகட்டிலையோ? தமப்பன் பகையானலோ வுதவலாவது? நீர் பகையாள வுதவலாகாதோ? இவ்வளவில் உதவாமைக்கு மேற்பட்ட பகையில்லையிறே. அது ஒரு கால் சிறுக்கனுக்கு உதவினமையுண்டு. அது தப்பிற்றிறேயென்ன, பின்போ மீயுதவாதது? (அலைகடல்

கடைந்த) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அகப்படக் கடலைக் கடைந்துகொடுத்திலையோ? உன்னைக்கொண்டு ஒரு ப்ரயோஜநங் கொள்வார்க்கோ உதவலாவது? உன்னையே ப்ரயோஜநம் என்றிப்பார்க்கு உதவலாகாதோ? (ஆரமுதே) இவருடைய அம்ருதத்தைக்கொண்டாயிற்று அவர்கள் கடல் கடைந்தது. (சந்தித்து இத்யாதி) உன்னைக் கிட்டித் திருவடிகளைச் சாரவேணுமென்று வ்யவஸிதையாயிருக்கிற இவளை இப்படி யறிவுகெடுப்பதே! (வலித்த) ப்ராணனை பலாத்காரத்தாலே தரித்த; அன்றிக்கே உன்னைக்கிட்டி ஸந்நிதியிலே முடியுமித்தனையென்று ப்ராணனை தரித்திருக்கிறவளை என்னுதல். (வலித்த - அத்யவஸித்த.) *தாவத்த்யஹம் தாதஜீஜீவிஷேயம்* என்று காணும் இருக்கிறது. (மையல் செய்தானே) உம்மை யாசைப்பட்டவளுக்கும் மயக்கமேயோ பலித்துவிட்டது. ... ... (5)

ஆறும்பாட்டு, இவள் இவ்வளவு ஆபந்நையாயிருக்க, இவளார்த்திதீர்த்து அருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாக மென்கிறாள்.

மையல்செய்தென்னை மனங்கவர்ந்தானேயென்னும் மாமாயனே ! என்னும்*
செய்யவாய்மணியேயென்னும் தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்*
வெய்யவாள்தண்டுசங்குசக்கரம்வில்லேந்தும் விண்ணோர்முதலென்னும்*
பைகொள்பாம்பணையாய்! இவள்திறத்தருளாய் பாவியேன்செயற்பாலதுவே. (6)

(மையல்செய்து) உணர்த்தியுண்டாகில் நெஞ்சிழவாள்காணும். எதிரிகளுடைய அவதாநம்பார்த்திருந்து அவர்கள்கோட்டை கொள்ளுவாரைப்போலே. (என்னை) கடலைத் தறைகண்டானென்னுமாப்போலே (மனங்கவர்ந்தானே) புழுகூற்றிச்சட்டம் பொகடுவாரைப்போலே, (மையலித்யாதி) கொன்று கிழிச்சீரையறுப்பாரைப்போலே. (மாமாயனே யென்னும்) மையல்செய்த ப்ரகாரங்கள். கலக்கிற ஸமயத்தில் தாழநின்று கையைக்காலைப்பிடித்துப் பரிமாறின பரிமாற்றங்காணும் இவள் நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கின்றது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமானமென்மை போலல்லவாயிற்று ப்ரணயித்வத்தாலே தாழநின்றநிலை. ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! என்னும். (செய்யவாய்மணியே யென்னும்) இதுவும் அந்தமாயங்களிலே யொன்று. தைர்யபங்கம்பிறந்து "நான்உன்சரக்கன்றோ?" என்று சொல்லுகிறபோதை அதரத்தில் பழுப்பு. *ஸவிலாஸஸ்மிதாதரம்* என்னக்கடவதிறே (மணியே) புஷ்பம் விகஸிதமாம்போது எங்குமொத்த ஒருசெவ்வி பிறக்குமாப்போலே, ஸ்மிதம் பண்ணுகிறபோது வடிவிலேஎங்குமொக்க ஒரு செவ்வி பிறந்தபடி. (தண்புனல்) ஸ்மிதத்தில் குளிர்த்திபோலாயிற்று ஊரில் குளிர்த்தியும். அவ்வாயில் குளிர்த்திபோலேகாணும் இவ்வாயில்குளிர்த்தியும். (வாய் - இடம்) (வெய்யவாளித்யாதி) திவ்யாயுதங்கள் எதிரிகளையழிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமாப்போலே காமிநிகளையழிக்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. உகப்பாரையும் உகவாதாரையும் ஒக்கத்தோற்பிக்குமவை. முன்னே கைகண்டுவைக்கிறவையிறே. காணவே எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படியான, திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ என்விரோதிகளைப்போக்கி முகங்காட்டாதொழிவதே. (விண்ணோர்முதலென்னும்) திவ்யாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தியால்வந்த அழகைக்காட்டி நடத்த, அதுவே ஜீவநமாகவாயிற்று அந்நாடு கிடப்பது. இல்லையாகில், அங்கே விளையுண்டாய் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானன்றே. (பைகொளித்யாதி) ஸ்மிதத்தோடு, திவ்யாயுதங்களோடு, நித்யவிபூதியுக்தனுமிருக்கிற இருப்போடு. திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினதோடு வாசியற எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று. பகவத்விக்ரஹஸ்பர்சத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனே! தனிப்படுக்கையிலேசாய்வதே நீர் இவள் தறைக்கிடைக்கிடக்க. இவள் திறத்தருளாய் [illegible] சேர்த்திபெறுவிட்டால், [illegible] அருளு

மின்றிக்கே யொழியவேணுமோ? (இவள்திறத்து) பாடோடிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. (அருளாய்) அருள்கொள்வார் தேட்டமான நீர் அருள்பெறில் ஜீவிக்குமிவளை இப்படி தறைக்கிடைககிடக்க விட்டுவைப்பதே! (அருளாய் - அருளுகிறீரில்லையென்றபடி.) (பாவியேன்) நீரருளாதவராயல்ல; இவள் அது பெறுவிடில் ஜீவிப்பாளாயல்ல; இதுக்கடி நான் பண்ணின பாபமிறே. *மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்* என்னுமாப் போல, (செயற்பாலது) என்னுடைய செயலிடத்தது அருளாமைக்கு அடி; (பாவியேன் செயலிடத்தது - அவள் பக்கலிலும் குறையில்லை, உம்முடைய பக்கலிலும் குறையில்லை, இருவருமானசேர்த்திபெறவிருக்கிற என்பாபமிறே இதுக்கு ஹேது.) .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. ஆச்ரயங்களை யநுஸந்தித்து, பொறுக்குமளவுகளிலே யன்றோ ஸுகது:கங்களைக்சுமத்துவது? இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ என்னுகின்றுளென்கிறாள். "ஆச்ரிதரைவாழ்விக்கையும் அநாச்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப்போது விபரீதமாயிற்றே உம்முடையபடி என்கிறாள்" என்று பிள்ளான். இக்கோமளக் கொழுந்துக்கு, கைம்முதலொன்றுமில்லாதார் பற்றினல் ரக்ஷிக்கக்கடவ நீர்மையுடையவன் ஸந்நிதியிலே இதெல்லாம் படவேண்டுகிறது, என்னேட்டை ஸம்பந்தமென்று மநோரதிக்கிறாள்.

பாலதுன்பங்களின்பங்கள்படைத்தாய்! பற்றிலார்பற்றநின்றனே!*
காலசக்கரத்தாய்! கடலிடங்கொண்டகடல்வண்ணா! கண்ணனே! என்னும்*
சேல்கொள்தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாயென்னும் என்தீர்த்தனே! என்னும்*
கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கஇருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே. (7)

(பால இத்யாதி) இடமறிந்து ஸுகது:கங்களைப் படைத்தவனே! பாலென்றது இடமென்றபடி; அப்பாலிப்பாலென்றால் - அவ்விடமிவ்விடமென்றபடி. பாலவாக - ஸ்த்தாநேஸ்த்தாநேயாக. உம்மைப்பிரிந்தார் எல்லாரும் அநுபவிக்கும் து:கத்தை இவளொருத்தியை அநுபவிக்கப்பார்த்தால் இவளால் பொறுக்கப்போமோ? அங்ஙனன்றிக்கே, ஆச்ரிதர்வாழவும் அநாச்ரிதர் கெடும்படியாகவுமன்றோ நீ பண்ணிவைத்தது? பாலென்பது - முறை. *செய்குந்தா வருந்தீமை யுன்னடியார்க்குத்தீர்த்து அசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தனன்றே. பண்டுகட்டின மர்யாதையும் இவளுக்கில்லையோ? பாலென்று - பாகமும், இயல்வும், இடமும், ந்யாயமும், இவை நாலுக்கும் பேர். தந்தாமால் பொறுக்கவொண்ணாதவை தாந்தாமே ஏறிட்டுக்கொள்ளும்போது நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? நம்பக்கல் குறையில்லை. பேறு தந்தாமதாலை தாங்களும் சிலசெய்யவேணுமென்று அவனுக்குக்கருத்தாக, (பற்றிலார்பற்றநின்றனே) ஒருகைம்முதலில்லாதார்க்காகவன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று? இக்கிடை நித்யஸூரிகளுக்காகவோ? உம்முடையபக்கல் பற்றறுத்துக்கொண்ட ஜயந்தன் போல்வார்க்கும் பற்றாயிருக்குமவரன்றோ நீர்! *தமேவ சரணங்கத:* அன்றோ? அது உண்டானலும் அதுக்கொருகால் முண்டே என்ன, (காலசக்கரத்தாய்) அக்கால சக்கரம் நீயிட்ட வழக்கன்றோ? ஆச்ரிதர்க்காகப் பகலையிரவாக்கினவனன்றோ? அன்றிக்கே, ப்ரதிபந்தகமுண்டே யென்னில்; ப்ரதிபந்தகத்துக்கு ம்ருத்யுவான திருவாழியன்றோ தரித்திருக்கிறது. பரிகரமுண்டானலும் நான் தூரஸ்த்தனன்றோ என்னவொண்ணாதே! (கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா) நீ எங்களைக் காலம்பார்த்தன்றோ கிடக்கிறது. ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ? ஆனல் அங்கே வரலாகாதோ என்ன; அவ்வலையலைக்கேட்கமாட்டாத இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்குமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்து உதவிற்றிலையோ? என்கிறாள். (கண்ணனேயென்னும்) *நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்* என்று அக்கிடையைவிட்டு இடையிலேவந்து உதவிற்றிலையோ? அது தப்பிற்றிறே என்ன, அவ்வவதாரம் பரத்வமென்னும்படியன்றோ

கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தருளிற்று? (சேல்கொளித்யாதி) *ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவ* அன்றோ; ஜலசரஸத்வங்கள் ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கிலன்றோ இவள் உம்மைப் பிரிந்து தரிக்கவல்லளாவது? அவ்வூரிலே வர்த்திக்கிற உமக்குப்போருமோ இவளுக்கு முகங்காட்டாதொழிகிறவிடம். (என் தீர்த்தனேயென்னும்) நீஉபேக்ஷித்தாலும் உன்னையொழிய எனக்குச்செல்லாதபடி பண்ணினவனே! என்னுதல்; (புறம்புள்ளாரோடு பொருந்தாதபடியான சுத்தியோகத்தைச் சொல்லுதல்;) நான் இழிந்தாடும் துறையென்னுதல். (கோலமித்யாதி) தர்சநீயமாய்ப்பரந்து ச்ரமஹரமான கண் நீர் மல்க இராநின்றாள். கண்ணுங்கண்ணநீருமான அழகு காட்டிலெறித்த நிலாவாவதே! இக்கண்ணநீருக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப்பண்ணி பலவேளையிலேயிழப்பதே! (என்னுடைக் கோமளக்கொழுந்தே) கலக்கப்பொறாதமார்த்தவத்தையுடையவள் பிரியப்பொறுக்குமோ? "தசை முறுகினால் வைத்யர் கண் முகம்பாராதாப்போலே, மகளவஸ்த்தையைக்கண்டு தளர்ந்து பெரியபெருமாள்முகம் பாராதே வார்த்தை சொல்லுகிறாள்" என்றருளிச்செய்வர். (கொழுந்து) உபக்ரமம் தேட்டமான வளவிலே தறையிலேபடர விடுவதே. *பதிஸம்யோகஸுலபம்வய:* இப்பாட்டிலொருதலைக் கட்டின்றிக்கே யிருக்குமிதுக்குக்கருத்து-பரிஹரிக்கு மெல்லைகழிந்தாள், நாம் இவர்க்குச் சொல்லுவதென்? என்று தன்னிலே நோவுபடுகிறாள்" என்று வங்கிப்புரத்து நம்பி பணிக்கும். ... ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. இவளுக்கு மேன்மேலன வருகிறநோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிறாள்.

கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்குன்றேந்திக்கோநிரைகாத்தவன்! என்னும்*
அழுந்தொழும் ஆவியனலவெவ்வுயிர்க்கும்அஞ்சனவண்ணனே! என்னும்*
எழுந்துமேல்நோக்கியிமைப்பிலளிருக்கும்எங்ஙனேநோக்குகேன்? என்னும்*
செழுந்தடம்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய்! என்செய்கேன்என்திருமகட்கே. (8)

(கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்) நித்யஸூரிகளுக்கும் தலையானவனே! என்னும். அன்றியே, அவர்கள் வேராகத் தான் கொழுந்தானவன் என்னுதல். (அவர்களாலே லப்தஸத்தாகனைகை.) (குன்றேந்தி) லோகாந்தரத்தில் பரிமாற்றந்தேடவேணுமோ? பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயரான இடையர்க்கும் உதவினவனன்றோ? மேன்மையில்லாமை யிழக்கிறேனே, நீர்மையில்லாமை யிழக்கிறேனே என்னும் (அழும்) மலையைதரித்து ஒருவர்ஷத்தைப் பரிஹரித்த நீர் இவ்வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்தாலாகாதோ? *பஹுதாஸ்ந்ததது:கவர்ஷிணி* என்கிற இது பரிஹரித்தாலாகாதோ? (அழும்) பாலர் செய்வதையும் செய்யும் என்னுதல்: ஸ்நேஹிகள் செய்வதையும் செய்யுமென்னுதல். (தொழும்) புகலற்றார் செய்வதைச் செய்யுமென்னுதல்; வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையார் செய்வதைச் செய்யுமென்னுதல், (ஆவியனலவெவ்வுயிர்க்கும்) தொழுதவநந்தரம் வரக்காணாமையாலே, 'ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்வாய்மடிந்தது' என்று, அதாஹ்யமான ஆத்மவஸ்து அக்நிமயமாம்படி நெடுமூச்செறியும்; *தீர்க்கமுஷ்ணஞ்சநிச்வஸ்ய* என்கிறபடியே. (அஞ்சனவண்ணனேயென்னும்) நெருப்பிலே நீரைச்சொரிந்தாப்போலே அக்குளிர்ந்த வடிவைக் கொண்டுவந்து தோற்றவல்லையே யென்னும். *மேகச்யாமம்* என்னும் வடிவிறே. கைகேயி வார்த்தையால் பிறந்ததாபமடைய ஆறுங்கிடீர் அவ்வடிவழகிலே விழிக்கப்பெற்றோமாகில் என்றார்களிறே. (எழுந்து இத்யாதி) வடிவை நினைத்தவாறே தரித்தெழுந்திருந்து, வரஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப்பார்த்து, "ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காணவேணும்" என்று இமைகொட்டாதே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். (எங்ஙனே நோக்குகேனென்னும்) தான் பார்த்த திக்கில் வரக்காணாமையாலே "பின்னேவந்து கட்டிக்கொள்ளும்" என்று புரிந்துபாராநிற்கும். (எழுந்து மேல்நோக்கி)

வடிவை நினைத்தவாறே தளர்த்தியிலே எழுந்திருந்து, "ஆனைக்கு உதவினாப்போலே வரக்கூடும்" என்று மேல்நோக்கிப்பார்த்து, 'ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காண வேணும்' என்று இமைகொட்டாதே யிருக்கும்; (எங்ஙனே நோக்குகேனென்னும்) பின்னையும் தோற்றக்காணாமையாலே, நான் உன்னைக்காணும்விரகு ஏது? என்னும். (செழுந்தடம் புனல்சூழ் திருவரங்கத்தாய்) அழகிதாய்ப்பெருத்த நீர்சூழ்ந்த கோயிலை இடமாகவுடையவனே! இப்படி ச்ரமஹரமான தேசத்திலே நீர்வந்து சாய்ந்தது இவள் வரவுபார்த்தன்றோ? அத்தலை இத்தலையாயிற்றோ? (என் செய்கேன்) கர்த்தவ்ய மடங்கலும் தானே யநுஷ்டித்தாள். நான் இனிச்செய்வதென்? உபாயாந்தர ஸாத்யமோ உம்முடைய தர்சநம்? (என் திருமகட்கே) இவளை இழக்கலாமோ உமக்கு? உம்மை ஒருவரையும் ஆசைப்பட்ட ஏற்றமன்றோ அவளது? உம்மையும் அவளையும்சேர ஆசைப்பட்ட ஏற்றமுடையவளல்லளோ இவள்? ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மி யோடொக்கச் சொல்லலா மாகாதே இவளை! ... ... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. இவளுடையது:கத்துக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேனென்கிறாள்.

என்திருமகள்சேர்மார்பனே! என்னும்என்னுடையாவியேஎன்னும்*
நின்திருவெயிற்றாலிடந்துநீகொண்ட நிலமகள்கேள்வனே! என்னும்*
அன்றுருவேழுந்தழுவிநீகொண்ட ஆய்மகளன்பனே! என்னும்*
தென்திருவரங்கங்கோயில்கொண்டானே! தெளிகிலேன்முடிவிவள்தனக்கே. (9)

(என்திருமகள் சேர்மார்பனே யென்னும்) என் பேற்றுக்குப் புருஷகார மில்லாமல் இழக்கிறேனே? என்னும், விசிஷ்டத்திலன்று என் என்கிற இது; விசேஷணாம்சத்திலே; (அதாவது - என் என்கிறவிடம் திருமகளிலே யந்வயிக் கிறது: மார்பனே என்கிறவிடத்தில் அந்வயிக்கிறதன்று.) அனந்தாழ்வான் தன் பெண்பிள்ளையை 'என்திருமகள்' என்று திருநாமஞ் சாத்தினான்; பட்டர் பெருமாளுக்கு "அடியேனை ஸ்த்ரீதனமாகப் பிராட்டிக்குவந்தவன்' என்று திருவுள்ளம்பற்றவும்; நானும் 'இவர் எங்கள் நாய்ச்சியார்க்கு நல்லர்' என்று அவ்வழியே 'அழகிய மணவாளப்பெருமாள்' என்று நினைத்திருக்கவுமாகவேணும்." என்று வேண்டிக்கொண்டார். (சேர்மார்பனே) ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத் தைச் சொல்லுகிறது: அவள் ஒருக்ஷணம் பிரியவிருக்கிலன்றோ எனக்குப் பேறுதாழ்க்கவேண்டுவது? "பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமவை கேட் கைக்காக நஞ்சீயரை யழைத்தருளித் தாம் அழுதுசெய்யா நிற்கச்செய்தே இத் திருவாய் மொழி இயலைக் கேட்டருளாநிற்க, இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே 'என் திருமகள் சேர்மார்பனே யென்னுமென்னுடையாவியே என்னும்" என்று இயலைச் சேர்த்தருளிச்செய்ய, அத்தைக் கேட்டுக் கையையுதறி, 'ஸ்ரீரங்கநாத' என்று அணையிலே சாய்ந்தருளினார் பட்டர்" என்று அருளிச்செய்வர். "அப்போது திரு மேனியிலே பிறந்த விக்ருதியைக்கண்டு இவர்க்கு பகவத்ப்ராப்தி யணித்தாகிறதோ? என்று அஞ்சியிருந்தேன்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். (என்னுடையாவியே யென்னும்) இவர்க்கு ப்ராணன் ஒரு வாயுவிசேஷமல்ல: ஒருமிதுநமாயிற்று. திருமகள் சேர்மார்பனைக்கொண்டு எனக்கு தாரகனானவனே! என்னும். (நின் இத்யாதி) ப்ரணயிநிகளுக்குக் காரியஞ் செய்யும்போது உன்னை யழியமாறியன்றோ காரியஞ்செய்வது? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிபக்கல் முகம்பெறலாவது அவன் விபூதியைத் தன்முகேந நோக்கினவிறே? "நின் திருவெயிறு" என்னுமித்தனை யழகுக்கு. (இடந்து நீகொண்ட) நீ யிடந்துகொண்ட ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே! (அன்று இத்யாதி) ஒருநாள் உதவின நீ, இன்று உதவிலையாகாதோ? நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தசையை - அன்றென்னு மித்தனை. ஒன்றிரண்டன்றிக்கே யிருக்கிற ருஷபங்களையும் தழுவி, அவள்திருமுலைத்தடத்தை யணைத்தாப்போலே

யிருக்கிறதாயிற்று. அவளைப்பெறுகைக்கு உபாயமாகையாலே. உருமென்று - இடி). இடிபோலே பயங்கரமான குரலையுடைய ஏறென்னுதல். உருவென்று - மிடுக்காய், மிடுக்குத்தான் வடிவுகொண்டாப்போலே என்னுதல். "உருவுட்கு" என்று உரிச்சொல்லு. நீ கொண்ட - நீகைக்கொண்ட. (ஆய்மகளன்பனேயென்னும்) என்னைக் கைவிட்டு என் ஸ்வாமிநிகள் பக்கலில் எங்ஙனே முகம்பெற இருக்கிறாய்? என்னும். (தென்திருவரங்கங் கோயில்கொண்டானே) தெற்குத் திக்குக்கு ச்லாக்யமான ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்ரத்தை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனே! "எருதேழடர்த்த அவதாரத்திலே முகங்காட்டப் பெற்றதில்லை" என்னும் குறையுண்டோ? அவதாரங்கள் போலன்றியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறது, பிற்பாடர்க்கு உதவவன்றோ? (கதஸ்ஸ்வம் ஸ்த்தாந முத்தமம்) என்னவேண்டாதபடி கோயில்கொண்டானாயிற்று. (தெளிகிலேன்) அங்குக் குறையற்றபின்பு 'தப்பாது' என்று தெளியவிறேயடுப்பது, அது மாட்டுகிறிலேன். * மாசுச:* என்றத்தை யநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கிக்கொண்டு நீ கிடந்தால், *ஸ்த்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்றிருக்கவிறேயடுப்பது? அதுமாட்டுகிறிலேன். இவள் தனக்கு - முடிவு - செய்கிறிலேன். இவளவஸ்தை இதுவாயிருக்க, ஒரு ஜ்ஞாந லாபத்தாலே யாறியிருக்கப்போமோ? ... ... (9)

பத்தாம்பாட்டு. இனிக்கிட்டமாட்டாளோ என்னும்படி அவஸந்நையான இவள், பெரியபெருமாள் திருவடிகளை ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெற்றாளென்கிறாள்.

**முடிவிவள்தனக்கொன்றறிகிலேனென்னும்மூவுலகாளியே! என்னும்*
கடிகமழ்கொன்றைச்சடையனே! என்னும்நான்முகக்கடவுளேயென்னும்*
வடிவுடைவானோர்தலைவனே! என்னும் வண்திருவரங்கனே! என்னும்*
அடியடையாதாள்போலிவளணுகியடைந்தனள் முகில்வண்ணனடியே. (10)**

(முடிவு இவள் தனக்கு ஒன்று அறிகிலேன் என்னும்) பெண்பிள்ளை வார்த்தையைத் திருத்தாயார் அநுபாஷிக்கையாலே, "இவள், தனக்கு முடிவு ஒன்றறிகிலேன்" என்று நின்றாளென்கிறாள். இத்து:கஸாகரத்தைக் கரைகாணும் விரகு அறிகிலேனென்னுதல், முடிந்து பிழைக்கும் விரகு அறிகிலேனென்னுதல். (மூவுலகு இத்யாதி) 'மூவுலகாளியே கடிகமழ் கொன்றைச்சடையனே! நான்முகக்கடவுளே! என்னும் வடிவுடைவானோர்க்குத் தலைவனே! என்னும்' என்று திருமாலையாண்டான் வையதிகரண்யமாக்கி நிர்வஹிக்கும். என்னும் - என்னுமது - என்னுமவளாய். எம்பெருமானார் கேட்டருளி ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்தருளினார்-த்ரைலோக்யத்துக்கும் கடவனான இந்திரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும். பரிமளத்தையுடைத்தான கொன்றையை ஜடையிலே யுடைய ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய பதத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும். அவர்களோடு இவ்வருகுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற சதுர்முகனாகிற தேவதைக்கு அந்தர்யாமியானவனே! என்னும். (வடிவுடை இத்யாதி) பகவதநுபவத்தால் வந்தஹர்ஷம்வடிவிலே தோற்றும்படியிருக்கிற நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனானவனே! என்னும். வடிவுடை வானோர் தலைவனே என்றத்தோடு, மூவுலகாளியே என்றத்தோடு, கடிகமழ் கொன்றைச்சடையனே என்றத்தோடு, நான்முகக் கடவுளே என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே, விசேஷணம்சத்தில் பர்யவஸிக்கு மவரல்லரே; ஸர்வ நிர்வாஹகனென்று உணர்ந்திருக்குமவராயிற்று இவர். (வண்திருவரங்கனே யென்னும்) நித்ய ஸூரிகளே அநுபவித்துப்போகையன்றிக்கே, நித்யஸம்ஸாரிகளும் இழவாமைக்கன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. இங்குச் சாய்ந்தருளினதின் பலம் நான் பெறவேண்டாவோ? என்னும். ஆசைப்பட்டார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் ஔதார்யம். (அடியடையாதாளித்யாதி) ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து, கடுக

முடிந்துகொடுநின்றாள் என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. அப்போது மேல்ப்ரபந்தம் நடவாது. ஆகையாலே திருவடிகளைக் கிட்டாதாரைப் போலேயிருந்து கிரமத்திலே கிட்டிக்கொண்டு நின்றாள் என்று அருளிச்செய்யும்படி, இதுதான் மாநஸாநுபவத்திலே ஒரு வைசத்யத்தைச் சொன்னபடி. (அடியடையாதாள் போல்) இவள் இப்போதே திருவடிகளைச்சேரமாட்டாள். இன்னம் சிறிது காலமிருக்கும் என்று போலேயிருந்தது. முடிந்து கொடுநின்றாளென்னுதல். இனி ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெறுளோ? என்று தோற்றும்படி அவஸங்கையான இவள், கிட்டி ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றாள் காளமேக நிபச்யாமமான பெரிய பெருமாள் திருவடிகளையே என்னுதல்.(10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிக்கவல்லார், இவர்பட்ட க்லேசம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிசயாநந்த யுக்தராய், நித்யஸூரிகள்சூழ இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்சூடி உய்ந்தவன்மொய்புனல்பொருநல்*
துகில்வண்ணத்தூநீர்ச்சேர்ப்பன்வண்பொழில்சூழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்*
முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்னசொல்மாலையாயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்*
முகில்வண்ணவானத்து இமையவர்சூழவிருப்பர்பேரின்பவெள்ளத்தே. (11)

(முகில்வண்ணன் இத்யாதி) பெரிய பெருமாள்திருவடிகளைக் கிட்டி அங்குத்தைப்ரஸாதத்தைப்பெற்று தரித்தவன். பூர்வாவஸ்தையில், ஸத்தையும் அழியும்படியாயிருக்கையாலே உய்ந்தவனென்கிறது. மொய்யென்று மிகுதிக்கும், வலிக்கும் பேர். இப்போது நீரோட்டத்தால்வந்த வலியை நினைக்கிறது. வலியையுடைத்தான ஜலத்தோடே கூடின பொருநலில் துகிலினுடைய வண்ணத்தையுடைத்தான தூநீர்த்துறைவன். சேர்ப்பன் - துறைவன். நெய்தல் நிலத்தில் தலைமகன். மொய்புனலென்னுநிற்க, தூநீரென்றது-பெருவெள்ளமாயிருக்கச்செய்தே தெளிந்திருக்கும்படியைப்பற்ற. *ரமணீயம்ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோயதா * என்கிறபடியே. தர்சநீயமான பொழிலையுடைத்தாய் உதாரமான திருநகரிக்குநாதன். (முகில் இத்யாதி) காளமேகம்போலே நிரதிசய ஸௌந்தர்ய யுக்தரான பெரிய பெருமாள் விஷயமாக அருளிச்செய்த சப்தாத்மகமான மாலைகளாயிரத்து இப்பத்தையும் பாவவ்ருத்தியோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். "பெரிய பெருமாள்திருவடிகளிலே திருவாய்மொழியாயிரமுஞ்சொல்லிற்று. *திருமோகூர்க்கீத்தபத்து, *திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தும்* என்று பிரித்துக்கொடுத்தவித்தனை; பெருமாள்திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே மற்றைத்திருப்பதிகள் நாயன்மார்க்கும் அளந்து கொடுக்குமாப்போலே" என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். (முகில்வண்ணவானத்து) அங்கிருக்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலே அவன் படியாயிருக்கிறவானம் என்னுதல்; முகில்வண்ணனுடைய வானமென்னுதல். (இமையவர் இத்யாதி) இவள் மோஹித்துக் கிடக்கத்திருத்தாயார் தனியேயிருந்து கூப்பிட்ட எளிவரவுதீர, நித்யஸூரிகள் திரளவிருக்க அவர்கள் நடுவே ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருந்து அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள். ... ... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சிமோகமுற
அங்கதனைக்கண்டோர ரங்கரைப்பார்த்து—இங்கிவள்பால்
என்செயநீரெண்ணுகின் றதென்னுநிலைசேர்மாறன்
அஞ்சொலுறநெஞ்சுவெள்ளையாம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் திருவாய்மொழி - வெள்ளைச்சுரிசங்கு - ப்ரவேசம்

கீழ், 'இட்டகாலிட்டகை' என்கிறபடியே இவள் மோஹித்துக்கிடக்க, இவளுக்கு முன்னே தோழிமாரும் தரைப்பட, திருத்தாயாரொருத்தியும் இவள் தசையை அநுஸந்தித்து அருகேயிருந்து கூப்பிட்டுப் போருமது தவிர்ந்து, இப்பெண் பிள்ளை தானே யெழுந்திருந்து கால்நடை தந்துபோமளவாய் விழுந்தது. அதுக்கடி. 'பற்றிலார்பற்ற நின்றானே' என்று பெரியபெருமாளுடைய அசரண்ய சரண்யத்வந் தொடக்கமான இவளுக்குப் பற்றாசான குணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹ குணங்களையும் இவள் தான் வாய் வெருவியும் திருத்தாயார் சொல்லவும் கேட்டு அத்தாலே தரித்தாள். போனஉயிரை மீட்கவற்றாயிறே குணஸ்வபாவமிருப்பது. கீழ்ப்பிறந்த மோஹமும் தெளிந்து, விச்லேஷ வ்யஸநமும் அநுஸந்திக்க வல்லளாய், பின்பு, "அவனைக்கிட்டியல்லது நில்லேன்" என்னும் ஆற்றாமையும் பிறந்து, அது பெருமையாலே அவஸ்தையாக, இவள் விடாய்க்கீடாம்படி அணித்தாகத் தென் திருப்பேரெயிலே வீற்றிருந்த மகரநெடுங்குழைக்காதனுடைய அபேக்ஷிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாய், அவனிருந்தவிடத்தேறப் போகவேணும் என்று ஒருப்பட, பழையபடியே தோழிமாரும் தாய்மாரும் அவளைச்சூழப்போந்து "உனக்கு இத்தனை அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது; நமக்கு இதுபழியாய் விளையும்" என்ன, "நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் ப்ரயோஜநமுண்டாகமாட்டாது, நான் அவன் பக்கலிலே அபஹ்ருத சித்தையானேன்; ஆனபின்பு, நானே போனேனாகாமே நீங்கள் என்னோடுடன்பட்டு அங்கே கொடுபோய்ச் சேர்க்கப்பாருங்கோள்" என்று தனக்குப் பிறந்த துணிவை அவர்களுக்கு அறிவித்துச் சொல்லுகிறதாயிருக்கிறது.

அங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி; ("முகில்வண்ணனடியே இவளணுகியடைந்தனள்" என்றதாகையாலே) *ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்* என்கிற படியே பெரிய பெருமாளோடே சிரகாலம் உந்மஸ்தகரஸமான ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், பிரிந்து கூடாவிடில் இரண்டுதலைக்கும் அழிவுவருமளவாச்சுதாய் இனியெல்லா வளவிலும் ஒரு நீராகக் கலக்கிறது தர்மியிரண்டும் கூடியிறே; ஆகையாலே, பிரியா விடில் தர்மிலோப பர்யந்தமாகப் புக, இவ்வளவில், நாயகனை இவன் இரண்டு தலையும் ஜீவிக்கப் பார்ப்பானொருவனாகையாலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க, இவளும் விச்லேஷத்தில் வாஸனையில்லாதாளொருத்தியாகையாலே 'கலவியிலேயொருவகையோ' என்று கொண்டு இவளும் அநுமதிபண்ண, அவனும் அவ்வேட்டை நிமித்தமாகப் புறப்பட, இவளும் திருவணுக்கன் திருவாசலளவும் ஒருப்படுத்திமீள, எல்லாவளவிலும் பிரிவு தன் காரியம் செய்தன்றி நில்லாதிறே; அநந்தரம் இவள் நோவுபடப்புக, இத்தைக்கண்டதோழிமாரும் தாய்மாரும் 'உனக்கு ஓடுகிறதென்?' என்றுகேட்க, 'ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் காட்டிலே கூடப்போய் அவரிருந்தவிடம் நின்றவிடம் உலாவினவிடந்தோறும் கூடவிருந்து அநுபவித்தாப் போலே, நானும் அவனிருந்த விடத்தே போய்ப் புக்கல்லது நில்லேன்' என்ன, 'உனக்கு இது தலைமைக்குப் போராது நீ சொல்லுகிறவை வார்த்தை யன்று' என்ன, அவர்களை 'நீங்கள் நிரோதிக்கிறத்தால் பெற்றதென்? நான்போகை தவிரேன்; நீங்களே என்னைக் கொடுபோய் விடுங்கோள்' என்ன, அவர்கள் 'அதுக்கு நாங்கள் வழிப்படோம்' என்ன, 'ஆகில் நானேயாகிலும் போகை தவிரேனென்கிறாள்' என்று. (*ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்*) இம்போது காதாசித்க தர்சநமுங்கூட அரிதாம்படியிருக்கிறநான், முன்பு சிரகாலம் அவரோடேயநுபவிக்கப் பெற்றேன்காண்! (ராகவஸ்ய நிவேசநே) எங்கள் மாமனாருடைய மாளிகையிலே; அவர் தண்ணீர்த்துரும்பறுத்துத் தர, நெடுங்காலம் அநுபவித்தேன். (புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ) *ஸர்வாந்காமாந்* என்கிறபடியே எல்லாம் அநுபவிக்கப்பெற்றேன், அப்படியுமன்றிறே இங்கு. *பஹவோ ந்ருபகல்யாணகுணா:* என்று குணங்களிரட்டித்த விடமிறே இது. ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - நமக்கு சப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் இந்த்ரியங்களை மீட்க

வொண்ணுதாப்போலேயிறே இவரை பகவத்விஷயத்தினின்றும் மீட்கவொண்ணுத படி. அது கர்மமடியாக வருகிறது; இது பகவத்ப்ரஸாதமடியாக வருகிறது. திருத்தாயார் பேச்சாய்வருகிறவை, ஆழ்வார்தமக்குப் பிறந்த தசாவிசேஷம், தலைமகளாய்ப் பேசுகிறதும் இவர்க்குப் பிறந்ததோர் அவஸ்தாவிசேஷம். அதில், நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார் முகத்தால் சொல்லுகிறது ஸ்வரூபமான ப்ராவண்யத்திலே உபாயத்வம் சொருகிற் செய்வதென் என்னுமதுக்குச் சொல்லுகிறது; பெண்பிள்ளை கருத்தாற் சொல்லுகிறது உபாயம் அவனேயாகில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமா மத்தனையன்றோ? என்று. ஆக, இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் இரண்டு முகத்தாலே ஆழ்வார்தாம் அநுஸந்தித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மோஹமுந்தெளிந்து தானே கூப்பிட வல்லளான இதுவே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஏற்றம். ... . *

முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாம்படி தனக்கு வர்த்திக்கிற வ்யஸநத்தாலே தென்திருப்பேரையிலே போகவேணுமென்று தனக்குப் பிறந்த தசையை வினவுகிற திருத்தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணனென்னெஞ்சினூடே*
புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக்காணீரென்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள்!*
வெள்ளச்சுகமவன்வீற்றிருந்த வேதவொலியும்விழாவொலியும்*
பிள்ளைக்குழாவிளையாட்டொலியுமறாத் திருப்பேரெயில்சேர்வனே. (1)

(வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தி) "தவளவொண்சங்குசக்கரம்" என்றும், "கூராராழிவெண்சங்கு" என்றும், "சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பும்" என்றும் கையுந்திருவாழியுமான அழகு கைவிடாதே இவரை யநுவர்த்திக்கிறபடி. முகில் வண்ணனிறே; அங்கிறத்துக்குப் பரபாகமான வெளுப்பையும், சுரியையுமுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், அங்ஙனமொரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடியான அழகையுடைத்தான திருவாழியையும் ஏந்தி. (தாமரைக்கண்ணன்) "தாமரைக் கண்ணென்றே தளரும்" என்றது பின்னாட்டுகிறபடி. திருமேனிக்கு திவ்யாயுதங்கள் ப்ரகாசகமாயிருக்குமாப்போலே, ஆத்மகுணங்களுக்கு நோக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்கிறபடியும். அகவாயில் தண்ணளியெல்லாம் கண்வழியேயிறே தோற்றுவது. ப்ரதிகூலர்க்கு திவ்யாயுதங்களோடொக்கத் திருக்கண்களும் விரோதியாய்த்தோற்றுமாப்போலேயிறே அநுகூலர்க்குத் திருக்கண்களோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அழகுக்கு உடலாய்த்தோன்றும்படி, திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களையும் திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண்களையும் சேர்த்தநுபவிப்பர்கள். ஆயுதங்களோடே திருக்கண்களைக் கூட்டுகிறது தோற்பித்தபடிக்கு; *ஜிதந்தே* என்னப்பண்ணுமிறே. கண்களோடு திவ்யாயுதங்களைக் கூட்டுகிறது அழகுக்கு. இவ்விடத்தே நிலாத்துக்குறி பகவர் வார்த்தையை யருளிச்செய்வர் ஜீயர். கைக்கு ஆழ்வார்கள் ஆபரணமாயிருக்குமாப்போலேயாயிற்று, முகத்துக்குத் திருக்கண்கள் ஆபரணமாயிருக்கும்படியும். *திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன் திகழும் அருக்கனணி நிறமுங்கண்டேன்·செருக்கிளரும் பொன்னாழி கண்டேன், புரிசங்கங்கைக்கண்டேன், என்னாழி வண்ணன்பால் இன்று* என்று வடிவழகோபாதி திவ்யாயுதங்களும் ஆபரணமாய் அழகியதாயிறேயிருப்பது. ஆழ்வார்கள் தான் அவனைக் கைசெய்திருக்கையாலே ஆபரணகோடியாயிறே இருப்பது. கைசெய்கையென்று அலங்கரிக்கைக்குப்பேர். (என்னெஞ்சினூடே) தங்கள் நெஞ்சிலில்லாமையாலே "இதுகூடாது" என்றிருப்பர்களிறே. (என்னெஞ்சினூடே புள்ளைக்கடாகின்ற) இவர்க்கு மயர்வறமதிநலமருளி 'நெஞ்சமேநீணகர்' என்னும்படியிறே திருத்திற்று; ஒருத்ரிபாத்விபூதியிலும் இடமுடைத்தாயிருக்கை. திருவடி திருத்தோளிலேயேறி அங்குள்ளார்க்கு உஜ்ஜீவநமாகச் சாரிகைவந்துகாட்டுமாப்போலே, இவர் நெஞ்சினுள்ளே விச்ருங்கலமாக அழகுசெண்டேறுகிறபடி. (நெஞ்சினூடே) "அகவாயிலினுள்ளது கண்ணுக்குத்தெரியாதோ?" என்றிருக்கிறார்களாயிற்று இவர்கள்

நிர்க்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம்தேவ்யாப்யதிஷ்டதி என்னுமாப்போலே 'நெஞ்சிலில்லையாகில் நானுமில்லையென்று நினைத்திருக்கலாயிற்றுக்கிடீர்' என்றிருக்கிறாள் இவள். (ஒருவாசத்தடத்தில்) ஹம்ஸசக்ரவாகங்கள்போலே ஆழ்வார்களும், காடுபட அலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற திவ்யாவயங்களும், அத்தடாகத்தில் நீரும் இலையும்போலே இருக்கிற திருமேனியுமாய், அத்தைக்கினிய ஒருமேரு வஹித்தாப்போலே யிருக்கிற பெரிய திருவடியோடேகூட இவர் திருவுள்ளத்தே உலாவுகிறபடி. இப்படியேயிறே அநுகூலரோடு பரிமாறும்படி. நஞ்சீயர் கோயிலுக்கெழுந்தருளாநிற்க, வழியிலேபிள்ளானைக்கண்டு "ஈச்வரனுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயோ, விக்ரஹவ்யாப்தியும் உண்டோ?" என்று கேட்க, பாஷ்யகாரர் தோற்றவருளிச் செய்துகொண்டு போந்தது ஸ்வரூபவ்யாப்தியாயிருக்கும். ஆகிலும், எம்பார் ஒருநாள் 'உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாக ஆச்ரிதருடைய நெஞ்சிலே விக்ரஹத்தோடே வ்யாபித்திருக்கும்' என்று அருளிச் செய்யக்கேட்டேன்" என்று பணித்தான். *குஹாயாம்* *கஹ்வரேஷ்ட்டம்புராணம்* "அரவத்தமளியினோடு மழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப் பாவையுந்தானும் அகம்படி வந்துபுகுந்து" என்றும், *யேஷாமிந்தீவரச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்ட்டித:* என்றும், 'என்னெஞ்சினூடே புள்ளைக்கடாகின்ற' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. சுபாச்ரயப்ரகரணங்களிலும் *தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்* என்கிறபடியே அவ்வடிவேயாயிற்று த்யேயமாகச் சொல்லுகிறது. பின்பு *ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து* என்று கொடுப்பதும் அவ்வடிவேயாயிற்று.புறம்புள்ளார் சொன்னபடி சொல்லுகிறார்கள்; நம் ஆழ்வார்கள் போனவழி இதுக்கு மேற்படவில்லை. 'இதுக்குமுள்ளே ஒன்றுண்டு' என்று சொல்லுகிறவர்கள் - ஸ்வரூபஸத்பாவஞ் சொல்லுகிறார்களித்தனை; விக்ரஹமில்லையென்றன்று. (புள்ளைக்கடாகின்ற) 'அகவாயில் நின்றுசுழிக்குமத்தனையோ?' என்று அவன் த்வரித்து வடிம்பிட்டுத்தாக்க "ஓம் காண்! நீயறிந்தாயோ?" என்று ப்ரேரித்து, மீளாநிற்கும். *தீமத:* என்கிறபடியே, பக்ஷபாதத்தோடே சேர்க்கையிலேயிறே அவனுக்கும் பணி. (கடாகின்ற) பூதமாய் விஸ்மரிக்கிறிகோளன்று, பவிஷ்யமாய் உபதேசிக்கிறதன்று, வர்த்தமானத்துக்கு உபதேசம் வேணுமோ? (காணீர்) காண்கிறிலீர். வர்த்தமானமும் கார்யகரமன்றிக்கே யொழிகிறது நிரோதிக்கிற நிர்ப்பந்தத்தாலேயிறே. உங்களுக்குக் குரகோஷம் கேட்கிறதில்லையோ? ப்ரஸித்தமான அர்த்தம் உபதேசிக்கவேண்டுவதே. (காணீர்) உங்களுக்குக் கண்ணும் செவியுமின்றிக்கே யிருந்தோ நிஷேதிக்கிறது? என்னைப்போலே உட்கண்ணாலே காணிகோள்! நாங்கள் கண்டிலோம்; கண்ட நீ சொல்லிக்காணாய்! என்றார்கள், (என் சொல்லிச்சொல்லுகேன்) எனக்குச் சொல்லலாவதில்லை; என்னபாசுரமிட்டு எத்தைச் சொல்லுவது? உங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாகாதாப்போலே என்வாக்குக்கும் விஷயமாகிறதில்லை. இவர்க்கு நெஞ்சு நிறைந்தது வாய் கொள்ளுகிறதில்லை காணும்! (என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்) நான் பல ஹாநியாலே சொல்லமாட்டேன்; விஷயம் இயத்தாராஹித்யத்தாலே சொல்லிமுடிக்கப்போகாது; உங்களுக்கு ப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்குப் பரிகரமில்லாமையால் சொல்லத்தான் வேண்டா. (அன்னைமீர்காள்) ஜ்ஞாதாம்சங்கொண்டு *போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணலாயிற்றிறே ஸஜாதீயைகளானிகோளாகில். (என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள்) எனக்கோடுகிற வ்யஸநத்துக்குப் பாசுரமில்லை. அவஸ்த்தாஜ்ஞானமின்றிக்கே பழமைகொண்டாடுகிறிகோளித்தனையிறே. நிஷேதிக்கைக்கு அநுவர்த்தநீயைகளாமத்தனையோ வேண்டுவது? எங்களுக்குக் காணவும் கேட்கவும் கண்ணும் செவியுமில்லையாகில், நீதான் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கநினைப்பார் இல்லாத ஊரிலே போய்ப்புகுமித்தனை என்கிறாள். பிரிந்துபோனாரை நினைக்கவொட்டாத தேசமிறே. *கோபஜநம் ஸ்மரந்* என்கிறபடியே. (வெள்ளச்சுகமவன்) ஸுகவெள்ளத்தையுடையவன். விச்லேஷதசையிலும் ஸம்ச்லேஷ ஜநிதமான நிரதிசய ஸுகம் மாறாதவன். பிரிவிலும் அரையாறுபடாதபடிகாணும் கலவியில் அவன்

தேக்கின ஸுகாதிசயமிருந்தபடி, (வெள்ளை) என்று பாடமானபோது மறுவற்ற ஸுகமென்கை. (து:காமிச்ரசுகமென்றபடி.) அவன்வீற்றிருந்த தென்திருப்பேரெயில் என்று அந்வயம். இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கிற இருப்புக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிற இருப்பிறே அது. இத்தலையைத் துடிக்கவிட்டுத் தன் ஐச்வர்யத்தோற்ற ஸுகோத்தரமாக இருக்கிறபடி. (அவன் வீற்றிருந்த) இத்தலையைத் தோற்பித்த தன்வெற்றியெல்லாம் அவ்விருப்பிலே தோற்றும்படி யிருந்த. அவன் மெய்மறந்து அப்படியிருந்தால் நாமும் மெய்மறந்திருக்கவோ? பரிபூர்ணனாய் அவன் செருக்காலேயிருந்தால், குறைவாளராய் நோவுபடுகிற நாமும் இருக்கவோ? அவன் முறைதப்ப நின்றால் நாமும் முறைதப்புமித்தனையன்றோ? பிரிந்தால் முறைபார்த்திருக்கலாம் விஷயத்துடனே கலந்தோமாகிலன்றோ நாம் ஆறியிருக்கலாவது? முறையை யழித்தாகிலும் மடலை யெடுத்துக்கொண்டுபோமித்தனையன்றோ? * நமக்கே நலமாதலின் * என்னக்கடவதிறே. (வேதவொலியும்) அவன் நெஞ்சொழிந்து பழம்புணர்ப்புக் கேளாநின்றான்காணும். அதாவது - பண்டு தான்வென்ற வெற்றிமாலைகள் கேட்கையிறே. அதாவது * ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ * என்கிற வெற்றி மாலைகளிறே. (விழாவொலியும்) இவளைத் தோற்பித்ததுக்கு நெய்யாடல் போற்றுகிறபடி. (அறு) தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்த பிற்றைநாளே திருமுளைச்சாத்தாநிற்குமத்தனை. ஸ்யமந்தகமணி கைப்பட்டபின்பு அக்ரூரன் அடுத்தடுத்து அச்வமேதம் பண்ணினாப் போலே, அவர்க்கும் அடுத்தடுத்து உத்ஸவமாய்ச் செல்லுகிறவித்தனை. ஸ்த்ரீரத்நமிறே இவள், இவளிருக்கிறவிடமிறே மங்களகோஷங்கள் மாறிக்கிடக்கிறது. (பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியும் அறு) பருவம் நிரம்பியிருக்கச்செய்தே நிஷேதிப்பார் இருக்கிற ஊரைவிட்டு பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்னே பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லுவார் இருந்த ஊரில் போய்ப்புகுமித்தனை என்கிறாள். அவ்வூரில் பருவம் நிரம்பாத பிள்ளைகளும் அகப்பட மகரநெடுங்குழைக்காதனுடைய வடிவழகிலே தோற்று வாய்வெருவா நிற்பார்கள்; * பாலா அபி க்ரீடமாநா க்ருஹத்வாரேஷு ஸங்கச:, ராமாபிஷவஸம்யுக்தாச் சக்ருரேவ மித:கதா:* என்னும்படியே. (* ராமோ ராமோராமஇதி *) "சோறுசோறுசோறு" என்பாரைப்போலே. (ப்ரஜாநாமபவந் கதா:) ஜநிதர்மாக்களுக்கெல்லாம் பாசுரம் இதுவே. (ராமபூதம்ஜகதபூத்) நாடடங்க ராமாத்வைதமானபடி. நித்யவிபூதியிலே பரிமாறக்கடவது இங்கே பரிமாறுகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில், (ராமேராஜ்யம்ப்ரசாஸதி) நாடடங்கலும் தந்தாமுடைய கர்மபலம் புஜிக்கப் பெற்றார்களில்லை; ராமபாக்யமே யநுபவித்துவிட்டது (*நசாக்நிஜம் பயம்கிஞ்சித் *) அக்நியும் சோறு வேவிக்கவேண்டும் ஔஷ்ண்யத்துக்கு மேற்பட உடைத்தாவதில்லை. (நாப்ஸுமஜ்ஜந்திஜந்தவ:) கொண்டுஆழக்கடவ ஜலந்தானே கொண்டுமிதக்கப்புக்கது ராமசரத்துக்கு அஞ்சி, பண்டே கைகண்டிருப்பதொன்றே ஜலந்தான். * வேலைவேவ வில்வளைத்தவனிறே.* (திருப்பேரெயில் சேர்வன் நானே!) ஜயித்தார் இருந்தவிடத்தே தோற்றார் சென்றுவிழுமத்தனையிறே. தாமரைக்கண்ணன் என்னெஞ்சினூடேயிறே. ஆகையாலே * ஜிதந்தே * என்று சென்று விழுமத்தனையிறே. .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு, தாய்மார் முகம்பார்த்துச் சொன்னாளாயிறே கீழ்ப்பாட்டில் நின்றது. "இவள் இவ்வளவில் மீளுமவளன்றிக்கே யிருந்தாள்" என்று தாய்மாரோடு தோழிமாரோடு அயற்சேரியுள்ளாரோடு வாசியற வந்துதிரண்டு ஹிதஞ் சொல்லப்புக்கார்கள். "உங்கள் ஹிதவசநம் கேளாதபடி நிரவதிகமான பரத்வ ஸௌலப்யங்களை யுடையவன்பக்கலிலே ஸக்தமாய்ப்போன என்னெஞ்சைத் தகையமாட்டுகிறிலேன்; என்னெஞ்சைக் கடல்கொண்டது காணுங்கோள்"! என்கிறாள்.

நானக்கருங்குழல் தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்! அயற்சேரியீர்காள்!*
நான் இத்தனிநெஞ்சங் காக்கமாட்டேன் என்வசமன்றிது இராப்பகல்போய் *
தேன்மொய்த்த பூம்பொழில் தண்பணைசூழ் தென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த *
வானப்பிரான் மணிவண்ணன்கண்ணன் செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே. (2)

(நானக்கருங்குழல் தோழிமீர்காள்) நானம் - நறுநாற்றம். அவர்களுக்கு ஒரு பழி சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகிறாள், அவர்கள் தலையான நறுநாற்றத்துடனே வந்து நிற்கையாலே. மயிர்பட மாந்தும்படியிறே இவள் படி. உங்கள் ஸந்நிதியில்லையாகில் நான் இங்கே இரேனோ? *மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்கு ஸ்மாரகமாயிரா நின்றதே இவர்கள் குழல்.* *ஏகம் து:கம்ஸுகஞ்சநௌ* என்று இவளுடைய ஸுக துஃகங்களே தங்களுக்கும் ஸுகது:கமாம்படி இருக்கையிறே தோழிமாராகையாவது. இவள் மயிர்முடி பேணாதே, பரிமளங்காணில் முடியும்படியாயிருக்க, இவர்கள் குழல் பேணிப் பரிமளங்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் போருமோ? என்னில்,—கலவியில் இவளோடு அவன் நெருங்க நெருங்கச் சாத்திக் கழித்தபடியே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுவது இவர்களுக்கே. அப்போது அவன் பண்ணின ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே, அது சருகானாலும் அவர்கள் மாறாதே வைத்துக்கொண்டிருப்பார்களே! அது இவளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி. அன்றிக்கே இவர்கள்தான் பரிமளங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவும் வல்லவர்கள். அதாவது - தாங்கள் தளர்ந்துகாட்டில் இவள் மிகவும் தளரும் என்று ஒப்பித்துக்கொண்டிருப்பர்கள். தந்தாமுடைய பொறுமையும் பாரார்களாயிற்று, இவளையுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக. அகாரவாச்யனை அவனும் ஜீவித்து மகாரவாச்யனை இவனும் ஜீவித்து அநாதிகாலம் போரச் செய்தேயும், உஜ்ஜீவிக்கப் பெறாதே நடுவே கிடந்து போயிற்றே. இனி, கடகக்ருத்யமிறே உஜ்ஜீவிப்பிக்கை. அப்படியே இவளை இசைவித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமே. தந்தாம் க்லேசங்கள் பாரார்களிறே "சேஷிக்கதிசயம்வேணும்" என்றிருப்பார்; பெருமாளிலும் க்லேசம் விஞ்சியிருக்கச்செய்தே பெருமாளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளைய பெருமாள் தம்மைப்பேணிக்கொண்டு தரித்திருக்குமாப்போலே. பரமபோகிகளிறே இளையபெருமாள்தாம். (*ஸௌமித்ரேபச்யபம்பாயா:*) அங்குத்தைபோக்யதை நெஞ்சிலே படச்செய்தேயும், பெருமாளுக்கு அங்யபரதை விளைக்கைக்காக முகத்தை மாற வைத்துக்கொண்டு நின்றார்; பிள்ளாய், பாராய் இது இருந்தபடி! என்கிறார். (நானக் கருங்குழல்) ஒரு தமிழன் "நானமென்று - குழலுக்கு விசேஷணமாகையாலே, நாவி போன்ற குழல்" என்றான். அத்தால் நினைக்கிறதும் பரிமளத்தை. (தோழிமீர்காள் ப்ரியஞ்சொல்லுவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவார் கோடியிலே புகுவதே! (தோழிமீர்காள் அன்னையர்காள்! அயற்சேரியீர்காள்!) தான் அறிந்து தோழிமாருக்குச் சொல்லாதேயிருப்பதோர் அவஸ்த்தையையும், தோழிமாரும் தானும் அறிந்து தாய் அறியாதேயிருப்பதோர் அவஸ்த்தையும், தானும் தோழியும் தாயுமறிந்து பிறரறியாதிருப்பதோர் அவஸ்த்தையுமாயாயிற்று இருப்பது. அந்நிலைகுலைந்து எல்லாரையுமொக்க ஸம்போதிக்கும்படி யாயிற்று ஜகத்ப்ரஸித்தமானபடி. பிறர்க்குச் சொல்லவேண்டுவதில்லையிறே, ஆயிருக்க, ப்ரதிகூலர்க்குங்கூட தயைபண்ணவேண்டும்படி காணும் இவளுடைய ஆர்த்தி. *மாம் ஸமாநய து:கிதாம்* என்று, என்னை நீ பெருமாளுடனே கூட்டவல்லையே என்றாளிறே ராவணனை. *ததாகுரு தயாம்மயி* என்றும், *வாசா தர்மமவாப்நுஹி* என்றும் ஒரு திருவடிபோல்வார்க்குச் சொல்லக்கடவ வார்த்தையையிறே, பிரித்தவனைப் பார்த்துச் சொல்லிற்று. (தோழிமீர்காள் இத்யாதி) எங்ஙனே நான் உகந்தது உகந்திகோள்! எங்ஙனே எனக்கு ப்ரியஹிதம்பார்த்திகோள்! எங்ஙனே யுதாஸீநைகளாயிருந்திகோள்!" எங்கள்பக்கல் குறையுண்டோ? நீ மர்யாதை தப்பினவாறே நாங்களும் முறைதப்பினோமித்தனையன்றோ?" என்ன (நான் இத் தனிநெஞ்சம் காக்கமாட்டேன்) உங்களுக்கும் ஏதேனும் இங்ஙனே இருப்ப

தொரு ஹேதுவுண்டோ முறைதப்புகைக்கு? (நான்) நீங்களும் ஏதேனும் நெஞ்சு இழந்திகோளோ? உங்களளவல்லவென்றபடி. (இத்தனி நெஞ்சம்) உங்களில் நான் வ்யாவ்ருத்தையானுப்போலேயாயிற்று, என்னிலும் என்நெஞ்சு வ்யாவ்ருத்தமான படி. (தனி நெஞ்சம்) சொல்லிற்றுக்கேளாத ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சம். *தத்தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்* என்றிருப்பார் நெஞ்சமும் இதுக்கு ஒப்பல்ல. (காக்கமாட்டேன்) (வாரணஸாமர்த்யம் வேணுமே காக்க.) "முந்துற்றநெஞ்சேயியற்றுவா யெம்மொடு நீ கூடி" என்றிருக்குமித்தனையொழிய, இவளால் தடுத்துவைக்கப்போகாதே. *குரவ: கிம்கரிஷ்யந்தி* என்று ஒருவரையும் பாராதே போகாநின்றது. ஒன்று கேட்டு மீளுமளவல்ல. மீட்கலாமளவும் காற்கட்டிப்பார்த்து போகாமையாலே கைவாங்கினமை தோற்றுகிறதுகாணும் - மாட்டேன் என்கிற வுறைப்பாலே. ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதி விஷயங்களினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலேயிறே இவர் பகவத்விஷயத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி. "மாட்டேன் என்று சொல்லுமிது வார்த்தையோ? எல்லாவளவிலும் தந்தாம் நெஞ்சு தந்தாமுக்கு விதேயமாக வேண்டாவோ?" என்னில், (என்வசமன்றிது) என்செய்வோம், தாய்வேறு கன்றுவேறாக்கும் விஷயமானால்? கைகேயி சொற்கேட்டு ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ராஜ்யம் பண்ணுமன்றாயிற்று இவளும் இத்தாயார்வார்த்தை கேட்டு மீளுவது. இப்போது நான் உங்கள்மகளன்றோ? (மகளென்னு பவ்யராவரோ?) என்னைப்போலுமன்றே என்னெஞ்சு. எனக்குத்தானென்றிருக்கும் நிலைகுலைந்தது. தன் வழியே நானெழுகும்படியாயிற்று. தந்தாமுடைய நெஞ்சு அபவ்யமானாலும், பவ்யமாயிருப்பதொருபோது பார்த்து ஹிதஞ்சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, (இராப்பகல்போய்) ஸ்ருஷ்டமான காலத்திலே இதுக்கு ஹிதம் சொல்லலாவது ஒரு போது காண்கிறிலேன். ஒருபோது பகவத் விஷயத்திலும் கைவைத்து, ஒருபோது ஸம்ஸாரயாத்ரையிலும் கைவைக்குமளவல்லவிறே இவளுடைய ப்ராவண்யம். இங்கே யிருப்பது ஒருபோதுண்டாகிலிறே ஒன்று சொல்லிமீட்கலாவது? (தேன்மொய்த்த இத்யாதி) இது மீட்கலாம் விஷயத்திலேயோ அகப்பட்டது. அவ்வூரில் போக்யதையிலே படிந்தாரையும் மீட்கப்போமோ? தேன் என்று வண்டு. (பூம்பொழிலித்யாதி) பூத்த பொழிலையும் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களையுமுடைத்தான தென்திருப்பேரெயில். (வீற்றிருந்த) பரமபதத்தில் இருப்படங்கலும் தோற்றும்படியிருக்கை. அவ்விடம் போலுமன்றிறே இவ்விடம்? ஒருவர் கூறை எழுவர் உடுக்கிறவிடமிறே; அவ்விடத்தோடொக்க இவ்விடத்தையும் திருத்திக் கொண்டிருக்கிறவிடமிறே. (வானப்பிரான்) இத்தால் கண்ணழிவற்ற மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (தென்திருப்பேரெயில் வீற்றிருந்த வானப்பிரான்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்பை நமக்காக இங்கேயிருக்கிற உபகாரகன். (மணி வண்ணன்) மேன்மையில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதவடிவிற் பசையிருக்கிறபடி, (கண்ணன்) அங்குள்ளார்க்குப்படிவிடும் உடம்பை இங்குள்ளார்க்கு வரையாதே கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன். (வானப்பிரானித்யாதி) மேன்மையளவிடவோ? வடிவழகளவிடவோ? (செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே) கிண்ணகத்தில் ஒரு சுழியிலே யகப்படுவாரைப் போலே, வாய்க்கரையிலே யகப்பட்டது; ஆசைப்பட்ட விஷயத்தைக் கரைகண்டதாகிலன்றோ மீளுவது? சிவந்து கனிந்த திருப்பவளத்தினிடையாட்டத்தது. இதுமீள நினைக்கிலன்றோ உங்கள் வார்த்தை கேட்கைக்கு அவகாசமுள்ளது. .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. சேர்க்குமவளொருத்தியுமேயாக அல்லாத பங்களமடங்கலும் "நமக்கு நிலமன்று" என்று கைவாங்கிற்று; தோழியானவள் "இது நமக்குப் போராது காண் நெஞ்சை ஒருங்கப்பிடித்து தரித்திருக்க வேண்டாவோ?" என்ன, அந்நெஞ்சுதான் இனிச்செய்வதென்? அவயவாதி சோபைகளிலே அகப்பட்டு அதுவும் தனக்குள்ள தடங்கலும் இழந்ததுகாண்" என்கிறாள்.

செங்கனிவாயின்திறத்ததாயும்செஞ்சுடர்நீள்முடித்தாழ்ந்ததாயும் *
சங்கொடுசக்கரங்கண்டுகந்தும்தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும் *
திங்களும்நாளும்விழாவருத தென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த *
நங்கள்பிரானுக்கு என்னெஞ்சந்தோழீ! நாணும்நிறையும்இழந்ததுவே. (3)

செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும், செஞ்சுடர் நீண்முடித் தாழ்ந்ததாயும், சங்கொடு சக்கரங்கண்டுகந்தும், தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும், நெஞ்சு நாணும் நிறையும் இழந்ததுகாண்! என்கிறாள். ஸௌபரி என்பான் ஒருத்தன் ஒருஸ்த்ரீக்ருதமடியாக ஐம்பது வடிவுகொண்டானிறே. அவ்வளவல்லவிறே இவள் கலந்தவிஷயம் பண்ண வல்லது. அவன் வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாப்போலேயாயிற்று இதுவும் அவயங்கள் தோறும் தனித்தனியகப்பட வல்லபடி. *ஸைகதாபவதி த்ரிதாபவதி* என்கிறபடியே அநுபவியாநின்றால்பிறக்கும் நாநாபாவம் பிரிவிலேநெஞ்சுக்கு உண்டாகாநின்றது. (செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்) "பிரிந்துகடக்கவிருக்கிலென்? உன்கண்வட்டத்திலே கிடக்கிலென்? இது உன்சரக்கன்றோ?" என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து, தழுதழுத்து வருகிற திருவதரத்திலே யகப்பட்டபடி. அதிலும் அதரத்தில் பழுப்புக்குள் இழியமாட்டுகிறதில்லை. (வாயின் திறத்ததாயும்) அதுதான் ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் போருமாகாதே. (செஞ்சுடர் இத்யாதி) பிரிவை ப்ரஸங்கித்துப் பேராநின்றபோது, ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் 'உபயவிபூதிநாதன்' என்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபிஷேகத்தைக் கண்டு தறைப்பட்டுக் காலைப்பிடித்தது. (சங்கொடுஇத்யாதி) பிரிந்தால் விரோதியைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமாய், வைத்தகண் மாறவொண்ணாத அழகையுடைய ஆழ்வார்களைக் கண்டுகந்தது. (தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்ந்தும்) *தவாஸ்மி* என்று சொல்லப்புக்கு மாட்டாதொழிந்தால், குறையும் தலைக்கட்டின திருக்கண்களுக்காயிற்று அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொடுத்தது. பிரிகிறபோது நோக்கின நோக்கிலே, பிறர்க்காகாதபடி உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணினான். அம்ருதமதநத்தில் தான் எட்டுவடிவுகொண்டாப்போலே காணும் இதுவும் விஷயாதீநமாகப் பலவடிவு கொள்ளுகிறபடி. அவனுடைய ஐச்வர்யமடைய இதுக்குஉண்டாகக்கடவதிறே. (திங்களும்நாளும்இத்யாதி) உத்தேச்ய பூமியிலே நித்யோத்ஸவம் செல்லாநிற்க, அது இங்கே நமகண்வட்டத்தே து:கத்துக்கு இலக்காயிருக்குமோ! மாஸத்திருநாளும் நித்யத்திருநாளுமோவாத. (வீற்றிருந்த நங்கள் பிரானுக்கு) இவ்விருப்பு நமக்கு ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிற உபகாரகனுக்கு பரத்வம் நித்யமுக்தர்க்கு; வ்யூஹம் முக்தப்ராயர்க்கு; விபவம் புண்ணியம் பண்ணினர்க்கு; இவ்விருப்பு பாபம்பண்ணின ஸம்ஸாரிகளுக்காகவிறே. (என்னெஞ்சம்) அவனுடைய உபகாரமும் ஸௌந்தர்யாதிகளும் வயிரவுருக்காகை. நெஞ்சினுடைய வன்மையறிதியிறே. நெஞ்சும் அவனும் ஒரு கோவையிலே அடைப்புண்டபடி. (நங்கள்பிரானுக்கு என்னெஞ்சம்) *ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம்* என்னுமாப்போலே. (தோழீ) நெஞ்சைத் திருத்திக்கலப்பிக்கப் பட்ட வருத்தம் அறிதியிறே. இப்போது நீயுங்கூட எதிர்த்தலையாம்படியிறே வாய்த்தது. (நாணும்நிறையும் இழந்ததுவே) இதுஇழவாதது உண்டோ? அரைக்ஷணம் அவன்பேராநின்று படுத்தின பாடெல்லாம் என்தான்! நான் தன்னையிழந்தேன், தாய்மார் தோழிமார்கள் என்னையிழந்தார்கள். நெஞ்சு நாணும் நிறையும் இழந்தது. ... . (3)

நாலாம்பாட்டு. "ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும் போதுபோக்காதே இங்ஙனே செய்யலாமோ?" என்று பொடிகிற தாய்மாரைக்குறித்து, 'என்னெஞ்சம் அவனலே அபஹ்ருதமாயிற்று. நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது? என்கிறாள்.

இழந்தவெம்மாமைத்திறத்துப்போன என்னெஞ்சினரும் அங்கேயொழிந்தார் *
உழந்தினியாரைக்கொண்டு என்உசாகோ! ஓதக்கடலொலிபோல * எங்கும்
எழுந்தநல்வேதத்தொலிநின்றோங்கு தென்திருப்பேரெயில் வீற்றிருந்த *
முழங்குசங்கக்கையன்மாயத்தாழ்ந்தேன் அன்னையர்காள் என்னையென் முனிந்தே. (4)

(இழந்த எம்மாமைத்திறத்துப்போன) நாணும்நிறையும் இழந்ததென்றவிடம் உபலக்ஷணமாகாதே; அநுபாஷணத்திலே-நிறமிழந்தமையும் தோற்றச்சொல்லாநின்றாள். (இழந்தவெம்மாவை யென்று அநுபாஷணத்திலே - மாமையென்கிற நிறம் பூர்வமேயிழந்தமைதோற்றுகிற தாகையாலே, நாணும்நிறையுமென்று உபலக்ஷணம்). "அத் தலையிலுள்ள துநாம் ஸர்வஸ்வஹரணம்பண்ணுகைபோய், நமக்கு உள்ளத்திலே யொன்றைச் சிலர் கொடுபோகையாவதென்?" என்று அபிமாநித்து, "இப்போதே மீட்டுக்கொடு வருகிறேன்" என்று த்வரித்துப்போன நெஞ்சும் அங்கே படையற்றது. (என்னெஞ்சினரும் அங்கேயொழிந்தார்) அங்கேபுக்காரையும் தம்படியாக்கிக் கொண்டார். "பிரியேன்" என்று சொன்னவரிறே இத்தலையைப்பிரிந்து நினையாதிருக்கிறார். (நெஞ்சினர்) அலைந்த பரிவட்டமுந் தாமுமாய் அணுக்கடித்துத் திரியாநின்றாராயிற்று. (நெஞ்சினர்) * ப்ரவேக்ஷயாமிச வாஹிநீம்* என்று தூசித்தலையில் வ்யாபரிப்பேன் நான் என்றானிறே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான். (இழந்த இத்யாதி) நிறந் தொடக்கமான இழந்தவையடைய மீட்பதாகச் சொல்லிப்போன நெஞ்சினரும் அங்கே கால்தாழ்ந்தார். வினைத்தலையிலே படையறுக்குமாப்போலே வரிசையுங் கொடுத்துத் தம்மோடுஸாம்யாபத்தியுங் கொடுத்தார். (வினைத்தலையில் படையறுக்கையாவது - யுத்தஸமயத்திலே எதிர்த்தலையில் சேனையைத் தன்பக்கலிலே யாக்கிக் கொள்ளுகை.) * ராஜாஹ்யேஷ விபீஷண: * என்னுமாப்போலே வரிசைபெற்றுத் திரியாநின்றார். ராவணன் முன்னே, அவன் சோற்றையுண்ட சுகஸாரணர்கள் விபீஷணாழ்வானை, "ராஜா" என்பானென்? என்னில்,—எழுத்து உருவழியாதே கிடந்தாலும், புள்ளிகுத்தினால் அத்தைக்கழித்து மெலேபோமாப் போலே, முடிகொடுக்குமவர்கையாலே வைக்கையாலே. என்றாலும், ராவணன் க்ரௌர்யத்தை யறிந்துவைத்துக் கூசாதே இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில்.—"சித்ரம் குத்துமோ" என்றிருந்தார்கள். நிலவரைக்கொண்டு வினைசெய்யலாம்" என்று தரங்கொடுப்பரிறே. (என்னெஞ்சினருமங்கேயொழிந்தார்) நிறம்மீட்கப்போனாரும் நிறங் கொடுபோனாரோடொத்தார். இத்தலையில் வெறுமைகண்டு போனதுவும் பௌஷ்கல்யங்கண்டுபோனவனோடு ஒத்தது. போவார்போவாரெல்லாம் இத்தலைக்குக் காரியமாகக்காணும் போம்போது சொல்லிப்போவது! அவன்தானே "இத்தலையூற்றிருக்கவேணும்" என்று போனானென்; இதுஇத்தலையில் வெறுமைகண்டு, நோக்குகைக்காகப்போயிற்று. நாம்தாம் அவர்களை வெறுக்கிறதென், * கோபஜநம் ஸ்மரந் * என்று புக்கார் மீளாத தேசமானபின்பு? (அங்கேயொழிந்தார்) "கடலுக்குக் குறைநிரப்பவேணும்" என்று திரியாநின்றார். (உழந்து இத்யாதி) பண்டு நெஞ்சிழந்தவர்களும் வருந்தி தரித்துச் சிலரோடே வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி யிருந்திலர்களோ? நீயும் அப்படியே வருந்தியாகிலும் சிலரோடே காலக்ஷேபம் பண்ண வேண்டாவோ? என்ன, (இனி - உழந்து - ஆரைக்கொண்டு - என் - உசாகோ) உழந்து—வருந்தி. (இனி) என்னெஞ்சை இழந்தபின்பு. இனி துக்கப்பட்டு ஆரோடேகூட எத்தைச்சொல்லி நான் காலம்போக்குவது? லங்கையிலே இருந்தவளுக்கு ஒருவனாதல் ஒருவன்குடியாதல் உண்டு; அதுவுமில்லையே எனக்கு! (ஜ்யேஷ்டா கந்யாநலாநாம விபீஷணஸுதா) இங்கேயிருந்தே அங்குத்தைக்கு ஆவாளொருத்தி காண்! (கபே) ஓரோஅவஸ்த்தைகளிலே நீ உதவுமாப்போலேகாண் இவளுந் ஓரோதசைகளிலே யுதவவல்லபடி. பலசொல்லியென்? உன்னோடொப்பாளொருத்தி. (ஆரைக்கொண்டென்னுசாகோ) தேஹாத்மாபிமாநிகளான ஸம்ஸாரி

களைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? *ஈச்வரோஹம்* என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மேசாநாதிகளைக் கொண்டு போதுபோக்கவோ? பகவதநுபவத்திலே அந்யபரராயிருக்கிற நித்யஸூரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? இத்தலையை உரிசூறைகொண்டுபோனவனைக் கொண்டு போதுபோக்கவோ? ஆரைக்கொண்டு எத்தையுசாவுவது? (என்னுசாகோ) * ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் * என்றுசொல்லலாமிறேயவளுக்கு. அப்படியே நமக்கும் ஏதேனுமுண்டோ? கலவியில் அபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. (ஆரைக்கொண்டு) நெஞ்சு போலே நமக்குப் பாங்காயிருப்பாருண்டோ? ஆனால், செய்ய வடுப்பதென்? என்னில்: (ஓதக்கடல் இத்யாதி) அங்குத்தையது இங்கே நடையாடாநின்றபின்பு, நாமும் அங்கே போய்ப்புகுமத்தனை. ஓதங்கிளர்ந்தகடல்போலேயிருந்துள்ள வேதகோஷமானது எங்கும் பரம்பாநின்ற தென்திருப்பேரெயில் வீற்றிருந்த. (நல்வேதம்) *வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி *என்கிற ஸாமத்வநியாய்க்கிடக்குமத்தனை, பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும். அவ்விருப்பைக்கண்டு முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணி ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுமாப்போலே. (முழங்குசங்கக்கையன்) வேதத்வநியானது ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக்கிட்டி ப்ரதித்வநியெழாநிற்கும். (மாயத்தாழ்ந்தேன்) அவனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளிலே மீளவொண்ணாதபடி யகப்பட்டேன். (அன்னையர்காளென்னை யென்முனிந்தே) ப்ராப்தி யுண்டென்னுச் சீறுமத்தனையோ? சீற்றத்துக்கெதிர்த்தலையும் வேண்டாவோ? தர்மியுண்டாய் முனியவேணுமே! (மாயத்தாழ்ந்தேன் - என்னையென்முனிந்தே) ஸ்வாதீனரையன்றே முனிந்தால் ப்ரயோஜநமுள்ளது. .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. 'இங்ஙனேவிரைகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராதுகாண்" என்று தாய்மார் அலைக்க, 'அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜநமில்லாத தசையிலே கொடுபோகநில்லாதே, ஏன்னைஏற்கவே கொடுபோய்த் தென்திருப்பேரெயிலிலே விடுங்கோள்' என்கிறாள். முனிகிறதுதான் எனக்கு ஹிதம்பார்த்தேயானால் என் ஹிதத்திலே ப்ரவர்த்திக்கப் பாருங்கோள்.

**முனிந்துசகடமுதைத்துமாயப்பேய்முலையுண்டுமருதிடைபோய் *
கனிந்தவிளவுக்குக்கன்றெறிந்தகண்ணபிரானுக்குஎன்பெண்மைதோற்றேன் *
முனிந்தினியென்செய்தீர் அன்னைமீர்காள்? முன்னிபவன்வந்துவீற்றிருந்த *
கனிந்தபொழில்திருப்பேரெயிற்கே காலம்பெறஎன்னைக்காட்டுமினே. (5)**

(முனிந்துஇத்யாதி) என்னினைவுதன்னை புத்திபண்ணுங்கோள்; அவன் முனிவிலே யகப்பட்டநான் இனியுங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? ஹிதமுமாய் ப்ரியமுமான முனிவிலே யகப்பட்டநான் அஹிதமுமாய் அப்ரியமுமான உங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? (முனிந்துசகடமுதைத்து) முலைவரவுதாழ்த்ததென்று சீறிநீட்டின திருவடிகளுக்கு இலக்காய்ப் பொடிபட்டதாயிற்று சகடம். * ஸ்தந்யார்த்தீ ப்ரருரோதஹ* இறே. (மாயப்பேய்முலையுண்டு)"முலையை நினைத்துச் சீறினன்"என்றுமுலைகொடுக்கத் தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகையான பேய்ச்சியைமுடித்து. (மருதிடைபோய்) முலையுண்டால் தவழுமத்தனையிறே. புறம்புநின்றும் வந்து நலிகையன்றிக்கே, நின்றவிடத்தே நின்று தப்பாமே கொல்லநினைத்த யமளார்ஜுநங்களைப் பொடிபடுத்தி. (கனிந்த இத்யாதி) அஸுராவேசத்தாலே ஒன்றுகனிந்தவிளவாய், ஒன்றுகன்றாய் நின்றது; அதிலே யொன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்த. (கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மைதோற்றேன்) அழியுமவற்றையும் அழித்தான், அழியாதவற்றையும் அழித்தான். வன்மையாலே யழித்தான்அவற்றை (கண்ணபிரானிறே); மென்மையாலே யழித்தான் இவற்றை. (பிரானுக்கு) அவற்றின் கையில் தான் அகப்படாதே தப்பித் தன்னைத் தந்த வுபகாரத்துக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறாள்

காணும். சேஷியான தன்னையுண்டாக்கி, என்னை சேஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே நிறுத்தினன். *பஹூநிமே வ்யதீதாநிஜந்மாநி* என்கிற அவதாரங்களோபாதி பரப்புப்போருங்காணும் இவ்வவதாரத்தில் இவளைப் பெறுகைக்குப் பண்ணின ப்ரவ்ருத்திகளும் அவனுக்கு. ஆச்ரிதவாத்ஸல்ய கார்யமான முனிவிறே. (கண்ண பிரானுக்கு என்பெண்மைதோற்றேன்) *அதோஸ்மி லோகே வேதேச ப்ரதித: புருஷோத்தம:* என்றும், *ஜாநாதி புருஷோத்தமம்* என்றுஞ்சொல்லுகிற தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தைக்காட்டிக்காணும் இவளுடைய ஸத்ரீத்வத்தை யபஹரித்தது! (பெண்மைதோற்றேன்) தோலாதது தோற்றேன். (முனிந்தினியித்யாதி) இனிமீட்கலாமென்றே நினைக்கிறது? மீட்கநினைக்கிற நீங்கள் அவனுடைய அபதாநங்களுக்கு முன்னேயன்றோ மீட்கப்பார்ப்பது? (என்செய்தீர்) எனக்கு அநுகூலைகளானீரல்லீர்; மீட்கத்தொடங்கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. (அன்னைமீர்காள்) ஜந்மப்ரப்ருதி என் ப்ரக்ருதியறிந்து போருகிற நீங்கள் மீட்கப்பார்ப்பதே! அவன் பண்ணின உபகாரங்களை யறியாமையிறே நீங்கள் பொடிகிறது. 'அவன் பண்ணின வுபகாரம் மறக்க வொண்ணாதாகில் நினைக்கிறாய். பெற்றுவளர்த்த எங்களுடைய உபகாரமும் நினைக்க வேணுங்காண்!' என்ன, (முன்னியவன்வந்து வீற்றிருந்த) உபகாரத்தில் முற்பாடன் அவன் காணுங்கோள். (முன்னி) முற்பாடனாய்நின்று. * பூர்வஜ * என்னும்படியே; என்னைப்பெறுக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு தன்வேறுபாடு தோற்ற விருக்கிற (கனிந்தபொழிலித்யாதி) கொண்டுபுக்குக்காட்டுவார் தாழ்வே; அங்குள்ள தெல்லாம் பக்வபலமாயிருக்கும். கனிந்த மரம் கண்டால் "அஸுராவேசமுண்டு" என்று அஞ்சவேண்டாத சோலை. (காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே) இக்குடிக்கும் எனக்கும் பரிஹாரமொன்றேயிறே. பின்னையும் என்னையங்கே கொண்டுபோய்ப் பரிஹரிக்கை தவிரிகோள்; நானுளேனனபோதே அத்தைச்செய்யப்பாருங்கோள். பின்னை * கதேஜலே ஸேதுபந்தமாகாமே, நான் ஜீவிக்கும் எல்லையிலே காட்டுங்கோள். .... (5)

ஆறாம்பாட்டு. நீங்கள் "கொடுபோவோமோ அல்லோமோ?" என்று விசாரிக்கும் தசையன்றிக்கே, எனக்கு அபிநிவேசமானது அறமிக்கது; எனக்கு இங்குத் தரிப்பு அரிது; ஈண்டென என்னைத்தென்திருப்பேரையிலே கொடுபுக்கு மகரநெடுங்குழைக்காதனைக் காட்டுங்கோ ளென்கிறாள்.

**காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள் காதல்கடலின்மிகப்பெரிதால் *
நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமானிற்குமுன்னேவந்தென்கைக்குமெய்தான் *
ஞாலத்தவன்வந்துவீற்றிருந்தநான்மறையாளரும்வேள்வியோவா *
கோலச்செந்நெற்கள்கவரிவீசுங்கூடுபுனல்திருப்பேரெயிற்கே. (6)**

(காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்) குடிக்குப் பரிஹாரமன்றாகிலும் எனக்குப் பரிஹாரம் இதல்லதில்லை. இனி என்மேல் குற்றமில்லை. என்? இப்படிக் கடுக வேண்டுவானென்? என்னில், (காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்) இக்காதல் அளவு பட்டோ இருக்கிறது? முதற்சொன்ன வார்த்தையைக்காணுங்கோள் நீங்கள் நினைக்கிறது. *கடல்புரைய என்றாளே. ஒருகாரியப்பாட்டாலே விளைந்தது போலன்றிறே உகப்பாலே விளைந்திருப்பது. ஆனாலும் காதலையளவுபடுத்தி, நாங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேட்டு எங்களோடே ஒழுகவேண்டாவோ? என்ன, (நீலமுகில்வண்ணத் தெம்பெருமான்) நான் உங்கள் வழியே போகவோ? இவன்வழியே போகவோ? என்னை அப்படி சேர்த்துவிடவந்து முன்னேநிற்க, நான்மீளும்படியென்? அப்படியாலே அவன் துவக்காநிற்க, உங்கள் வார்த்தையைக்கேட்கவோ? ச்ரமஹரமான வடிவைக்கொண்டு முன்னே நின்று காதலுக்கு வர்த்தகனாகாநின்றான். இக்காதலை ஒருபடியே வளர்க்கிறதிறே. கடல்புரையவிளைவித்ததும் காரமர்மேனியிறே. (நிற்கும்

முன்னேவந்து) இவன் கிட்ட நின்றிலனாகில் நான் உங்கள் வார்த்தைகேட்டு மீளேனோ? ஆனால் உனக்குப்பொல்லாதோ? என்ன, (என் கைக்கு மெய்தான்) அழகிதிறே எனக்கு இப்படி தரப்பெறில், வார்த்தைசொல்லுதல், அணைத்தல் செய்யாமையே யன்று; என்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். இனி நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; உரு வெளிப்பாடன்றியிலே கண்ணாலேகண் டநுபவிக்கலாந் தேசத்திலே போகப்பார்த் தேன். (ஞாலத்தவன் வந்து வீற்றிருந்த) தூரப்போய்க் காணவேண்டாதபடி பரம பதத்தில் ஐச்வர்யமெல்லாம் இங்கே தோற்றும்படியிருந்த. (நான்மறையாளரும் வேள்வியோவா) வேதார்த்தவித்துக்களும் ஸமாராதநத்திலே நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்த ரானார்கள். என்னோடு ஸஜாதீயரும், தந்தாமுக்கு வகுத்த கைங்கர்யம்பெற்று வர்த்தியாநிற்பர்கள். (கோலச்செந்நெல் இத்யாதி) வ்ருஷ்ட்யந்நாதி விஷயமாக அங் குள்ளார்க்கு யத்நிக்கவேண்டாதே யிருக்கை. அவை ஆநுஷங்கிக பலமாய்வருமத் தனை; நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையேதான் வேண்டும் என்றும், *அங் கங்கேயவைபோதரும்* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. தர்சநீயமான செந்நெற்க ளானவை அங்குத்தைக்குக் கவரிவீசினாற்போலே அசையாநிற்கும். (கூடுபுனல் திருப்பேரெயிற்கே) ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் இவைமூன்றும் கூடியிருக்கை யாலே ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. (திருப்பேரெயிற்கே - காலம்பெற வென்னைக் காட்டுமின்கள்) என் விடாய்தீர ச்ரமஹரமான தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப் பாருங்கோள். அங்குள்ள செந்நெலுக்கு நீர் தாரகமா யிருக்குமாப்போலே, இவளுக்கும் அவ்வூரில் காட்சியே தாரகமாயிருக்கிறபடி. ... . (6)

ஏழாம்பாட்டு. * அஹஞ்சாநுகமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம்கதிம் * என்ற பெருமாளைப்போலே இப்பிராட்டியும் 'என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத் திருப்பேரெயிலிலே புக்காப்போலே நானும் அங்கே புகுமத்தனை' என்கிறாள். (பேரெயில் இத்யாதி) கீழில் அளவுகள் குலைந்த பின்பு இனிநான் செய்யப்பார்த்ததிது என்கிறாள்.

பேரெயில்சூழ்கடல்தென்னிலங்கைசெற்றபிரான்வந்துவீற்றிருந்த *
பேரெயிற்கேபுக்கென்னெஞ்சம்நாடிப்பேர்த்துவரஎங்குங்காணமாட்டேன் *
ஆரையினியிங்குடையந்தோழீ! என்னெஞ்சங்கூவவல்லாருமில்லை*
ஆரையினிக்கொண்டுஎன்சாதிக்கின்றதென்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேனே. (7)

பேரெயில் பெரியமதிள். (சூழ்கடல்) மதிளுக்கு அகழாம்படி அம்மதிளைச் சூழ்ந்த கடலையுடைத்தாய், கேட்கவஞ்சும்படியான ஊரை மூலையடியே நடக்கப்பண் ணின உபகாரகன். (வந்துவீற்றிருந்த) அப்போது முகம்மாறவைத்த இழவுதீர அணைக்கலாம்படி கிட்டவந்திருக்கிற. * விமலசசாங்கநிபாநநா* என்கிறபடியே - எப் போது பெருமாள் முகம்வைக்கவொண்ணாதபடி கொடியரா யிருந்தார், அவ்வளவிலும் இவள் மறுவற்ற சந்த்ரமண்டலம்போலே முகத்தில் குளிர்த்திமாறாதே யிருந்தாள். (*தீபோநேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மேத்ருடம்*) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச் செய்யும்படி "நேத்ரதோஷத்தால் வந்ததுபோக்கி, தீபதோஷத்தால் வந்ததன்று" என்று. (செற்றபிரான் வந்துவீற்றிருந்த) ப்ரதிகூலநிரஸநம் பண்ணி விடாய்த்து வந்திருக்கும்; *பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே* என்னும்படியே சிசிரோபசாரம் பண்ணப் போகவேணும். (பேரெயிற்கே இத்யாதி) அவனிருந்த திருப்பேரையிலேபுக்குத்தேடி என்னெஞ்சானது ஓரிடத்திலும் மீண்டுவரக்காண்கிறிலேன். மீளவொண்ணாத லங்கை யிலேபுக்க திருவடியும் மீண்டுவந்தான்; அணித்தான இவ்வூரிலே புக்க நெஞ்சு மீண்டுவரக் காண்கிறிலேன். நெஞ்சுங்கூட வாராதபின்பு அவன் வாராமை சொல்ல வேண்டாவிறே. நெஞ்சின் வரவு பார்த்துக் கண்மறைந்துகாணும் இவள் நிற்கிறது.

(மாட்டேன்) கண்டு ஜீவியாதே நான் இங்ஙனே முடிந்து போமித்தனையாகாதே. அபிமதன்வருந்தனையும், அவனுக்காக வ்ருத்தகீர்த்தனம்பண்ணி தரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்னில், (ஆரையினியிங்குடையந்தோழீ) நெஞ்சமில்லாதவன்று இனியாருண்டு? (தோழீ) "நெஞ்சிலண்ணியன் நானே" என்றுயாகில், நீ நீயானுயே இப்போது நான் இங்கில்லையோ? (என்னெஞ்சங் கூவவல்லாருமில்லை) நெஞ்சைமீட்கைக்கு நீவேணுமே, நெஞ்சை யவனுக்காக்கின நீ வேணுமே எனக்கு ஆக்கும்போதும். உன்தசையிது, உனக்குக்கால்கள் நடைதாராது. அல்லாதார்க்கு "கூட்ட வேணும்" என்னும் த்வரையில்லை: ஆர் நெஞ்சை யழைப்பார்? (ஆரையினிக் கொண் டென்சாதிக்கின்றது) ஆரைக்கொண்டுதான் சாதிப்பது? இனி ஸாத்யந்தான் எது? நெஞ்சும் அவனும் வந்தால் இனி நான்தான் உண்டாகவேணுமே; இங்கு வெறுந்தறையாயிறே கிடக்கிறது. ஆனல் செய்யப்பார்த்த தென்? என்னில் (என்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேனே) மீளாத நெஞ்சுபோனவழியே போகப்பார்த்தேன். * அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம்கதிம் * என்கிறபடியே நெஞ்சு போனவழியே போகப்பார்த்தேன். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. எனக்கு "அவனைக்காணவேணும்" என்னும் அபிநிவேசம் கடலில் மிகப்பெரிது என்னுமளவன்றிக்கே, அறமிக்கது. ஆனபின்பு, நீங்களாக இசையிகோளாகில், தன்வேண்டப்பாடுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரெயிலே நான்போய்ப் புகுவேனென்கிறுள்.

கண்டதுவேகொண்டெல்லாருங்கூடிக்கார்க்கடல்வண்ணனேடு என்திறத்துக்
கொண்டு * அலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்டஎன்காதலுரைக்கில்தோழீ*
மண்திணிஞாலமுமேழ்கடலும்நீள்விசும்புங்கழியப்பெரிதால்*
தென்திரை சூழ்ந்துஅவன்வீற்றிருந்ததென்திருப்பேரெயில்சேர்வன்சென்றே. (8)

(கண்டதுவேகொண்டு) அவன்பேர் சொல்லுதல், "தலையில் வணங்கவுமாங் கொலோ?" என்று ஒருப்ரணமைஞ்செய்தல் செய்யுமிறே; அம்மாத்ரத்தையேகொண்டு, புறவிதழ்கண்டு படுகிறபடி இதுவானல், அகவாயிலோடுகிறது அறியில் என்படுவர்கள்? (எல்லாருங்கூடி) பரிவரோடு, ஹிதகாமரோடு, இவையிரண்டுந்தான் என்? என்று இருப்பாரோடு வாசியறக்கூடி. பிறரைப்பழிசொல்லவென்னில், தம்மில் தாம் சேராதவர்களும் சேர்வர்களிறே. (கார்க்கடல்வண்ணனேடு என்திறத்துக் கொண்டு) இவள் நிறம் விவர்ணமாம்போது அவன்திறத்தே இழந்ததாகவேண்டாவோ? கடலேறி வடிந்தவிடமென்று தோற்றுகிறதில்லையோ? என்னிடையாட்டத்தை ச்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனேடேகூட்டி. (அலர்தூற்றிற்றது முதலாகக்கொண்ட என்காதலுரைக்கில்) இவர்கள் பேசாதிருந்தார்களாகில் நானும் ஸுகமேயிரேனே? நான் பழிக்கு அஞ்சி மீளுவேனென்று காணும் இவர்கள் பழி சொல்லப்புக்கது. (அலர் தூற்றிற்று) அலர்தூற்றினர்கள். (அதுமுதலித்யாதி) அதுதானேயடியாகக்கொண்ட என்காதலானது சதசாகமாகப்பணைக்கப்புக்கது. (காதலுரைக்கில்) தன் காதல் தன்னுலும் சொல்லிமுடியவொண்ணுது காணும். *யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே* என்கிற விஷயத்தைச்சொல்லிலும் இவள்காதல் பேச்சுக்கு நிலமன்று. இக்காதலுக்கு விஷயபூதனனவனையும் விளாக்குலைகொள்ளவற்றுன காதலிறே. *சுடர்ஞானவின்பம் என்று பகவதானந்தத்தைக் சொல்லிவைத்து, * அதனிற்பெரியவென்னவா என்றதிறே. (தோழீ) இக்காதலைவிளைக்கைக்கு நீ பண்ணும் க்ருஷியறிதியிறே: இது இருந்தபடி பாராய். (மண்திணிஞாலமித்யாதி) "காதல்கடலில் மிகப்பெரிதால்" எனறவிடம் - ஓராதே சொன்னேம். ஆனல் எங்ஙனே சொல்லும்படி என்னில்? பெரியவற்றில் பெரிய தென்னுமித்தனையல்லது, ஒருபாசுரமிட்டுச்சொல்லலாவதில்லை. **மண்ணுலே நெருங்கின பூமியென்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்த கடலேழும், அவற்றுக்**

கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை யித்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் கரைபுரண்டால் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன (தெண்திரை இத்யாதி) இக்காதல் மறுநனையும் படியான விஷயம் இருந்தவிடத்தே போய்ப் புகுமத்தனை. தெளிந்த திரைகளாலே சூழப்பட்டு அவன் வீற்றிருந்த தென்திருப்பேரையிலே போய்ப்புகுமத்தனை. * தஸ்யோபவந ஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸுகந்திஷு, விஹ்ருத்யஸலிலக்லிந்நா தவாங்கே ஸமுபாவிசம் * என்கிறபடியே அநுபவயோக்ய மான தேசத்திலே போய்ப்புகக் கடவோம். (சேர்வன்சென்றே) இனிப் பகட்டால் தீராது, புக்கல்லதுவிடேன். ஆள்விடுதல், அவன் வரவுபார்த்திருத்தல் செய்யேன். (சென்றே-சேர்வன்) இனி எதிரே அவன் வரிலும் மீளேன். அவனைச்சேருகை யன்று உத்தேச்யம், அங்கே சென்று கிட்டுகை. .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள் இனி என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜநமில்லை: தென் திருபேரெயிலே போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறாள்.

சேர்வன்சென்றுஎன்னுடைத்தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்! என்னைத்தேற்றவேண்டா *
நீர்களுரைக்கின்றதுஎன்இதற்கு நெஞ்சும்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை *
கார்வண்ணன்கார்க்கடல்ஞாலமுண்ட கண்ணபிரான்வந்துவீற்றிருந்த *
ஏர்வளவொண்கழனிப்பழனத் தென்திருப்பேரெயின்மாநகரே. (9)

(சேர்வன்சென்று) உன்னுற்றமையாலே சிலசொல்லுகிறாயாகில் இது கடைப் படவற்றோ? என்ன, 'அவச்யம் அங்கே புக்கல்லதுவிடேன்' என்கிறாள். (என் னுடைத் தோழிமீர்காளித்யாதி) எனக்காயிருப்பாரும், என்னைத் தங்களுக்காக நினைத் திருப்பாரும் ஒன்றுஞ்சொல்லவேண்டா. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு வாசியில்லை காணும் இவளைத் தேற்றப்போகாமைக்கு. அஜ்ஞரோ வ்யவஸிதரை உபதேசத்தாலே மீட்கப்பார்ப்பார்? விஷயாதீனமாக வருகிறத்தை ஸாதநத்திலே செலவெழுதுகிறவர் களோ எனக்கு வார்த்தைசொல்லுவார்? இவள் தன்னைமறந்து, அவனையே பார்த்துப் பேசுகிறாள்; அவர்கள் அவனைமறந்து, தந்தாமையேபார்த்து மீட்கத்தேடு கிறார்கள். (நீர்களுரைக்கின்றதென் இதற்கு) கலங்கினரோ தெளிந்தாரைத் தேற்றுவார்? நீங்கள் நிற்கிற நிலையெது? என் நிலையெது? போகையிலே துணிந் திருக்கிற என்னை, 'புறப்படுகைபழி' என்றிருக்கிற நீங்கள் சொல்லுவதென்? (இதற்கு) எனக்கோடுகிற தசைக்கு. 'ஆனாலும்' நெஞ்சும் அடக்கமுமுடையார்க்கு இது வார்த்தையோ? நாங்கள் சொன்னபடிசெய்து எங்கள் வழியே ஒழுகவேண் டாவோ?' என்ன. (நெஞ்சும்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை) அதுவேணுமாகில் அங்கே போய்ச் சொல்லுங்கோள். மநஸ்ஸும் அடக்கமும் அவன்பக்கலின. நிறைவாவது- அடக்கம். நெஞ்சாவது - அது இட்டுவைக்கும் கலம். (கார்வண்ணனித்யாதி) நெஞ் சும் நிறைவும் எனக்காம்படியாயோ அவன்படி இருக்கிறது? (கார்வண்ணன்) தாய் மார் தோழிமாரானவர்கள் வார்த்தை கேளாதபடியாக வடிவு படைத்தவன், வெறும் வடிவழகேயோ உள்ளது? என்னில், (கார்க்கடல்ஞாலமுண்ட) தளர்ந்தார் தாவளம். ஆபத்துவந்தால் ரக்ஷித்துவிடுமத்தனையோ? என்னில் (கண்ணபிரான்) தன்னைப் பிறர்க்காக்கிவைக்கும் உபகாரகன். (வந்துவீற்றிருந்த) தன்ஐச்வர்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருந்த. (ஏரித்யாதி) ஏரினுடைய ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய், அழகி தான கழனியையும் நீர்நிலங்களையுமுடைய திருப்பேரெயிலாகிற மாநகரிலே சென்று சேர்வன். உங்கள் தடைக்குமீளுதல், அவ்வழியில் நிற்றல் செய்யேன். என்னைத் தேற்றவேண்டா. வளமென்று - மிகுதிக்குப்பேர். .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. "இருந்ததே குடியாக நாட்டார் உன்னைப் பழி சொல்லார் களோ?" என்று தோழிமார்கள்சொல்ல, 'அவர்களன்றோ எனக்குத் தேட்டம்?' என்கிறாள்.

நகரமும்நாடும்பிறவும்தேர்வேன்நாணெனக்கில்லையென்தோழிமீர்காள் ! *
சிகரமணிநெடுமாடநீடு தென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த *
மகரநெடுங்குழைக்காதன்மாயன்நூற்றுவரையன்றுமங்கநூற்ற [
நிகரில்முகில்வண்ணன்நேமியான்என்னெஞ்சங்கவர்ந்தெனையூழியானே. (10)

(நகரமும்நாடும் இத்யாதி) உன் துணிவு துணிவாக, நாட்டார்நகரத்தார் மற்றுமுள்ளாரும் எல்லாம் அறிந்து பழிசொல்லுகிறார்களிறே என்ன, எனக்குத்தான் அவனையோதேட்டம்? நகரம், நாடு, பத்தநாதிகள் இவற்றிலுள்ளாருடைய பழியேயன்றோ எனக்குத்தேட்டம்? (தேர்வேன்) தேடுகிறேனென்றபடி. நீங்கள் சேரிகோளாகில், அவன் தானுகவாரானுகில், அவனுடனே கூட்டிப் பழிசொல்லுகிற இவர்களன்றோ ஸத்தையை நோக்குகிறார்கள்; "அலரெழிலாருயிர்நிற்கும்" என்றானிறே. பிறவும் - மற்றுமுள்ளனவும். (நாணெனக்கில்லை) லஜ்ஜை இங்கில்லாமையேயன்று; அங்குப்போனதுமில்லை. இவ்வ்யக்திதன்னில் முதலிலே யில்லாமை. (என்தோழிமீர்காள்) இது நான் உங்களுக்குச்சொல்லி யறியவேண்டும்படியாவதே! (சிகரம் இத்யாதி) பர்வதசிகரங்களைக் கொடுவந்து வைத்தாற்போல ஒக்கமுடைத்தாய், ரத்நமயமான மாடங்களையுடைய பெரிதான தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருந்த. (மகரநெடுங்குழைக்காதன்) மகராகாரமான பெரியவாபரணத்தையுடைய கர்ணபாசங்களையுடையவன். அவனுடைய ஓரோவவயவங்களிலே படிந்தாரை மீட்கலாயோ விருப்பது? (மாயன்) சொல்லிச்சொல்லாத தேஹகாந்தியையும் ஆத்மகுணங்களையும் நினைக்கிறது. (மாயன்) ஆச்ரித பக்ஷபாதம். (நூற்றுவரை அன்று மங்கநூற்ற) சிலரையழிக்கநினைத்தால் ஒன்றும் சேஷியாதபடி யழிக்குமவன். துர்யோதநாதிகளை பாரதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமானவன்று நசிக்கும்படி மந்த்ரித்த. (நிகரில் முகில்வண்ணன்) ஒப்பில்லாத காளமேகம் போலேயிருக்கிற வடிவழகு. இத்தால் - விரோதியைவளர்த்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு என்கை. (நேமியான்) ஆச்ரித விரோதிகளைப் போக்கும்போது பகலை இரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவன். திருவாழியைக்கொண்டு பீஷ்மாதிகளையும் தொடராநிற்குமிறே. (நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான்) துர்யோதநாதிகளுக்கு மின்னும் இடியுமாய், பாண்டவர்கள் ஆர்த்திதீர வர்ஷித்துநின்றபடி. "அவன் உன் விரோதிகளைப் போக்கிக் கூடநினையாதபின்பு, அவன்தானேவந்து உன்காலிலே விழும்படி மந்த்ரித்தாலோ?" என்ன, (என்னெஞ்சங்கவர்ந்தெனையூழியானே) அதுக்கீடான பரிகரமிழந்து நான் எத்தனை காலமுண்டு? வடிவழகையும் ஆயுதச்சேர்த்தியையுங்காட்டி என்நெஞ்சையபஹரித்துப்போய் எத்தனைகாலத்தான்? (எனையூழியானே) அநேககல்பமுண்டு. துர்யோதநாதிகளைவெல்ல எண்ணினாற்போலே என்னெஞ்சை யபஹரிக்கைக்கு எத்தனை காலமெண்ணினானோ? .... (10)

நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத்கைங்கர்யத்திலே மிகவும் அவகாஹித்தாரென்கிறார்.

ஊழிதோறூழியுருவும்பேருஞ்செய்கையும்வேறவன்வையங்காக்கும் *
ஆழிநீர்வண்ணனையச்சுதனை அணிகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
கேழிலந்தாதிஓராயிரத்துள் இவைதிருப்பேரெயின்மேயபத்தும் *
ஆழியங்கையனையேத்தவல்லாரவர்அடிமைத்திறத்தாழியாரே. (11)

(ஊழியித்யாதி) ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக கல்பந்தோறும் திருமேனியும் திருநாமமும் சேஷ்டிதங்களும் வேறுபடக்கொள்ளுமவன். இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில், (வையங்காக்கும்) ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக. (ஊழிதோறூழியித்யாதி) அப்படியே ரக்ஷித்திலனாகில் இப்படி விச்வஸிப்பாரில்லையே இவனை ரக்ஷகன் என்று. (ஆழிநீர் வண்ணனை) நோக்காதே படுகொலையடிக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவு. வேறு

படாதே அங்குள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. (அச்சுதனை) அவ்வடிவுதனக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லையென்னுதல்; பற்றினரை ஒருநாளும் விடானென்னுதல். (அணிகுருகூர்) ஆபரணமான திருநகரி. (கேழிலந்தாதி) ஒப்பில்லாத அந்தாதி. தம்மாலும் பிறராலும் மீட்கவொண்ணாதபடி பகவத்விஷயத்திலுண்டான வ்யவஸாயத்தைச் சொன்ன பத்தாகையாலே ஒப்பின்றிக்கே இருக்கிறபடி. ஒப்பில்லாத ஆயிரத்துள் திருப்பேரெயிலிலே சேர்ந்த இப்பத்தைக்கொண்டு (ஆழியங்கையனை யேத்தவல்லார்) இதெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாயிற்று, கையுந்திருவாழியுமான வழகிலே இவர் அகப்பட்டபடி. அல்லாத அழகுகள் ஒருபடியும் இது ஒருபடியுமாயிருக்கை; இது கைமேலே யநுபவித்துக்காணலாமே. (அவரடிமைத்திறத்தாழியாரே) அடிமைவர்க்கத்தில் திருவாழியின் தன்மையையுடையவரென்னுதல்; அடிமையிடையாட்டத்தில் ஒருவரால் மீட்கவொண்ணாதபடி உட்புகுவரென்னுதல். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வெள்ளியநாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம்*
தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர் சென்றுபுக*—உள்ளமங்கே
பற்றிநின்றதன்மை பகருஞ்சடகோபற்கு *
அற்றவர்கள் தாமாழியார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—ஆழியெழ—ப்ரவேசம்

கீழில்திருவாய்மொழியிலே - பகவத்விஷயத்திலே இவர் அபஹ்ருத சித்தரானபடி சொல்லிற்று, கீழ் இவர்க்குப்பிறந்த அவஸாதம், ஒன்றைக்கொடுத்து மாற்றுதல் ஒருவராலே பரிஹரித்தல்செய்யுமதொன்றன்றிறே. "இனி இவர்க்குச் செய்யலாவதென்?" என்று பார்த்தருளி, "ஒன்றுகொடுக்கலாவது இதுக்குமேலில்லையிறே" என்றுபார்த்துத் தன்னுடைய விஜயபரம்பரைகளைப் பத்தும்பத்தாகக்காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். அவனுக்கு உறுப்பாமன்று தாமும் வேண்டி, அவனுக்கு உறுப்பாகாத வன்று தாமும் வேண்டா என்றிருக்கும் *வளவேழுலகிலாழ்வாரிறே இவர்தாம்! தம்மை அழியமாறியும் அத்தலைக்கு நன்மைதேடுமவரிறே! இப்படி இவர் ப்ரக்ருதி அறியுமவனாகையாலே, தன்னுடைய அபதானங்களைக் காட்டி இவருடைய இழவெல்லாம் தீரும்படி ஸமாதானம்பண்ண அநுபவித்துத் தலைக் கட்டுகிறார். பூதகாலத்திலுள்ளவை யடங்கலும் ஸமகாலத்திற்போலே ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாம்படி பண்ணிக்கொடுத்தான். அடியிலே இவர்தாம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்லராம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானிறே. *மயர்வற மதிநலமருளின பின்பும் இவ்வளவும் வர வாஸனைபண்ணுவித்தானே! ஆகையால், இவர்க்கு ஒருகுறைகளில்லையே.

அன்றிக்கே, கீழே "பேரெயில்சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான்" என்று ராமாவதாரவிஜயம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அவ்வழியாலும் எல்லாவவதாரங்களிலுமுண்டான விஜயங்களை யநுஸந்தித்து, ராமாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுகக்கும் சக்கரவர்த்தியைப் போலவும், க்ருஷ்ணவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுகக்கும் ஸ்ரீவஸுதேவரைப்போலவும் இவரும் உகந்து பேசுகிறார் என்னுதல். (*அஹம்புந:*) என்ப்ரக்ருதியை அறிந்து என்வழியே போந்த நீ, "பெருமாள்காடேறப்போக" என்றால் நான் ஜீவிப்பேனென்று சொன்னாயே. (தேவகுமாரரூபம்) அது கிடக்க, இவரையே நீதான் "காடேறப்போக" என்கிறது? "இவர்க்குமவ

வளவேயோ" என்று சிறியாத்தான் கேட்க, "கண்ணெச்சிலாம்" என்று தரம் போராதாரை ஒப்பாகச்சொல்லி ருஷிகரிபூசுகிறுன்" என்றூர். (அலங்க்ருதம்) அத்தாலும் வெறும்புறங்கிடீர் ஒருபோலி சொல்லலாவது? ஒப்பித்தா லொக்கச் சொல்லலாவாரில்லே. (தம்ஸாதம்) இவனுக்கு இரண்டுபடியும் உத்தேசயமாயிருக்கிற படி. (ஆவ்ரஜந்தம்) புஷ்பமலரும்போது எங்கும் ஒக்கப்பிறக்கும் விகாஸம்போலே. அதுவும் வண்டைநோக்கியிறே யலருவது, இவரும் போக்தாக்களைக்குறித்திறே. (நந்தாமி இத்யாதி) கண்டபடியே யிருக்கச்செய்தே, காணுதது கண்டாரைப்போலே யாயிற்று நாடோறும் நாடோறும் க்ஷணந்தோறும் க்ஷணந்தோறும் உகக்கும்படி. (தர்சநேந) அணேத்தல், வார்த்தை சொல்லுதல் செய்ய வேண்டா; காட்சியே அமையும். கரைபுரண்ட அநுபவமுள்ளவிடத்திற்போலே காணும் ப்ரயோஜநம். * ஸதாபச்யந்தியிறே *. (பவாமி த்ருஷ்ட்வாச புநர் யுவேவ) அறுபதினுயிரம் ஸம்வத்ஸரம் வயஸ்ஸைப்புக்கு வ்ருத்தனன சக்கரவர்த்தி, பெருமாளைக்கண்ட பின்பு பெருமாளுக்கும் தனக்கும் வாசிதெரியாதபடியானன். "காமனைப்பயந்தகாளை" என்னுமாப்போலே தன்னையநுபவிப்பாரையும் தன்னைப்போலேயாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் விஷயம்போலேகாணும். *யுவேவ வஸுதேவோ பூத் விஹாயாப்யாகதாம் ஜராம்* என்னும்படியானரிறே ஸ்ரீவஸுதேவரும். "கீழே 'கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்' என்றுகொண்டு இத்தலேயில் தோல்விக்கு எதிர்த்தலே யான அத்தலேயில் விஜயங்களே யநுஸந்திக்கிருர்" என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர் பணிக்கும்படி. .... *

முதற்பாட்டு. அவையெல்லாவற்றுக்கும் அடியாக, திருவுலகளந்தருளின பெரிய விஜயத்தை யநுஸந்திக்கிருர்.

ஆழியெழச் சங்கும்வில்லுமெழ * திசை
வாழியெழத் தண்டும்வாளுமெழ * அண்டம்
மோழையெழ முடிபாதமெழ * அப்பன்
ஊழியெழ உலகங்கொண்டவாறே. (1)

* தேவா:ஸ்வஸ்த்தாநமாயாந்தி நிஹதா தைத்யதாநவா:, நபயம் வித்யதே கிஞ்சிஜ்ஜிதம் பகவதாஜகத் * என்கிறபடியே தனக்காக்கிக்கொண்ட செயலிறே. ராவணனைப்போலே எதிரியாக்கிக்கொல்லாதே, குணலவமுண்டாகையாலே நின்ற நிலேயிலே தோற்பித்துக்கொண்டபடி. நாயகனுக்கு அடியாரிறே வென்றுகொடுப்பார். (ஆழியெழ) "த்ரைலோக்யத்தையும் காற்கீழேயிட்டுக்கொள்ளவேணும்" என்னும் கறுவுதலுள்ளது ஸர்வேச்வரனுக்கேயிறே; அவ்வபிஸந்தியின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும் அவனுக்கு முன்பே பரிகரம் முற்பட்டபடி. "காட்டுகுப்போம்" என்று நியமித்தது பெருமாளையேயா யிருக்க, இளையபெருமாள் முற்பட்டாப்போலே, * பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருத: * என்றுகொண்டு போக்குக்கீடாக முற்கோலி யலங்கரித்துக் கொண்டுநின்றூரிறே. (ஆழியெழ) தோற்றத்திலே அரசுபோராயிற்று; * ஹேதிராஜனிறே. திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநமிறே திருவாழி. பரிகரம் நிற்க மஹாராஜர் ராவணன்மேலே பாய்ந்தாப்போலே. "பையல் முடியுந்தானுமாய்ப் பெருமாள் திருமுன்பே நிற்பதே! ஈரராசாயிற்றே" என்று பொறுமையாலே மேல்விழுந்தாரிறே. (*அத ஹரிவரநாத:*) தம்மோடொக்க வினே செய்யவல்லபேர் தனித்தனியே யநேகரிறே. (ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்) இவர்களோடு கூடி நின்று ஒத்தபோராகவொண்ணுது, தாசித்தலேயிலே ஓர் ஏற்றம் செய்து தரம்பெறவேணுமென்றிருந்தார். பூசல்தலேயிலே பெருமாளுக்குண்டான கீர்த்தியையும் தந்தலேயிலே ஏறிட்டுக்கொண்டார். (நிசிசரபதிம்) அத்தலேயிலும் அவனேடொக்க வினேசெய்யவல்லரநேகரிறே. "அவன்கீழ்த்திரியுமவர்கள் தரம்

போரார்" என்று அவன்தன்னோடே பொருதபடி. (ஆஜௌ) அவர்களைப் போலே வழியல்லாவழியே இளைப்பிக்கையன்றிக்கே, செவ்வைப்பூசல் செய்து இளைப்பித்தப்படி. (யோஜயித்வா க்ரமேண) இதுக்குமுன்பு கூடாத தொன்றோடே கூட்டினார். (ககநமதிவிசாலம் லங்கயித்வா) பரப்பையுடைத்தான ஆகாசத்தைத் திறலாலே வருத்தமறக்கடந்தார். (அர்க்கஸூநு): மீட்சியில் தம்வரவு தெரியாத படிமீண்டார். பிறப்புக்கீடாகச்செய்தார், தன்னிலமிறே. ஆதித்யன் ஓரிடத்தினின்றும் ஓரிடத்தேறப்போம்போது தெரியாதிறே. (ஹரிவரகணமத்யே) இவர்களிலொருவ்யாவ்ருத்தி தோற்றவொண்ணாது என்று இவர்கள் நடுவே நின்றார். (ராமபார்ச்வம் ஜகாம) "தூசித்தலையிலே மதித்த ஒருவினை செய்தாரன்றோ முன்னிற்கப்பெறுவார்" என்று பெருமாள்பார்ச்வத்திலே வந்து நின்றார்., (ஆழியெழ) "ஆயிரக்காதம் பறப்பதன்குட்டி ஐஞ்ஞூற்றுக்காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்" என்னுமாப்போலே முற்கோலி வளர்ந்தபடி. சிறகடிக்கொள்ளுகையாவது - பின்பு தூரப் பறக்கைக்கு யோக்யமாம்படி பால்யத்திலே அப்யஸிக்கை. பயசங்கையில்லாத விடத்தே யிருந்து பயப்படக்கடவார், பயஸ்த்தாநத்தைக்கண்டால் பேசாதிரார்களிறே. பயசங்கை யில்லாதவிடத்திலும் பயப்படப்பண்ணுகிறது விஷயவைலக்ஷண்யமிறே, துர்யோதநகோஷ்ட்டியிலே க்ருஷ்ணனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பண்ணின வஞ்சநத்தைக்கண்டு அதிசங்கை பண்ணி, தம்முடைய திருமாளிகையில் படுக்கையையும் தடவிப்பார்த்தாரிறே. * ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம் சௌரேர் விதுரஸ்ஸ மஹாமதி: * என்கிறபடியே. கடல்கலங்குவது தன்னளவிலேயிறே. பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் "மஹாமதி: என்றது - மதிகேடரென்கிறபடியோ?" என்றார். பிள்ளைதாம் பெருமாளெழுந்தருளும்போது "எங்கேனுமொரு சலநம் பிறக்கில் நம் ப்ராணனை விடுமத்தனை" என்று சொட்டையையுருவிப் பிடித்துக் கொண்டு சேவிப்பராம். நம்முதலிகள் அத்தைக்கண்டு, இவரை மஹாமதிகள் என்றழைப்பர்கள். அறிவுண்டாகையாவது - பகவத்விஷயத்திலே மதிகெடுகையிறே. (ஆழியெழ) இவன் வளர்ந்தருளுகைக்குக் கணிசித்தபடியைக் கண்டு "தனியாக வொண்ணாது" என்று பயப்பட்டுத் திருவாழியாழ்வா னொருகையிலேயேறினான். (சங்கும் வில்லுமெழ) தூசியேறினவர்கள் பொரப்புக்கவாறே நின்ற இளவணிகலங்கி மேலே நடக்குமாப் போலே மற்றையாழ்வார்களும் மற்றைக்கையிலே ஏறினார்கள். இரைபெறாத விடத்தேயிருந்து சீறுபாறு என்னக்கடவவர்கள் இரையுள்ளவிடத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக்கொடார்களிறே, இனத்திலே யொருவன் ஜீவிக்கக்கண்டவாறே பந்துவர்க்கம் வந்து மேல்விழுமாப்போலே, மற்றை திவ்யாயுதங்களும் மேல்விழுந்த படி. (இடங்கைவலம்புரிநின்றார்ப்ப) இவனுடைய வடிவழகை யநுஸந்தித்து ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது நின்றார்ப்ப. (எரியித்யாதி) அவனைப்போலார்த்துக் கொள்ள அவஸரமற்று அக்நியை உமிழ்ந்துகொண்டு, நமுசிப்ரப்ருதிகளை வாய் வாய் என்றது திருவாழி. (விடங்காலும் இத்யாதி) கிடந்தவிடத்தே கிடந்து சத்ருக்கள்மேலே விஷாக்நியை உமிழுமத்தனையிறே திருவநந்தாழ்வானாலாவது. (அரவணைமேற்றோன்றல்) திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ப்ரதாநன். (திசையளப்பான்பூவாரடி நிமிர்த்தபோது) ஒருபூவைக்கொண்டாகாதே காடுமோடையும் அளந்துகொண்டது. பூவையிட்டுப் பூவைக்கொண்டான் காணும். அப்படுக்கையிலே பொருந்தும் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவன் இக்காடுமோடையுமான ஜகத்தை யளக்கப்புக்கால், இவர்களுக்கு இப்படி படவேண்டாவோ? அவன் இப்படி அளவாநின்றால் இவர்கள் பேசாதிரார்களிறே. (திசைவாழியெழ) அவனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்றாயிற்று திவ்யாயுதங்கள் கிளருகிறது. "அவைதமக்கென்வருகிறதோ?" என்று *வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு, படைபோர்புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு* என்னாநிற்பர்களிறே. * நின்கையில் வேல் போற்றி * என்று வேல்தனக்கும் பரியவேண்டியிருக்குமிறே, திக்குகள்தோறும் அநுகூலருடைய 'வாழிவாழி' என்கிற மங்களாசாஸநமென்றிருக்கிறார், திவ்யாயுதங்

களுக்கு நடுவே இவற்றைச் சொல்லுகையாலே. (திசைவாழியெழ) *ஏத்தவேழுலகுங் கொண்ட கோலக்கூத்தனிறே, *த்ரிவிக்ரம: க்ரமாக்ராந்த த்ரைலோக்ய:ஸ்புரதாயுத:. (தண்டும்வாளுமெழ) "தூசித்தலையில் அவர்களே கைதொடராய்த் தரம்பெற்றுப் போகவொண்ணாது" என்று நின்றபேரணியும் குலைந்து மேல்விழுமாப்போலே "பிற்பட்டோம், கெட்டோம்" என்று ஒருவர்க்கொருவர் படுகிறபடி. ஒருவர்க்கிட்ட சோற்றைப் பலர் ஆசைப்படுமாப்போலேகாணும் இவர்கள் படுகிறபாடு. அநுகூலன் வந்துபுகுர, *வத்த்யதாம்*என்கிறவர்கள், ப்ரதிகூலருள்ள விடத்தில் பேசாதிரார்களிறே. *என்னிதுமாயமென்னப்ப னறிந்திலன் முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்* என்று நமுசிவந்து "என்பிதா உன்வஞ்சநம் அறிந்திலன், நீ முன்புபோலே நின்று அளக்கவேணும்" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்தானிறே. அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்தானொருவனுடைய வ்யாபாரமிறே இதுஅடைய; ஆகையாலே, பரிகைக்கு ஹேதுவுண்டென்றபடி. (சீராற்பிறந்தித்யாதி) உன்கையிலே பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் படுகிற பூமியை நீரேற்கும்போது இப்படி படவேணுமோ? என்கிறார். (அண்டம்மோழையெழ) இந்த்ரனுக்காக த்ரைலோக்யமித்தனையும் அளந்துகொடுப்பதாக விறே உபக்ரமித்தது; கணிசம் அவ்வளவல்லாமையாலே அண்டாவகாசமுள்ள இடமெங்கும் சென்றளந்து, அண்டகடாஹத்திலே திருவடிசென்று *ஒண்மிதியிற்புனலுருவி யொருகால்நிற்ப* என்கிறபடியே கீழில் அண்டகடாஹத்தை யுருவிநிற்க, கீழ்லாவரணஜலம் மேலேயெழ. ஆவரணஜலத்துக்கு நடுவே ஒரு கழலபோலே மிதக்கு மித்தனையிறே அண்டம். ரக்ஷகமான செயலே பாதகமாகிறதோ? என்று அஞ்சவேண்டும்படியிறே அப்போதைக்கறுவுதல். மோழை - குமிழி. (முடிபாதமெழ) திருவபிஷேகத்தளவும் திருவடிகள் கிளர. "முடிமேலேபாதமெழ" என்றுஞ்சொல்லுவர்கள் ந்ருத்தலக்ஷணத்துக்காக. (அப்பனூழியெழ) மஹாபலி அப்ராப்தமாக ராஜ்யம் பண்ணுகையால் வந்த பொல்லாக்காலமானது போய் நல்லடிக்காலமாயிற்று; நல்லடிக்காலம் கிளரும்படியாகவும். (அப்பன்-உலகங்கொண்டவாறே) மஹோபகாரகனை ஸர்வேச்வரன் லோகத்தைக்கொண்ட ஆச்சர்யம் இருந்தபடியென்? என்னுதல்; அன்றியே, லோகத்தைக்கொண்ட ப்ரகாரம் இருந்தபடிஎன்? என்னுதல். அப்பன், அப்பன் என்று ஹ்ருஷ்டராகிறாராகவுமாம். (அப்பன்) இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த செயலாலே எனக்கு ஸத்தையைத் தந்தானென்கிறார் .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதந வைசித்ரியை யநுஸந்திக்கிறார்.

ஆறுமலைக்கு எதிர்ந்தோடுமொலி * அர
வூறுசுலாய் மலைதேய்க்குமொலி * கடல்
மாறுசுழன்று அழைக்கின்றவொலி * அப்பன்
சாறுபட அமுதங்கொண்ட நான்றே. (2)

(ஆறுமலைக்கெதிர்ந்தோடுமொலி) கடலிலே மந்தரத்தை நட்டவாறே கடல் கொந்தளித்து, ஸஹ்யம்போய்த் தாழ்ந்துகொடுத்தது; நீரானது தாழ்ந்தவிடத்தே ஓடக்கடவதிறே. ஆறுகளானவை மலையைக்குறித்து எதிரிட்டோடுகிறபோதைத்வநியானது இவர்க்குச் செவிப்படுகிறபடி. இவர்க்குக் காலத்ரயத்திலுமுள்ளதெல்லாம் தெரியும்படியிறே இவன் வெளிச்சிறப்பித்தது. (ஆறு ஸஹ்யங்களை நோக்கி எதிரே யோடுகிற வோசையும்.) (அரவூறுசுலாய் மலைதேய்க்குமொலி) ஊறு - உடம்பு. சுலாய் - சுற்றி. வாசுகியினுடைய உடலைச்சுற்றிக் கடைகிறபோதைச் சரசரவென்கிற த்வநியும். (கடல்மாறு சுழன்றழைக்கின்றவொலி) மந்தரத்தைக்கொடுபுக்கு நட்டுத் திரித்தபோது, கீழ்கடல் மேல்கடலாய்க் கிடாய்ப்பாச்சல்போலே திரையோடு திரை தாக்கிக்கிளறுகிற ஒலியும். (அப்பன்) உபகாரகன். (சாறுபட) கடலில் நீர்கோதாம்

படி ப்ரயோஜநமான அம்ருதமுண்டாக. சாறென்று - உத்ஸவமுண்டாம்படியாக என்னுதல்; சாறுபட - விழவுபடவென்றபடி. நீரிலே ரஸமானபசைபட என்னுதல், உத்ஸவமாம்படி என்னுதல். (அமுதங்கொண்ட நான்றே) அம்ருதமதநம்பண்ணின காலத்தில் இவையெல்லாமுண்டாயிற்று. .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. மஹாவராஹ வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

நான்றில ஏழ்மண்ணுந்தானத்தவே * பின்னும்
நான்றில ஏழ்மலை தானத்தவே * பின்னும்
நான்றில ஏழ்கடல் தானத்தவே * அப்பன்
ஊன்றியிடந் தெயிற்றில்கொண்ட நாளே. (3)

(நான்றிலவேழ் மண்ணும் தானத்தவே) ஏழுபூமியும் நாலாதபடி எடுக்கை. ஸப்தத்வீபவதியான பூமியையெடுக்கச் செய்தே, ஒன்றும் நாலாதே முன்புபோலே ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படி. இவன் பெரிய ஆனைத்தொழிலைச் செய்யாநிற்கச் செய்தேயும், முன்புபோலே ஒருகுறையற, உண்பாருடுப்பாராய்ச் செல்லுகிறபடி. ஆதாரமானவன் கூடநிற்கையாலே இவற்றுக்கு ஒரு குறைவாராதே. ஸப்தத்வீபமும் சலித்ததில்லை, ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின.

(பின்னும்) அதுக்குமேலே. (நான்றிலவேழ்மலைதானத்தவே) பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே யிருக்கிற ஸப்தகுலபர்வதங்களும் ஒன்றுங்குலையாதே ஸ்வஸ்த்தாநங்களிலே நிற்கும்படி. ஒரு கோத்ரஸ்கலநம் பிறந்ததில்லை, பின்னும் பின்னுமென்று வருகிறதுக்குக்கருத்து - இவற்றிலே யொரு வ்யாபாரமமையுங்கிடீர்! அதுக்குமேலே இவையும் செய்தானென்கைக்காக. (நான்றிலவேழ்கடல்தானத்தவே) அவைதாம் காடிந்யத்தாலே குலையாதே ஒழிந்ததென்னவுமாமிறே; அதுவுமில்லையிறே இதுக்கு; த்ரவத்ரவ்யமிறேஜலம்; அதுவும் ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படியாக. அவற்றின் காடிந்யமும் இவற்றின் த்ரவத்வமும் அப்ரயோஜகம்; அவன் திருவுள்ளக்கருத்து யாதொன்று, அதுவே கார்யகரமாவதென்கை. இவையிப்படி கிடக்கிறது அவன் அவஹிதனாய்க்கொண்டு ரக்ஷிக்கும்போதோ? என்னில், — (ஊன்றியிடந்தெயிற்றிற் கொண்ட நாளே) மறுபாடுருவத் தைக்கும்படிகுத்தி, அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டு விடுவித்து எடுத்தெறட்டு, எயிற்றிலே எற்றிக்கொண்டு வ்யாபரித்தபோது, *மண்ணெல்லாமிடந்தெடுத்து மதங்கள் செய்து* என்கிறபடியே. அவன் இப்படி முக்யமாக ரக்ஷிக்கப்புக்கால் அவை சலிக்குமோ? அசலங்களோடு சலங்களோடு வாசியற ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே நின்றன. ... . (3)

நாலாம்பாட்டு. மஹாப்ரளயத்தில் ரக்ஷணப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். "இப்போதிருக்கிறாப்போலே மார்க்கண்டேயன் திருவயிற்றினுள்ளே ஒன்றுமழியாதே யிருக்கக் கண்டான்" என்கிற புராணநுரூபமாக அவாந்தர ப்ரளயத்தை இவ்விடத்தே அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம் என்றருளிச்செய்வர்.

நாளுமெழ நிலநீருமெழ * விண்ணும்
கோளுமெழ எரிகாலுமெழ * மலை
தாளுமெழச் சுடர்தானுமெழ அப்பன் *
ஊளியெழ வுலகமுண்டவூணே. (4)

(நாளுமெழ) காலவ்யவஸ்த்தைபோக. * நாஹோ ந ராத்ரி: * என்னும்படியே. எழ - போர. ஆண்டென்றும், மாஸமென்றும், நாளென்றும், கலையென்றும், காஷ்ட்டையென்றும் சொல்லுகிறவை யெல்லாம் ஆதித்யனுடைய கத்யாகதியாலே வருகிறவையிறே; வ்யவச்சேதகனான ஆதித்யன் உள்ளேபுக்கால் வ்யவச்சேத்யமான

இவையும் போமித்தனையிறே. (நிலநீருமெழ) காரணங்களோடு, கார்யங்களோடு வாசியற உள்ளேபுக. கார்யமுள்ளவிடத்தே காரணம் அநுவர்த்திக்கக் காணாநின்றோம்; *மாமாயை மங்கவொட்டு* என்று ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, *இங்கிவ்வுயிரேய்பிரகிருதி* என்று சொல்லாநின்றாரிறே. இதுதான் காரணத்திலே போகாமைக்காக. உயிரேய் பிரகிருதியென்கிறார் - சேதநஸம்ஸ்ருஷ்டையான ப்ரக்ருதியென்று தோற்றுகைக்காக (விண்ணுங்கோளுமெழ) ஆகாசமும் அங்குள்ள க்ரஹங்களுமெழ. (எரிகாலுமெழ) அக்நிதத்த்வமும் வாயுதத்த்வமும் போக. (மலை தாளுமெழ) பர்வதங்களடியோடே பறிந்து உள்ளேபுக; வேர்க்குருத்தோடேபறிய. (சுடர்தானுமெழ) அநுக்தமான தேஜஸ்தத்த்வங்களும் உள்ளேபுக. (அப்பனொளியெழ) ஒளி - சப்தம். எழவென்றது - தோற்றவென்றபடி. ஓரோக்ஷேபங்களுண்டானால் நம்முடைய அடையவளைந்தானுக்கு உள்ளே புகும்போது திருவாசலில் பிறக்கும் ஆரவாரம்போலே, திருவயிற்றிற் புகுகிறபோது ப்ராணிகளுக்கு உண்டான ஸம்ப்ரமத்வநிகள் கிளர. அன்றியே, "இவற்றையுறிஞ்சுகிறபோதைத்வநி காண்! என்று அம்மாள் பணிக்கும்படி" என்றருளிச்செய்வர்: அத்தால் நினைக்கிறது - ஈச்வரத்வப் பிடரலன்றியே பத்தும்பத்தாக ஆச்ரிதரக்ஷணமேயா யிருக்கிறபடி. ... . (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. பாரதஸமர வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஊனுடைமல்லர்ததர்ந்தவொலி * மன்னர்
ஆனுடைச்சேனைநடுங்குமொலி * விண்ணுள்
ஏனுடைத்தேவர்வெளிப்பட்டவொலி * அப்பன்
காணுடைப் பாரதங்கையறைபோழ்தே. (5)

(ஊனுடைமல்லர்ததர்ந்தவொலி) ஏற்றிலக்கை பெற்றுண்கிற மிடுக்கையுடையரான துர்யோதநன் பரிகரம் தேர்க்காலிலே நெரிந்த ஓசை. மல்லென்று - மிடுக்கு. மிடுக்கையுடைய பரிகரமென்றபடி. மல்லர்க்கு மிடுக்குண்டாகைக்காக துர்த்ரவ்யங்களையும் மாம்ஸங்களையும் புஜிப்பித்து ஆட்டத்துவெளியிலே நிறுத்தினையிற்று நலிகைக்காக. அத்தையறிந்து பையல்களைத் தேர்க்காற்கீழேயிட்டு நெரித்தபோதை த்வநி. பலத்தைப் போரப்பொலியச் சொல்லிவைத்து, ததர்ந்தவென்கிறார் காணும், பசளைக் கலம் நெறித்தாற்போலே அநாயாஸேந நெரித்தபடியைப்பற்ற. (மன்னரித்யாதி) ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை யுடைத்தான ஸேனை. 'க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாக ஏறினான்" என்று கேட்டவாறே "நாம்முடிந்தோம்" என்று அவ்வளவில் குடல்குழம்பிக்கூப்பிட்ட ஒலி. ஆண்பிள்ளைகளான பீஷ்மத்ரோணாதிகளிறே தாசியேறினபேர். (விண்ணுளேனுடைத்தேவர் வெளிப்பட்டஒலி) ஸர்வேச்வரனேடொக்க இன்னாரின்னாரென்னும்படி தந்தாமைச் சமையவிட்டுக்கொண்டு அபிமாநிகளாய் ஓரோ இருப்பிடங்களையுடையராயிருக்கிற தேவஜாதி, கண்ணுக்குத் தோற்றும்படிநின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற த்வநி. *ஸப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸேந்த்ர:* என்றொரு கோவையிலே எண்ணலாம்படியிருக்கிறவர்கள். இந்த அந்தரஜாதிகளைத் தன்னுடனே ஸஹபடிக்கலாம்படி தன்னைத்தாழவிட்டுவைக்குமே தன்ஸௌலப்யத்தாலே! (அப்பன்) பூபாரநிர்ஹரணம் பண்ணின வுபகாரகன். (காணுடையித்யாதி) சக்ஷுராதி கரணங்களைப் படைத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் அற்றைநிலையைக் காண்கையிறே. ஸேநாதூளியும், கையும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும், நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிறநிலையிறே. "மாம்" என்கிற நிலையிறேயது. தர்சநீயமான பாரதம். (கையறைபோழ்து) கையுமணியும் வகுத்து அங்கோடு இங்கோடு உலாவிப் படைபொருத்தி "நீங்களின்னபடி செய்யக்கடவிகோள்! நாங்களின்னபடி செய்யக்கடவோம்" என்று கைதட்டிவிட்டபோது இத்த்வநியெல்லாம் உண்டாயிற்று. .... (5)

ஆறாம்பாட்டு. ஹிரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

போழ்துமெலிந்தபுன்செக்கரில் * வான்திசை
சூழுமெழுந்துஉதிரப்புனலா * மலை
கீழ்துபிளந்தசிங்கமொத்ததால் * அப்பன்
ஆழ்துயர்செய்தசுரைக்கொல்லுமாறே. (6)

(போழ்துமெலிந்த) *பலிதப்ராயோ வாஸர: * என்னுமாப்போலே, பொழுது போகாநிற்கச்செய்தே. (புன்செக்கரில்) செக்கர்வானமிடுகிற வளவிலே. அவன் வரத்திலகப்படாத ஸந்த்யாகாலத்திலே. "இராப்படகில்லேன், பகல் படகில்லேன்" என்று வரங்கொண்டானே. (வான்திசை சூழுமெழுந்துதிரப்புனலா) பரப்பையுடைத் தான வாகாசம் திக்குக்களடங்கலும், பள்ளங்கண்ட இடமெங்கும் வெள்ளம் பரக்குமா போலே ருதிரமானது கொழித்துப் பரக்கும்படி. (மலைகீழ்து பிளந்தசிங்கமொத்த தால்) ஒரு மலையைக் கீழேயிட்டுக்கொண்டு மேலேயிருந்து அத்தைப்பிளந்த ஸிம்ஹ மென்னுதல். அன்றிக்கே, கிழித்துப்பிளந்த ஸிம்ஹம். மகிழ்ந்து பிளந்த ஸிம்ஹ மென்றுமாம், (மகிழ் - அநாயாஸத்தால்ஸித்தம். அதாவது - இரண்டு கூறுக்கிப் பிளந்த ஸிம்ஹம் என்கை) *இரண்டுகூறுசெய்துகந்தசிங்கம்* என்னக்கடவதிறே. ஒக்கப்பிளந்த சிங்க மொத்ததால். கீழ்து - உகந்து) (அப்பனுழ்துயர்செய்து) நரஸிம் ஹத்தினுடைய மொறுந்த முகத்தைக்கண்டபோதே, மேல்போயனுபவிக்கக்கடவ அனுபவமடைய அப்போதே யனுபவித்து அற்றான். அநாதிகாலம் பகவத்பாகவத விஷயங்களிலே பண்ணிப்போந்த ப்ராதிகூல்யமடைய அரைக்ஷணத்திலே யநுபவித் தற்றபடி. மிகவும் துக்கத்தைவிளைத்து. (அசுரைக் கொல்லுமாறே) அசுரனைக் கொன்றபடி. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வஸாதாரணனாய் நிற்கும்நிலை யொழிய, பித்ராதிகள் முகமாக ப்ரஜைகள் பக்கலிலே வத்ஸலனாய் நிற்பதொரு நிலையு முண்டிறே. அதுகுலைந்தால், அவன் சத்ருவாயும்நிற்குமிறே. அப்போதும் இவன் தான் முன்னின்று ரக்ஷிக்கு மென்கை. இத்தாலும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆபத் துக் கனத்ததனையும் கடுகவந்து ரக்ஷிக்கு மென்கை. தமப்பன்பகையாக உதவினன், அவனிலண்ணியனான தான் தனக்குப் பகையானா லுதவச்சொல்லவேணுமோ? *ஆத்மைவ ரிபுராத்மந:* என்கிறபடியே தனக்குத்தானேயிறே சத்ரு. .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. ராமவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மாறுநிரைத்திரைக்குஞ்சரங்கள் * இன
நூறுபிணம்மலைபோற்புரள * கடல்
ஆறுமடுத்துதிரப்புனலா * அப்பன்
நீறுபடவிலங்கைசெற்றநேரே. (7)

(மாறுநிரைத்திரைக்குஞ்சரங்கள்) சாரிகைவந்தசடக்கு, நாலுதிக்கும் விட்ட அம் புக ளெதிரம்பாய் ஒன்றோடொன்று பொருது கலார் கலார் என்று த்வநிக்கிறத்வநி, கடலிரைத்தாப்போலே இராநின்றது. சாரிகைவந்த சடக்குத் தன்னில்தான் எதிரம்பு கோத்ததுகாணும். (இனநூறு பிணம்மலைபோல்புரள) நூறுநூறாக இனமினமான பிணங்களானவை, அம்புபட்டுருவின சடக்காலே உயிரோரிடத்தொதுங்கப்பெறுதே இரண்டுதுண்டத்திலும் கலந்து மலைபோலே கிடந்து துடிக்கிறபடி. (கடலாறுமடுத்து உதிரப்புனலா) * ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம் * என்று புக்கதெல்லாங் கொண் டிருக்கக்கடவ கடல், ருதிரவெள்ளத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே மடுக்கும்படி. *வைய மூடு பெருநீரில் மும்மைபெரிதே* என்றாரிறே. (நீறுபட *ச்மசாநஸத்ருசீ* என்று சொன்னபடி பஸ்மமாம்படியாக. (இலங்கை செற்றநேரே) நேர் - பொழுதென்றும், நேரமென்றும், காலபரம். இலங்கை செற்றபொழுது மாறு நிரைத்திரைக்கும் சரங்கள் என்றந்வயம். அன்றிக்கே, இலங்கையைச்செற்ற வாய்ப்பென்னுதல். மாயாப்ர

யோகத்தாலல்ல, செவ்வைப்பூசலிலே நின்றுகிடீர் இலங்கையை அழித்ததென்னுதல். நேர்நேராகவென்னுதல். அப்போது, ஏகாரம் - தேற்றேகாரம். ஆர்ஜவத்தாலே இலங்கை செற்றது. ... . (7)

எட்டாம்பாட்டு. பாணவிஜய வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

நேர்சரிந்தான்கொடிக்கோழிகொண்டான் * பின்னும்
நேர்சரிந்தானெரியுமனலோன் * பின்னும்
நேர்சரிந்தான்முக்கண்மூர்த்திகண்டீர் * அப்பன்
நேர்சரிவாணன்திண்டோள்கொண்டவன்றே. (8)

(நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான்) மயிலை த்வஜமாகவுடையவனாய் தேவஸேநாபதியாய் இளமறியாய்த் தூசித்தலையிலே நிற்கிற ஸுப்ரஹ்மண்யன், தோற்றரவிலே கெட்டான். (பின்னுமித்யாதி) அவ்வளவிலே நாற்பத்தொன்பது அக்நிகளும் பெரிய கிளர்த்தியோடே எரிந்து தோற்றிற்று: அவையுமெல்லாம் பின்னிட்டன. (பின்னுமித்யாதி) "மகன் கொடிகட்டிக்கொண்டு சென்று இளிம்பு பட்டான்" என்று தன்கொடியைப் பொகட்டுவந்து தோற்றின அநந்தரத்திலே, கண்ணைப்புதைத்துக் கெட்டோடத்தொடங்கினான். அவன் மறைத்துக்கொண்டு போக, இவர், முக்கண்மூர்த்தி கண்டீர் என்று - கண்ணைக்காட்டிக்கொடுக்கிறார் எல்லாம் செய்தாலும் உடம்பில் அடையாளத்தை மறைக்கப்போகாதிறே. * வாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்த நாளந்தவந்தவாகுலம்* என்று பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாத வ்யாகுலமிறேயது. அப்பன் - நிருபாதிகரக்ஷகன். (நேர்சரிவாணன்) ப்ரதானனான வாணன் தான்வாராத் தோற்றினான்: அவனும் பின்னிட்டோடத் தொடங்கினானென்னுதல்; நின்றவிடத்திலே நின்று முதுகுகாட்டினானென்னுதல். கையிலாயுதம் பொகட்டாரையும், மயிர் விரித்தாரையும் கொல்லக்கடவதல்லவிறே. (திண்டோள்கொண்டவன்றே) தன்னோடொக்க ஆறல்பீறலாயிருப்பதொரு தேவதையைப்பற்றி, அரணுக்குள்ளேயிருப்பாரைப்போலே திண்ணியனாயிருந்தானாயிற்று. புருஷோத்தமஸமாச்ரயணம்பண்ணி யிருப்பாரைப்போலே. காபாலிகந்தரைப்பற்றி நிரப்பரனாயிருந்தான். ஸர்வேச்வரனைப்பற்றி * நபிபேதி குதச்சந * என்றிருப்பாரை பாவித்தான். (திண்டோள்கொண்ட) "உஷை பித்ருஹீநையாகவொண்ணாது" என்று கரத்தைக் கழித்துவிட்டான். "கரபாதையிறே யிவனைக்கண்டார் காலிலெல்லாம் விழப்பண்ணிற்று" என்று அவனுக்குள்ள கரத்தைக் கழித்து இறைபிலியாக்கிவிட்டான், *யௌ தத்பூஜாகரௌ கரௌ* என்றும், *விசித்திரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் * என்றும் விதித்துக்கிடக்கச் செய்தேயும், ஆயிரங்கையையுங் கொண்டு அப்ராப்தவிஷயத்திலே கார்யங்கொள்ளுகையாலே அவற்றையே கழித்துவிட்டான். அத்தேவதை தானே வந்து, "வரந்தந்த நீயே அத்தைக் கழிக்கவோ? நீயிவனைக்கொல்லில் என்காலில்குனிவாரில்லை இனி" என்று பல்காட்டுகையாலே விட்டான். *க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம்* தேவரை உள்ளபடியறியாதே அம்பை விட்டுக்கொண்டுநின்ற நிலையைக் கண்டு "அவ்வளவோ!"— என்றிருந்தேன்; "கழுத்திலே கயிறிட்டபின்பு காண் நான் இன்னதென்று அறிந்தேன்" என்றாரைப்போலே. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஈச்வரனை யொழிந்தாரடங்கலும், தாங்களுளரானபோது ரக்ஷகராக வபிமானித்து, ஆபத்துவந்தவாறே இவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தாமைக் கொண்டு தட்புவார்கள். ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் தன்னையழியமாறியாயினும் ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுவான் ஸர்வேச்வரனாகையாலே ஆச்ரயணீயன் இவனே; அல்லாதார் ஆச்ரணீயரல்ல ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று. .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டியும் விஸஜாதீயமாகையாலே, அத்தையும் விஜயமாக அநுஸந்திக்கிறாராகவுமாம். (அப்பன் - முதலுலகம் செய்ததும் - அன்று) மஹோபகாரகன் ப்ரதமத்திலே லோகத்தை யுண்டாக்கிற்றும் ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே. அதுக்குஹேதுவாக (மண்ணீரித்யாதி) அன்றிக்கே, க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தமாகையாலே, பாணனைதமித்த அன்றுகிடீர் ஜகத்தை யுண்டாக்கிற்றென்று அத்தையே பேசுகிறாராகவுமாம்; பயிர்செய்கையேயன்றே வேண்டுவது: பயிரழியாமல் நோக்கினவன்றிறே பயிர்செய்ததாவது.

அன்றுமண்நீரெரிகால்விண்மலைமுதல் *
அன்றுசுடர்இரண்டுபிறவும் * பின்னும்
அன்றுமழை யுயிர்தேவும்மற்றும் * அப்பன்
அன்றுமுதல்உலகஞ்செய்ததுமே. (9)

(அன்றுஇத்யாதி) காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற வுண்டாக்கினபடி. (சுடரிரண்டு) சந்த்ராதித்யர்களை யுண்டாக்கினபடி. (பிறவும்) மற்றுமுண்டான நக்ஷத்ராதி தேஜ:பதார்த்தங்களும், அதுக்குமேலே வர்ஷிக்கக்கடவதான மேகம்; (மழை - மேகம்) வர்ஷத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவ மற்றை ஆத்மாக்கள், வர்ஷத்துக்கு உத்பாதகரான தேவர்கள், மற்றுண்டான திர்யக்ஸ்த்தாவராதிகள். (அப்பன்) ஸர்வோத்பாதகனானவன். (அன்றுமுதலுலகம் செய்ததுமே) தனித்தனியே சொல்ல வேணுமோ? பாணனை தமித்து ஈரரசறுத்தவன்று கிடீர் இத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தது என்கிறார் என்னுதல். (நாமரூபங்களையிழந்து *ஸதேவ* என்கிற தசையிலே *பஹு ஸ்யாம்* என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதலென்றுமாம்.) .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி ரக்ஷித்த செயலை யநுஸந்திக்கிறார்.

மேய்நிரைகீழ்புகமாபுரள * சுனை
வாய்நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய * இன
வாநிரைபாடியங்கேயொடுங்க * அப்பன்
தீமழைகாத்துக்குன்றமெடுத்தானே. (10)

(மேய்நிரைகீழ்புக) மேய்கிறபசுக்கள் புல்லும்உமிழாதே அசையிட்டுக்கொண்டு கீழேபுகுர, (மாபுரள) மலையையெடுத்து மறிக்கையாலே அங்குவர்த்திக்கிற ம்ருகங்களெல்லாம் புரண்டுவிழ. மா - ம்ருகம். (சுனைவாய்நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய) சுனையிடத்து நிறைந்துநிற்கிற நீரானது, நிறைகுடத்தைக் கவிழப்பிடித்தாப்போலே சப்தித்துக்கொண்டு சொரிய. ஒரு மழையைக்காக்கப்புக்கு, அங்கேயநேகம் மழையை யுண்டாக்கினபடி. (இனவாநிரைபாடியங்கேயொடுங்க) பசுத்திரளும் திருவாய்ப்பாடியும் அங்கே யொடுங்க. (ஒருதரத்தில் பசுவொழுங்கையுடையவூர்.) (அப்பன்) ஆபத்ஸகனான வுபகாரகன். (தீமழைகாத்து) விநாசத்தை விளைக்கவந்த மழையாகையாலே தீமழையென்கிறார். இடையரும் பசுக்களுமன்றிக்கே அன்று தாமாகாதே நோவுபட்டார். (குன்றமெடுத்தானே) மலையை எடுத்துக்காத்த மஹோபகாரகனென்கிறார். பசிக்ராஹம் ஆறுந்தனையும் வர்ஷித்துப்போவானுக்கு என்று ஏழுநாளிறே மலையை தரித்துக்கொடு நின்று நோக்கிற்று. ராவணாதிகளாகிலிறே யழியச்செய்யலாவது? அநுகூலனுக்கு வந்த ப்ராதிகூல்யமாகையாலே செய்யலாவது இத்தனையிறே. இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - ஆச்ரிதன் தப்பிலும் தான் பொறுத்து ரக்ஷிக்குமென்றபடி. .... (10)

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்கு இதுதானே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

குன்றமெடுத்தபிரானடியாரொடும் *
ஒன்றிநின்றசடகோபனுரைசெயல் *
நன்றிபுனைந்தவோராயிரத்துள் இவை *
வென்றிதரும்பத்தும்மேவிக்கற்பார்க்கே. (11)

(குன்றமெடுத்த இத்யாதி) கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணின நீர்மையிலும் அப்போதை யழகிலும் ஈடுபட்டிருக்குமவர்களோடே கூடிநின்று தாமும் ப்ரீதராய், ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகச் சொன்ன பாசுரமாயிற்று. (நன்றிபுனைந்தவோராயிரம்) ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வ ஸௌலப்யங்களை வகையிட்டுத் தொடுத்த ஆயிரம். நன்மையாவது - ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு இவனே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றும், ஸர்வஸுலபனென்றும், ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனென்றும் சொல்லுகையிறே. அவையிறே - முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி அருளிச்செய்தது. எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத் தொடுத்துச்சொன்ன இப்பத்தும். (மேவிக்கற்பார்க்கு - வென்றிதரும்) ஸாதரமாகக் கற்பார் யாவர் சிலர், அவர்களுக்கு விஜயத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும். ஐச்வர்யார்த்திக்கு ஐச்வர்யவிரோதியை வென்று கொடுக்கும்; கேவலனுக்கு விரோதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; பகவச்சரணார்த்திகளில், உபாஸகனுக்கு இந்த்ரிய ஜயாதிகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; ப்ரபந்நனுக்குக் கைங்கர்யவிரோதிகளை வென்று கொடுக்கும். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஆழிவண்ணன் தன்விசயமானவைமுற்றுங்காட்டி *
வாழிதனுலென்றுமகிழ்ந்துநிற்க * — ஊழிலவை
தன்னையின்றுபோற்கண்டுதானுரைத்தமாறன்சொல் *
பன்னுவரேநல்லதுகற்பார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்,

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி—கற்பார்—ப்ரவேசம்.

கீழில்திருவாய்மொழியில் - எம்பெருமானுடைய விஜயங்களை யநுபவித்தார், அவைதான் ஆச்ரிதார்த்தமாயிறேயிருப்பது. "அவன் தன்னை இவர்களுக்காக்கி வைக்க; இவர்கள் பாஹ்யவிஷயங்களிலே அந்யபரராவதே" என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். * யஸ்யாஸ்மி * என்று - யாவனொருவனுடைய ஸத்தையே பிடித்து அவனுக்காயிருக்கும், அப்படியிருக்கிறவன்தான் உத்பத்தியே பிடித்து இவனுக்காக்கிவைக்கிறானிறே. ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஜந்மங்களிலேவந்து பிறந்தபடியையும், தன் ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளையடையப் பிறர்க்கு ஆக்கிவைக்கிறபடியையும், அதுக்கடியான க்ருபையைத் தனக்கு வடிவாகவுடையனாயிருக்கிறபடியையும், க்ருபாகார்யமான செயல்களையும் அநுஸந்தித்து, *அபவரகே ஹிரண்யநிதிம் நிதாய உபரி ஸஞ்சரந்தோ யதா ந த்ரக்ஷ்யந்தி * என்கிறபடியே முற்றத்திலே ஹிரண்யநிதி புதைத்துக்கிடக்க, அத்தையறியாதே மேலே ஸஞ்சரித்துப் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே இஸ்ஸம்பத்துத் தங்களுக்காயிருக்க ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே போதுபோக்குவதே! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.

ஆழ்வான் ஒருகால், இத்திருவாய்மொழியடங்கலும் ராமாவதார விஷயமாக்கி நிர்வஹித்தானும். அதுக்கடி: ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும்போலே, பெருமாளுடைய குணத்தில் ஏகதேசங்களிறே அல்லாத அவதாரங்கள் எல்லாவற்

றிலுமுள்ளதென்று. "பேரெயில்சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான்" என்றும், 'மாறு நிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்' என்றும், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ராம வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலேயிறே அவதாரங்கள்தன்னை யநுஸந்திக்கிறது. அல்லாத அவதாரங்களிலே ப்ரவணரானவர்களும் அவ்வவதாரம் ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமானல் * மனத்துக்கினியானை * என்றிறே சொல்லுவது. பட்டர் ராமாவதாரத்திலே போரபக்ஷபதித்திருப்பர் என்று, அவர் அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காகச் சிறியாத்தான் ஒருநாள் "பெருமாளுக்கு எல்லா நன்மைகளுமுண்டாகிலும், கழுத்திலே ஓலைகட்டித் 'தூது போ' என்னப் போன க்ருஷ்ணன் நீர்மையில்லையே" என்ன, "அது அங்ஙனல்லகாண்; கழுத்திலே யோலைகட்டி 'தூதுபோ' என்பாரில்லாமை தவிர்ந்தாரத்தனைகாண்" என்றருளிச்செய்தார். * நாடுடைமன்னர் வேறே சிலரில்லையே. அபிஷிக்த க்ஷத்ரிய குலத்திலே பிறக்கையாலே போகவிடுவாரைப்பெற்றதில்லை. முடியைத்தவிர்ந்து சடையைப் புனைந்து நாட்டைவிட்டுக் காடேறப்போனவர், தூதுபோகாமையில்லையிறே. "காடேறப் போகவுமாம், துரியோதந கோஷ்டியிலே போகையிறே யரிது. * யத்ரஸுக்தம் துருக்தம்வா ஸமம் ஸ்யாந்மதுஸூதந * இறே. "பாண்டவர்கள் கிடக்கைக்கு அஞ்சூர் தரவேணும்" என்று இவன் சொன்ன வார்த்தைக்கும், "பந்துக்களுக்கு ஒரு கோற்குத்துங் கொடேன்" என்று அவன்சொன்ன வார்த்தைக்கும் வாசியறியாத கோஷ்டியிலேயிறே போய்ப்புக்கது. "ராமாவதாரத்தில் தூதுபோன திருவடியையுடைய ஏற்றம் தன் திருவுள்ளத்திலே பட்டுக் கிடந்திறே * அவனே பின்னோர் தூதாதி மன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தாரின்னார் தூதனென நின்றது. .... (*)

முதற்பாட்டு. ப்ரியஹிதங்களை யநுஸந்திப்பார், திருவயோத்யையிலுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷ ஸுகது:காம்படி பண்ணியருளின உபகாரசீலனை சக்ரவர்த்தித்திருமகனை யல்லது கற்பரோ? என்கிறார்.

கற்பாரிராமபிரானையல்லால்மற்றுங்கற்பரோ? *
புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே *
நற்பாலயோத்தியில்வாழும் சராசரம்முற்றவும் *
நற்பாலுக்குய்த்தனன் நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே. (1)

(கற்பார்இத்யாதி) இவ்விஷயத்தையொழியப்புறம்புகற்குமது கல்விக்குஉடலல்ல என்றிருக்கிறார். * தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாந மதோந்யதுக்தம் * என்றானிறே. பகவல்லாபத்துக்கு உடலான ஞ்ஞானம் ஜ்ஞாநமாகிறது; அல்லாதது அஜ்ஞானமென்னக் கடவதிறே. (கற்பார்) ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது அப்போதைக்கினிது என்றாதல், பின்பொரு நன்மையை விளைக்கும் என்றாதல் ஆயிற்று; (இராமபிரானென்கையாலே) அவையிரண்டும் இவ்விஷயத்தை யொழியவில்லை யென்கை. ராமனென்கிற இத்தால்-புறம்பு போகாமல் காற்கட்டும்படியான அழகைச் சொல்லுகிறது; பிரானென்று கொண்டு—அவ்வழகாலே சேதநரை அநந்யார்ஹமாக்கும்படியும், நிலாத்தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர் போலே தன்னுடைய ரமணீயத்வமும், பிறர்க்கேயாயிருக்கும் உபகாரகத்வமும் சொல்லுகிறது. (*ப்ரியவாதீச *) பெருமாளொன்றையருளிச்செய்தால் அது செவிப்படாதொழியிற் செய்யலாவதில்லை; செவிப்படில் இனிதாயன்றியிராது. ஆர்க்குத்தான்? என்னால் (பூதாநாம்) ஸத்தாயோகி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும். அஸத்வ்யாவருத்தி மாத்ரமே வேண்டுவது. அப்போது ப்ரியமாய் விபாகத்தில் வேறொன்றை பலிப்பிக்குமோ? என்னில், (ஸத்யவாதீச) அருளிச்செய்யுமதுதான் பூதஹிதமாயன்றி இராதென்கிறது. ஒருக்தியே இரண்டு மாகாநின்றால், அல்லாததுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. * ராமோ ராமோ ராம இதி *என்னும்படியிறே நாட்டை யகப்படுத்தியிட்டு வைக்கும்படி,

அவன் ஸத்தை இவனுடைய ஸத்தைக்குஹேது: பின்புண்டானவை இவனுக்கு போகத்துக்குக் கண்டவை. * ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்தோ தர்மச் சாபி ச்ரியாஸஹ * அவ்யவதாநேந ஸாதநஸாத்யங்களிரண்டும் இவ்வ்யக்தியே என்கிறதிறே. (கற்பாரிராமபிரானை) கற்பார்என்கையன்று இவர்க்கு உத்தேச்யம்; இதரவ்யவச்சேதம். ராகப்ராப்தமாகில் * ஸ்வயமேவ ப்ரவர்த்ததேயிறே. ஆகையால், வேறொன்றிற்போகாமையே வேண்டுவது. மற்றுமொன்று - தேவதாந்தரபஜநாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறாரல்லர், பஜநீய வஸ்துவிலே கூறிடுகிறார். தேவதாந்தரமாகிற பதர் கூட்டிக் கழிக்குமவரல்லரிறே, பரத்வத்தையும் அவதாராந்தரங்களையும் கழிக்கிறார். (மற்றுங்கற்பரோ) * பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி * என்னுமாப்போலே (*ஸ்நேஹோமேபரம:*) எழுந்தருளுகிறபோது "என்வழியேபோந்தாலோ ?" என்ன; அவ்வளவன்றுகாணும் எனக்கு ஸ்நேஹமென்கிறான். * என்றனளவன்றால் யானுடைய அன்பு * என்றும், * உயிரின் பரமன்றிப்பெருகுமால் வேட்கையும் * என்னுமாப்போலே. (ராஜந் த்வயி) இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று, * ரஞ்ஜயதீதி ராஜா * (நித்யம்ப்ரதிஷ்டித:) "இப்போதொண்ணாதாகில், மற்றொருபோது கொள்ளுகிறோம்" என்றால், அதுசெய்யவொண்ணாது, தர்மியைப்பற்றிக்கிடக்கிற தொன்றாகையாலே. (பக்திச்ச நியதா) (ஸ்நேஹமாவதென், பக்தியாவதென் ? என்னில்;) பெருமாளையொழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தி நிலை ஸ்நேஹம்; பக்தியாவது - "நில்" என்ன, * குருஷ்வ * என்னும்படியாய், முறையறிந்து பற்றின இளையபெருமாள் நிலை. (வீர) உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பே வென்றீர் என்ன, இங்கும் வெல்லமுடியாது. தானும் அவனுகையாலே, தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துச் சொல்லுகிறான். (பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி) என்னை மீட்டிராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப் போகாது. * என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினி * என்னுமாப்போலே. ஸர்வ சக்தியான அவனாலும் மீட்கப்போகாதென்கை. (அந்யத்ர நகச்சதி) * கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணா * என்னுமாப்போலே. அந்யத்ர வென்கிறது போகிறவிடத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமானபடி, *மற்றாரானுமுண்டென்பார் * என்னுமாப்போலே இவரும் மற்றுங்கற்பரோ என்கிறார். (கற்பரோ) சேதநரன்றோ? நாடடங்கலும் தம்முடையபடி என்றிருக்கிறார்; "இவ்வூரிற் பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரையொழிய உண்ணும்படி யெங்ஙனே ?" என்பாரைப்போலே. மற்றவற்றை விட்டுக் கற்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேலடைய. (புற்பாமுதலா) பா வென்று பதார்த்த வாசகமாய், புல்லாகிற பதார்த்தமென்னுதல்; பாவென்று-படர்த்தியாய், படருகிற புல்லென்னுதல். பசுவின் வாய்க்கெட்டாதபடியாயிருக்கை. தார்வாதிஸ்த்தாவராந்தமாக என்றபடி - இத்தால். (புல்லெறும்பாதி) ஜங்கமங்களிற்கடையான எறும்பு தொடக்கமாக. ப்ரஹ்மாவையெண்ணினால் அநந்தரம் நிற்கக்கடவதிறே பிபீலிகை. புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யென்று - இவற்றுக்கொரு ப்ராதாந்யஞ் சொல்லுகிறாரல்லர்; ராமவிஷயீகாரத்துக்கு முற்பட்டன இவையென்கிறார், வெள்ளமானது தாழ்ந்தவிடத்திலே ஓடுமாப்போலே. ஸ்த்தாவரங்களில் தண்ணியது புல்லு, ஜங்மங்களில் தண்ணியது எறும்பு. இவை யிரண்டையு மொக்கவெடுக்கையாலே - ஜ்ஞாநபலம் மோக்ஷமென்கிறத்தைத் தவிர்க்கிறது. சைதந்யம் உண்டாகையும் இல்லையாகையும் அப்ரயோஜகம் பெருமாள் க்ருபைக்கென்கிறது. இவற்றின் கர்மத்தால் வரும் தாரதம்யங்கள் அப்ரயோஜகமென்கிறது; நிருபாதிகசேஷிபக்கல் அப்ரதிஷேதமே பேற்றுக்கு வேண்டுவது. ஸ்ரீ பரதாழ்வானைக் கண்டு சேதநரெல்லாரும் கண்ணநீர்விழவிட்டு நிற்கக் கழுத்துமட்டுநீரிலே நிற்கிற மரங்களிறே வாடிநின்றது; * (அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:—உபதப்தோதகா நத்ய: *) நீரோடு அந்நீரில் விழுகிறரோடு வாசியற்றபடி; உபதப்தமாகையாவது - கரையருகும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. (பல்வலாநி ஸராம்ஸிச) இதில், சிறுமைபெருமை என்றொருவாசியில்லை. (வநாந்யுபவநாநிச) போலே. (ஒன்றின்றியே) எல்லாவற்றையும் என்கிறதல்ல;

மேலே முற்றவுமென்று ஸாகல்யவசநமுண்டாகையாலே. இனி, ஒன்றின்றியே யென்கிறது - பேற்றுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸாதநமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. பெறுகிற தன் சிறுமையையும் பேற்றின் கனத்தையும் பார்த்தால் தன்பக்கல் ஒருஸாதநமின்றிக்கே யிருக்குமிறே. பரமபக்தியோடு, அவன்தானே உபாயமானத்தோடு வாசியில்லை, பேற்றைப் பார்த்தால் இத்தலையில் ஒன்றும் சொல்லவொண்ணாமைக்கு. இனி, அங்கீகாரஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸாதநமின்றிக்கே யிருக்க, யாதொன்றாலே பலமுண்டாயிற்று, அதிறே ஸாதநம்! அதாவது - 'திருவயோத்யையினின்றும் குடிவாங்க நினைவில்லை' என்கிற இதிறே. (நற்பால யோத்தியில்) நல்லஇடத்தையுடைத்தான திருவயோத்யையிலே. பால்—இடம். இத்தால் நிலமிதியே ராமபக்தியைவிளைக்குமென்கை. *தேசோயம் ஸர்வகாமதுக் * இறே. * ஜ்ஞாதிதாஸீ யதோஜாதா * என்கிறதிறே. இதுக்குக்கருத்தென்? என்னில்,—இத்தேசத்திலே பிறந்தாளாகில் பெருமாளுக்கு விரோதஞ்செய்யாளாகை யாலே, எங்கேனும் ஓரிடத்தே பிறந்தாளொரு விழுந்தான் கிடக்கையென்கிறது. * யத:குதச்சிஜ்ஜாதா * என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினான் உடாலி. இந்நிலத்திற் பிறவாமை இவளுக்குக் கொடுமை விளைந்ததென்கிறானிறே. தேசந்தானே யெல்லா நன்மைகளையும் பிறப்பிக்கவற்றாயிருக்குங்காணும். இவ்வூரிலவர்கள் அல்லாதாரோ பாதியும் உண்டுடுத்துத் தடித்து வார்த்தைச்சொல்லித் திரிந்து, பெருமாளுக்கு வருவதொரு ப்ரயோஜநத்தோடு விரோதித்தவாறே, சத்ருசரீரம்போலேயிருக்க, சரீரங்களைப் பொகட்டுக்கொடுநிற்பர்கள், சத்ருசரீரம் போகடவேண்டுவதொன்றிறே. *ஏகவார்த்தே பராக்ராந்தா நப்ராணே குருதேதயாம்* ப்ராணன்கள் பழைமையாலே பல்காட்ட, உடையவரும் நீங்களும் ஒருதலையானால் உங்களைக் கைக்கொள்ளப் போமோவென்னும்படியே, பழைமைபார்ப்பரோ, அவன்தானும் இவனைப்பற்ற * ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய * என்னா நிற்க? (அயோத்தியில் வாழும்) வர்த்திக்குமென்னாதே வாழுமென்கிறது - அத்தேசவாஸமும், வாழ்வுமென்று இரண்டில்லாமையாலே; * வேங்கடத்தைப்பதியாகவாழ்வீர்காள் * என்றும் * நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அயோத்தியில் வாழுமென்கிறார் - ப்ராப்ய தேசத்தில் வர்த்தநந்தான் வாழ்ச்சியாயிருக்குமிறே. நித்யப்ராப்யமான வஸ்துவிறே இங்கு ஸதாஸந்நிதி பண்ணுகிறது. நமக்கு அநுபவம் காதாசித்கமாகிறது அசித் ஸம்ஸர்க்கத்தாலேயிறே; தர்மியில் ஐக்யத்தாலே அங்குதைக்கு ஒருகுறையில்லையிறே. (நற்பாலுக்குய்த்தனன்) நல்ல ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாம்படி செலுத்தினான். அதாவது - ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுகதுக்கராம்படி பண்ணுகை. இவற்றின் கர்மதாரதம்யத்தாலேவரிலிறே அவ்வோவவ்வோ வளவுகளாயிருப்பது? அவனாலே வந்ததாகையாலே எல்லார்க்குமொக்க நன்மைவிளைந்தபடி. * மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந் * என்று இங்குண்டான பற்றறுத்து ஒரு தேசவிசேஷத்தேறச்சென்று அநுபவிக்கும் அநுபவத்தைக்கொடுக்கவல்லவனுக்கு இங்குத் தன்னை யொழியச்செல்லாமை விளைக்கை பணியுடைத்தன்றிறே. (நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே - நற்பாலுக்குய்த்தனன்) ராஜா தன்னுடையானொருத்தனுக்கு ஒரு நாட்டைக் கொடுத்தால் - அவனுடைய ஆணையும் ஆஜ்ஞையுமாக அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமே நடக்கும்படி பண்ணிக்கொடுக்குமாப்போலே, ஸம்ஸாரிசேதநர்க்குத் தலையான சதுர்முகனுக்குக் கையடைப்பான நாட்டுக்குள்ளே, அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுந், தவிர்த்து, இவற்றின் கர்ம பாரதந்த்ர்யத்தையும் தன் குணத்தாலே பதஞ்செய்து தன்னைப் பெற்றபோது ஜீவிக்கும்படியாய்ப் பெறாதபோது உறாவும்படியான தன்மையை யுண்டாக்கினான். ஆனபின்பு, அவனையொழியவேறேயும் சிலவற்றைக் கற்பரோ? ... . (1)

இரண்டாம் பாட்டு. " 'மேல்சொல்லப் புகுகிற குணங்களை ப்ரக்ருத்ய கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன குணம் குணஹாநி' என்னும்படி மேலிற்பாட்டுக்கள் குணிக்கஞ்சொல்லுகிறது" என்று அருளிச்செய்வர்.

நாட்டிற்பிறந்தவர்நாரணற்காளன்றி யாவரோ? *
நாட்டிற்பிறந்து படாதனபட்டுமனிசர்க்கா *
நாட்டைநலியுமரக்கரை நாடித்தடிந்திட்டு *
நாட்டையளித்துய்யச்செய்து நடந்தமைகேட்டுமே. (2)

(நாட்டிற்பிறந்தவர்) இப்பாட்டில், திருவயோத்தியிலுள்ளார் ராமகுணைகதாரகராகப் பண்ணினவளவேயோ, நாட்டிலுள்ளாருடைய விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்கும்படிக்கு? என்கிறார். (நாட்டிற்பிறந்தவர்) நாட்டிற்பிறவாதாரில்லையிறே. ராம குணங்கள் நடையாடுமிடத்திலே பிறந்தவர்களென்கிறது. பெருமாளுடைய எல்லையல்லாத இடமில்லையிறே. * இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா * (*விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ:*) ராவணா! பெருமாளுடைய குணங்கள் கேட்டறியாயோ? என்றாளிறே. அக்குணங்கள் நடையாடாததோரிடம் உண்டாகிலிறே, அவ்விடம் இவரெல்லையன்றிக்கே யிருப்பது. நாட்டில் பிறக்கையாவது - அவருடைய எல்லைக்குள்ளே பிறந்து அவர் தோள் நிழலிலே ஜீவிக்கை. (நாரணற்காளன்றியாவரோ) பெருமாளுக்கு ஆளன்றியாவரோ என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளும் * பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்றார்களிறே. "ஒருவன்சோற்றை யுண்டவர்கள் அவனையொழிய வேறொருவற்குக் காரியஞ்செய்வர்களோ? என்னுமாப்போலே. (நாரணற்கு) வரையாதே எல்லாரோடும் பொருந்துகையும், ஆச்ரிதர்க்காகத் தன்னை ஓக்கி வைக்கையும், அவர்களுக்காகத் தன்மார்பிலே அம்பேற்கையும், அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குகையும், ஆச்ரிதவத்ஸலனா யிருக்கையும். அவர்கள் தோஷதர்சநம் பண்ணி விட்டுப் போகமாட்டாமையும், இவையெல்லாவற்றாலும் பெருமாளை "நாராயணன்" என்னத் தட்டில்லையிறே (ஆளன்றியாவரோ, கீழ்ப்பாட்டிலே - "கற்பரோ" என்றது; இங்கே, ஆளன்றியாவரோ என்றது; கல்வியினுடைய பலம் ஆளாகை என்கிறது. (பிறந்தவர்-ஆளன்றியாவரோ) * ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* என்னுமாப்போலே ஜநித்தவர்கள் ஜந்மபலத்தை இழப்பரோ? என்றபடி. வகுத்த துறையில் பாரதந்த்ர்ய மாகையாலே வாசியறிந்த இவர்களுக்கு உத்தேச்யமாய்த்தோற்றுமிறே. வகாத துறைகளில் பண்ணிண வாஸநையாலே "இதுபுருஷார்த்தமோ?" என்று தோற்றுகிறது. (நாட்டிற்பிறந்து) அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தனாயிருக்கிறவன், கர்மவச்யருங்கூட அருவருக்கும் தேசத்திலே பிறந்து. * ஸஹி தேவை: * இத்யாதி (ஸ:-ஜஜ்ஞே-ஹி) "கர்மநிபந்தநமான ஜந்மமில்லை" என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தனானவன் கிடீர் கர்மவச்யர்க்கும் இவ்வருகாய்வந்து பிறந்தான் என்றபடி. இப்படி பிறக்கைக்கடியென்? என்னில்,—(அர்த்தித:) என்கிறது; அவர்களிரப்புக்காக என்றபடி. இரப்புத்தான் இச்சையையும் பிறப்பிக்குமாகாதே! * இச்சாக்ருஹீத * இறே. (தேவை:) தங்கள் கார்யத்துக்காக இரந்து பிறக்கப்பண்ணிக் காரியந்தலைக்கட்டினவாறே எதிரிட்டு * ஈச்வரோஹம் * என்றிருப்பார்க்காகக்கிடீர்! * நீணகர் நீளெரிவைத்தருளாய் * என்பர்கள். லங்கையைச் சுட்டுத்தரவேணுமென்பர்கள். (உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய) பயாவஹனை பையல்: தானே வரபலத்தாலே யழியச் செய்யவேண்டும்படி விஞ்சினபடி. (வதார்த்திபி:) தாங்கள் பட்ட நலிவாலே திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதவற்றையும் விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். "ஒருவனை யழியச்செய்ய ஒரு நாடாகப் பிழைக்குமாகிலாகாதோ?" என்று அழியச் செய்தானத்தனை. (அர்த்தித:) தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளுந்தனையும் திருவுள்ளத்திற்பட்டுக் கிடந்ததுவே. (அர்த்தித:) உபாஸித்தவர்களல்ல. (மாநுஷே லோகே) ஆக்கரானதேவர்கள், மநுஷ்யகந்தத்துக்கு சர்திபண்ணி பூமியிலிழிய அருவருத்து, ஒன்றரை யோஜனைக் கவ்வருகே நின்று ஹவிஸ்ஸைக்கொள்வர்கள்; அவர்கள் மநுஷ்யஸ்த்தாநத்திலே யாம்படியான தத்த்வங்கிடீர் இங்கேவந்து பிறந்ததென்றபடி. * மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்குந் தேவனிறே. (ஜஜ்ஞே) ஆவிர்ப்பூதமானமாத்ரமன்று; நாட்டார் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸ மநுபவிக்கில் பன்னிரண்டு

மாஸமிறே இவன் அநுபவித்தது; ததச்சத்வாதசே மாஸே * என்றும், * ஜாதோஹம் யத்தவோதராத் * என்றும். (விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:) (நாட்டிற்பிறந்து இத்யாதி) அகர்ம வச்யனான தான் கர்மவச்யரோடே ஸஜாதீயனாய் நாட்டிலே வந்துபிறந்து, அவர் கள்படும் து:கத்தளவன்றிக்கே, கடலுக்கு அக்கரையிலே உயிரும் இக்கரையிலே உடலுமாம்படியான ஜநகராஜபுத்ரீ விச்லேஷமென்ன, பெரியவுடையார் நிதந மென்ன, ஏவமாதி து:கங்களையும்பட்டு, அதுக்குமேல, செய்த நன்றியறியாத மனி சர்க்காக. நிரபராதமான நாட்டை நலிகிற ராவணாதிகண்டகரை, * பொருந்தார்கை வேல் நுதிபோல் பரல்பாயமெல்லடிக்கள் குருதிசோர - விரும்பாதகான் விரும்பி,* * எவ்வாறு நடந்தனை எம்மிராமாவோ * என்கிறபடியே, அவர்களிருந்த விடங்களிலே தேடிச்சென்று கொன்று. லங்காத்வாரத்திலே விஜயஸ்ரீபரிவ்ருதராய்க் கொண்டு எழுந்தருளிநிற்க, அவ்வளவிலே ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் வந்து, * ததிதம் ந:க்ருதம் கார்யம் ப்ரஹ்ருஷ்டோதிவமாக்ரம * என்று "நாங்கள் அர்த்தித்தவையடைய எங்கள் அளவு பாராதே தேவர் செய்தருளிற்று; இனி, தன்னுடைச்சோதியேற எழுந்தருளவமையும்" என்ன, அவ்வளவிலே ருத்ரன், "நாடடைய தேவரீருடைய விச்லேஷத்தாலே விநஷ்டப்ராயமாய்க் கிடக்கிறது; திருத்தாய்மாரையும் திருத்தம்பி மாரையும் திருப்படை வீட்டிலுள்ள ஜநங்களையும், மீண்டுபுக்கு சிலநாளெழுந்தருளி யிருந்து ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷித்தெழுந்தருளவேணும்" என்ன; * கடல் ஞாலத்தளிமிக்கான் * என்னும்படியே பதினோரயிரமாண்டு எழுந்தருளியிருந்தது ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லுகிறது "நாட்டையளித்து" என்று. இதுக்காகவிறே மூக் கண்ணனை - * ஷடர்த்தநயந: ஸ்ரீமாந் * என்றது; இல்லையாகில், பிக்ஷுகனை "ஸ்ரீமாந்" என்ன விரகில்லையிறே. (உய்யச்செய்து) நெடுநாளிருந்து தன்னையல் லது செல்லாதபடி பண்ணி, இட்டுவைத்துப் போகாதே கூடக்கொடுபோய் உஜ்ஜீ விப்பித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (நடந்தமை கேட்டுமே) * திர்யக்யோநிகதாச்சாபி ஸர்வே ராமமநுவ்ரதா: * விவேச வைஷ்ணவம் தேஜஸ் ஸசரீரஸ் ஸஹாநுக:* என்கிறபடியே தன்னுடனேகூடக் கொடுபோனபடியைச் சொல்லுகிறது. "இன்ன விடத்திலே கொடுபோய்வைத்தான்" என்று ஸம்சயிக்க வேண்டாதபடி யருளிச் செய்து வைத்தாரிறே ஆழ்வார்: * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி * என்று பரமபதத்தே கொடுபோனமையை. (நடந்தமைகேட்டும்) இந்த ப்ரயாண வ்ருத்தாந் தத்தைக் கேட்டும். அதாவது - பசித்தார் இளைத்தாரைப் பார்த்துக் கொடு போகை யிறே. * புண்டரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதமிறே பாதேயம். * ஜிதம்தே புண்ட ரீகாக்ஷ * என்று கொடுபோலேகாணும்போவது. *ராம:கமலபத்ராக்ஷ:* இறே. (இப்படி யுஜ்ஜீவிப்பித்து நடந்தமைகேட்டும், நாரணற்காளன்றியாவரோ?) கீழிற் பாட்டில் - சப்தாதி விஷயப்ரவணராய், "ஸர்வேச்வரன் என்று ஒரு தத்த்வ முண்டு" என்று கேட்டார்வாய்க்கேட்டிருக்கிறவர்களை, தான்வந்து அவதரித்துத் தன் வடிவழகாலும் குணங்களாலும் வசீகரித்துத் தன்னையல்லதறியாதபடி பண்ணி னானென்று சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் - ஓரேற்றமோ? தன்னையல்லது செல்லாமை யைப் பண்ணிப் பொகட்டுப்போகையாகிறது படுகொலைக்காரரோபாதியிறே; அங் ஙன் செய்யாதே தன்னோடேகூடக் கொடுபோய் ரக்ஷித்த குணத்துக்கு என்கிறார்.

மூன்றாம் பாட்டு. சிசுபாலனையுமுட்படத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொண்ட பரமக்ருபையை யறிந்தவர்கள், கேசிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியை யொழிய வேறொன்றைக் கேட்பரோ? என்கிறார்.

கேட்பார்கள்கேசவன்கீர்த்தியல்லால்மற்றுங்கேட்பரோ *
கேட்பார்செவிசுடுகீழ்மைவசவுகளேவையும் *
சேட்பாற்பழம்பகைவன்சிசுபாலன் * திருவடி
தாட்பாலடைந்ததன்மையறிவாரையறிந்துமே. (3)

(கேட்பார்கள்) கீழே - "கற்பரோ" என்றது. அதாவது - முதல் நடுவு இறுதி தன்னெஞ்சிலே யூற்றிருக்கும்படி வாஸநை பண்ணுகையாயிற்று; இனி, கேட்கை யாவது வாஸநை பண்ணினுனொருவன் ஓரர்த்தத்தை யுபபாதித்தால், அத்தை புத்தி பண்ணி விச்வஸித்திருக்கை. நடுவிருந்த நாலுநாளும் தன்னெஞ்சு தெளிவு பிறந்த தில்லையேயாகிலும், விழுக்காட்டில் இருவர்க்கும் பலமொத்திருக்கக் கடவது. கற்றில னாகிலும் கேட்கவேண்டுவதுண்டிறே. கற்றுத் தெளியக்கண்ட அர்த்தத்தைக் கேட்டு விச்வஸித்திருக்கை. கல்வியிலும் அதின் பலரூபமான கைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்கப் பெற்றிலனாகிலும், ஆசார்யன் பக்கலிலே ஓரர்த்தத்தைக் கேட்டமாத்ரமாயிருந்தாலும் தனக்கோராபத்திலே யுதவுகைக்கொரு குறையில்லை. இனி, தன்னிழவு - பர ப்ரதி பாதந சக்தியில்லாமையும், தன்னெஞ்சு தெளியாமையால் வருவதுமேயிறேயுள்ளது. (கேட்பார்கள்) செவியில் தொளையுடையவர்கள். பகவத்குணங்கள் கேட்கையிறே செவிக்கு ப்ரயோஜநம்; * கேளாச் செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே * என்னு நின்ற திறே; எறும்புவளையோ பாதியிறே. (கேசவன் கீர்த்தியல்லால்) விரோதிநிரஸநசீல னான க்ருஷ்ணன் கீர்த்தியல்லது வேறே சிலவற்றைக் கேட்பரோ? பருவம் நிரம்பிக் கற்றபினபல்ல விரோதிகளைப் போக்கிற்று; பூதனை தொடக்கமான விரோதிகளைத் தொட்டிற்பருவத்தேயிறே போக்கிற்று. விரோதி நிரஸநந்தான் ஜ்ஞாத்ருதயா வன்று, ஸத்தயாபாதகமாயிருக்கிறபடி. நஞ்சு கொல்லுகிறது அறிவுண்டாயல்ல விறே. * வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ்ஸோஸுர: க்ருஷ்ணபாஹுநா * கேசி யானவன் வாயை யங்காந்துகொண்டு கண்டாரெல்லாரும் நடுங்கும்படி வந்து தோற்ற - முக்தராயிருப்பார் த்வாரங்கண்ட விடத்தே கைநீட்டக் கடவதாயிருக்குமிறே, அந்த வாஸநையாலே இவன் வாய்க்குள்ளே கையைநீட்ட, அபூர்வாநுபவத்தாலே கைவிம்ம வளர்ந்து கொடுத்தது; அப்போது இடியேறுண்ட மரம்போலே இருபிளவாய் விழுந் தான். (மற்றுங் கேட்பரோ) கீழ்ச்சொன்ன ராமவ்ருத்தாந்தந்தான் கேட்பரோ? இவர் ஸ்வபாவமிருந்தபடியென் "இராமபிரானையல்லால் மற்றுங் கற்பரோ" என்றார் கீழ்; இங்கே—"கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங் கேட்பரோ" என்னு நின்றார்; இது தனக்கு அடியென் என்னில்?—அவ்வவதாரத்தை யநுஸந்தித்தபோது "தயர தற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக" என்பர். இவ்வவதாரத்தை யநு ஸந்தித்தபோது "நங்கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே" என்பர்; இப்படி இழிந்தவிழிந்த துறைகள் தோறும் அழுந்தவல்லா ரொருவரிறே. ஒரோகுணங்களை யநுபவிக்கப் புக்கால் குணாந்தரங்களில் கால்வாங்கமாட்டாதாப்போலே யாயிற்று, ஒரோ வவதாரத்திலே யிழிந்தால் அவதாராந்தரங்களில் போகமாட்டாமையும். (கேட் பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளேவையும்) இதுக்குக் கீழ் - 'கேட்பார்' என்றதுபோ லல்ல; கீழ்மை வசவுகளே கேட்பாரிறே இங்கு. பகவந்நிந்தைக்கு ஜீவநம் வைத்துக் கேட்கும் தண்ணியவர்களுங்கூடப் பொறுக்கமாட்டாமை செவிபுதைத்து "இத்தனை யதிரச் சொன்னல், இப்படிச் சொல்லப் பெறாய்காண்" என்று சொல்லும்படியான வசவுகளே வைகை. (வசவுகளே வையும்) அநுகூலரா யிருப்பார்க்கும் அசித் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ப்ராமாதிகமாகவும் ஒரு ப்ராதிகூல்யம் விளையுமிறே; அப்படியே இவனுக்கும் யாத்ருச்சிகமாக ஒரு நல்வார்த்தையும் கலசுமோ? என்னில், அதுவு மில்லை என்கிறது—ஏவகாரத்தாலே. அதுக்கடி சொல்லுகிறது மேல் (சேட்பால் பழம் பகைவன்) மிகவும் ஜந்மசத்ரு என்றபடி. இந்த ஜந்மமே யன்றிக்கே பூர்வஜந்மமே தொடங்கி சத்ருவாய்ப் போருகிறானிறே. இவன் ஒரோ ஜந்மங்களிலே பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவில்லையிறே. இப்படிப்பட்ட ஜந்மந்தான் அநேகம். அவ் வவஜந்மங்களிலுண்டான காலத்தின் மிகுதியும், பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியும், இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது—பகையினுடைய பழமையாலே. அபுத்திபூர்வகமாகச் சொல்லிலும் வாஸநையாலே தப்பாதென்கை. அன்றீன்றகன்று அப்போதே தாய்முலையிலே வாய் வைக்கும்; அது அஜ் ஜந்மத்திலே வாஸநை கொண்டன்றிறே. இவனுக்கும் இஜ் ஜந்மத்திலே பகவந்நிந்தைக்கடி ஜந்மாந்தர

வாசனையிறே. (திருவடி தாட்பாலடைந்த) ஸர்வஸ்வாமியுடைய பாதபார்ச்வத்தைக் கிட்டின. ஸாயுஜ்யலக்ஷண மோக்ஷமாகிறதுதான் இன்னதென்கிறது. அதாவது—விச்சேதமின்றிக்கே கிட்டிநின்று நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுகை. * ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி * என்றும், * பரமம் ஸாம்யமுபைதி * என்றும், * தம்மையே யொக்க வருள்செய்வர் * என்றும், * மம ஸாதர்ம்யமாகதா: * என்றும், * ஸமாநோ ஜ்யோதிஷா * என்றும் சொல்லுகிறவற்றால் - வஸ்த்வைக்யம் சொல்லுகிறதன்று; பேற்றில் வந்தால் அவனோடு இவனுக்கு ஸர்வதா ஸாம்யமுண்டென்கிறது; * ஜகத் வ்யாபார வர்ஜம் * * போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச * என்றும் சொல்லுகையாலே. ஸாயுஜ்யமாகிறது - அவனோடொன்றாம் என்கிறதன்று. அவன் திருவடிகளிலே பரிசர்யை பண்ணுமென்கிறது; * ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந:, கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா: * என்றுஞ் சொல்லுகையாலே. (தன்மை யறிவாரை யறிந்துமே) கேட்பார்க்கு விஷயமுண்டாக்குகிறார், இந்த குணஜ்ஞாநமுடையாரையறிந்து (அவர்கள் பக்கலிலே செவிதாழ்த்து) வைத்தும் கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங் கேட்பரோ? இவன் திருவடிகளைக் கிட்டிற்று என் கொண்டு என்னில்? - திருநாமங்களைச் சொல்லி த்வங்கரிக்கையும், கையுந் திருவாழியுமான அழகை அந்திமதசையிலே ஸ்மரிக்கவுங் கூடுமிறே. மேலெழ ஆராய்ந்து பார்த்தால் சில ஹேது சொல்லலாம்: இதுக்கு இனி ஒருபபத்தி தேடிச்செல்லுகையாவது அவன் க்ருபைக்கு ஒரு கொத்தை சொல்லுகையிறே. "ஸர்வேச்வரன் க்ருபையாலே சிசுபாலன் திருவடிகளைப் பெற்றான்" என்று ஆழ்வார்களும் ருஷிகளும் எல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டு போருவர்களிறே. இவன் பக்கலிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாக உண்டானாலும், "அதுக்கும் கரணஸம்பத்தி கொடுத்தான் ஈச்வரனன்றோ?" என்று அதுவும் கழியாநிற்க, வருந்தி இல்லாததொன்று உண்டாக்குகை பணியன்றிறே. ஆளவந்தார் "சிசுபாலன் பெற்றிலன்காண்" என்று அருளிச் செய்வர்; அதுவென்? என்னில், "இதுக்கு அடியாகச் சொல்லலாவதொரு ஸாதநம் இவன் கையிலில்லாமையாலே; நாட்டை நலியாமைக்குக் கொற்றவன் வாசலுக்குள்ளே சுழற்றியெறிந்தானத்தனைகாண்" என்று அருளிச் செய்வர். "காகம், திருமுன்பே எய்த்து விழுகையாலும், இவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி த்வங்கரிக்கையாலும், அவன் குணங்கள் நினைத்தபடி விஸ்த்ருதமாகப் பெறாதே ஸங்குசிதங்களாயிற்றின" என்றிறே சொல்லுகிறது; * பலிபுஜி சிசுபாலே தாத்ருகாகஸ்கரே வா குணலவஸஹவா:ஸாக் த்வத் க்ஷமா ஸங்குசந்தீ * என்கையாலே. * பலபல நாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன் றன்னை, அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன் * என்றாரிறே பெரியாழ்வாரும். *வைது நின்னை வல்லவாபழித்தவர்க்கும் * இத்யாதி. இப்பாட்டில் ஏற்றமாகிறது—"தன்னை லல்லதுசெல்லாமை விளைந்தாரைக்கூடக் கொடுபோனான்" என்றது ஓரேற்றமோ தன்பக்கல் அபராதம்பண்ணின சிசுபாலனுக்கும் அவர்கள்பேற்றைக் கொடுத்ததுக்கு? என்றபடி. ... ... (3)

நாலாம்பாட்டு. சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்ததோர் ஏற்றமோ ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார். சிசுபாலனிற்குறைந்தாரில்லையிறே ஸம்ஸாரிகளில்.

தன்மையறிபவர்தாம்அவற்காளன்றியாவரோ?*
பன்மைப்படர்பொருள்ஆதுமில்பாழ்நெடுங்காலந்து*
நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணித் தன்னுள்ளே*
தொன்மைமயக்கியதோற்றிய சூழல்கள்சிந்தித்தே. (4)

(தன்மையறிபவர்தாம்) தத்த்வஸ்த்திதியறியுமவர்தாம். அதாவது இதினுடைய உத்பத்தி அவனுக்காகக் கண்டதென்றிருக்குமவர்கள்; *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவா

ஸாய* போலே. ஜகத்காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமென்று அறியுமவர்கள்; *காரணந்து த்யேய:* இறே. * அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா* என்ற * ஜந்மாத்யஸ்ய யத: * என்றுநின்றதிறே. (அவற்காளன்றியாவரோ) கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தது தனக்கு அடிமை செய்கைக்கிறே. (பன்மைப்படர் பொருளாதுமில் பாழ் நெடுங்காலத்து) தேவாதி பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு, கர்மாநுகுணமாக விஸ்த்ருதமான பதார்த்தங்களொன்றுமில்லாத காலத்து. தேவதிர்யகாதிரூபேண வுண்டாகக் கடவ வஸ்துக்கள் ஒன்றுமில்லாதபடி பாழ்கூவிக்கிடக்கிற நெடுங்காலத்து. ஈச்வரன் ஜகத்தை ஸம்ஹரித்து நெடுங்காலம் பாழ்கூவிக்கிடக்கும்படி யிட்டுவைக்கும். கர்ஷகனவன் விளைநிலம் உவர்கழியும்படி நீரைத்தேக்கி வைக்குமாப்போலே, இவற்றினுடைய துர்வாஸனை போகைக்காக ஸ்ருஷ்டியோபாதிகாலம் ஸம்ஹரித்திட்டுவைக்கும். கண்ணுக்கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி ஸதவஸ்த்தமானகாலத்து. (நன்மைப் புனல்பண்ணி) அழிக்கப்பரப்பின நீர்போலல்ல. * அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ * என்கிறபடியே முற்பட ஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி. இவ்வளவும்வர அசித்தைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டு, "இவையிரண்டும் நம் புத்த்யதீனமானபின்பு இனிச் சித்தையுங் கொண்டு கார்யங்கொள்ளுவோம்" என்று பார்த்து சதுர்முகனையும் ஸ்ருஷ்டித்து. * யஸ்யாத்மா சரீரம் * யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் * என்று இரண்டும் இவனுக்கு உறுப்பாய் பரதந்த்ரமாயிறே யிருப்பது. * யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம். * 'நன்மைப் புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி என்று ஒரு குழமணனைப்பண்ணி என்பாரைப் போலே. (தன்னுள்ளே) தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைக தேசத்திலே. (தொன்மையித்யாதி) பழையதாக, * ஸதேவ * என்கிறபடியே தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி பண்ணியிட்டு வைத்து, பின்னை * பஹுஸ்யாம் * என்கிறபடியே இவற்றை ஆவிர்ப்பவிப்பித்த விரகுகளைச் சிந்தித்து. தத்த்வஸ்த்திதி யறியுமவர்கள் அவனையொழிய வேறே சிலர்க்கு ஆளாவரோ? (தன்மை — உண்மை. புனலென்கிறது - மற்றவற்றுக்கு முபலக்ஷணம். தோற்றிய - தோற்றுவித்த.) விரோதியான சிசுபாலனுக்குத் தன்திருவடிகளைக் கொடுத்தானென்றது, இதோரேற்றமோ, விரோதிகளை யுண்டாக்கி தன்னை வைவித்துக்கொண்ட நீர்மைக்கு? என்கிறார். 'பன்மைப் படர்பொருள் - தன்னுள்ளே தொன்மை மயக்கிய - ஆதுமில்பாழ் நெடுங்காலத்து நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி - தோற்றிய சூழல்கள் சிந்தித்து - தன்மையறிபவர்தா மவற்காளன்றி யாவரோ?' என்றந்வயம். .... (4)

அஞ்சாம் பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினதோர் ஏற்றமோ, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயெடுத்து ரக்ஷித்தகுணத்துக்கு என்கிறார்.

சூழல்கள்சிந்திக்கில் மாயன்கழலன்றிச்சூழ்வரோ *
ஆழப்பெரும்புனல்தன்னுள் அழுந்திய ஞாலத்தை *
தாழப்படாமல் தன்பாலொருகோட்டிடைத் தான்கொண்ட *
கேழல்திருவுருவாயிற்றுக் கேட்டுமுணர்ந்துமே. (5)

(சூழல்கள்சிந்திக்கில்) தான் தன்னோடுறவற ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பான விரகு பார்க்கில், தந்தாம் அபிமதங்கள் ஸித்திக்கைக்கு விரகுகள் பார்க்கில். (உபாயங்கள் பலவுண்டிறே அடியானுக்கடியோடேயிறே யந்வயம்.) (மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ) ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானல் தான் தன்னைப்பேணுதேநோக்கும் ஆச்சர்யபூதனானவனுடைய திருவடிகளை யல்லது பற்றுவரோ? (ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுளழுந்திய ஞாலத்தை) ஆழத்தையுடைத்தான மிக்கஜலத்திலே யழுந்தின ஞாலமென்னுதல்; பெரும்புனல்தன்னுள் - ஆழ - அழுந்தியஞாலமென்னுதல். (அழுந்திய ஞாலத்தை) அண்டபித்தியிலே சென்றொட்டினபூமியை. (தாழப்படாமல்)

திறைப்படாமல்; மங்காமல். உள்ளது கரைந்துபோனபின்பு இனி ஸத்தையுங்கூட அழியவொண்ணாதென்று பார்த்து. (தன்பாலொரு கோட்டிடைத் தான்கொண்ட) மஹாப்ருதிவியைத் தன் எயிற்றிலே நீலமணிபோலேகொண்ட; தன் திருவெயிற்றில் ஏகதேசத்திலே கொண்ட. உதாரராயிருப்பார் நாற்பதுபேருக்குச் சோறிடநினைத்து நூறுபேருக்குச் சோறு சமைக்குமாப்போலே, ரக்ஷ்யத்தினளவு அல்லகாணும் கொண்டஎயிற்றின்பெருமை. முகாந்தரத்தாலே ரக்ஷிக்கையன்றியே, தன்முகேந வெடுத்து ரக்ஷித்தபடியிறே. (தான்கொண்ட) கரைந்துபோன பூமியர்த்திக்கவன்றிறே செய்தது. (கேழல்திருவுருவாயிற்று) அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கே யாலத்திவழிக்க வேண்டியிருந்தபடி. ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்காக வந்து தன்னைப்பேணாதே ஒழிய வொழிய அதுதானே நிறம்பெறும்படியாய்க் காணுமிருப்பது ;*மானமிலாப்பன்றியாந் தேசு* என்னும்படியே. (மாசுடம்பில்நீர்வாரா) எங்கேனுமுண்டான அழுக்கும் வந்து பேரும்படி யிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு. (மானமிலாப்பன்றியாம்) ஈச்வரத்வம் பின்னாட்டாதிருக்கை. ஸஜாதீயங்கள் மோந்துபார்த்து "தன்னினம்" என்று விச்வஸிக்கும்படி அகவாயிற்புரையற்றிருக்கை. மாயாம்ருகத்தை மோந்துபார்த்து, "ராக்ஷஸகந்தமுண்டு" என்று போயிற்றினவிறே ம்ருகங்கள். (பன்றியாந் தேசுடையதேவர்) இவ்வடிவுகொண்டிலனாகில் அருமந்த தேஜஸ்ஸையெல்லாம் இழக்குமத்தனையாகாதே. நித்யஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்து அங்கே யிருப்பதிற்காட்டிலும் தாழவிட்டத்தால்வந்த ஏற்றம். (கேட்டுமுணர்ந்துமே) ச்ரவண மநநங்கள் பண்ணியும். (சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச் சூழ்வரோ) தான் ஜகத்காரணத்வாதி குணங்களொன்றும் குறையாதபடி ஸங்கல்பத்தாலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தானென்னுமது ஓரேற்றமோ, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை, தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டெடுத்த இவ்வுபகாரத்துக்கு? .... (5)

ஆறும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்தான் ஓரேற்றமோ, * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைக்கொண்டு கோட்டங்கைவாமநனாய் இந்தப்பூமியை ரக்ஷித்த மஹா குணத்துக்கு? என்கிறார்.

**கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற்காளன்றியாவரோ ? *
வாட்டமிலாவண்கை மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு *
ஈட்டங்கொள்தேவர்கள்சென்றிரந்தார்க்கிடர்நீக்கிய *
கோட்டங்கைவாமநனாய்ச் செய்தகூத்துக்கள்கண்டுமே.** (6)

(கேட்டுமுணர்ந்தவர்) ஓராசார்யன் ஓரர்த்தத்தை யுபதேசித்தால் அத்தை ச்ரவணம்பண்ணி, *ஏவம் ஜ்ஞாத்வா பவிதுமர்ஹதி* என்கிறபடியே பின்னையவ்வர்த்தத்தைத் தெளிந்திருக்குமவர்கள். (கேசவற்காளன்றியாவரோ) புறம்பு ஆச்ரயணீயரில்லாதபடி தானே ஆச்ரணீயனானவனுக்கொழிய ஆளாவரோ? *ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந்* என்கிறபடியே யாதல், ப்ரசஸ்தகேசன் என்னுதல். (வாட்டமிலாவண்கை) கொடுத்துமாறக்கடவதன்றியே, எப்போதும் கொடுக்கையிலே ஒருப்பட்ட கை. ராவணாதிகளைப்போலே தலையறுத்துப்பொகட வொண்ணாமைக்கு நிபந்தநமுண்டாகையாலே யழியச்செய்திலன். (மாவலிவாதிக்க வாதிப்புண்டு) இது பற்றாசாக அவன்நெருக்க நெருக்குண்டு. (ஈட்டங்கொள்தேவர் கள்) க்ராமணிகளைப்போலே, ஒருவர் உச்ச்ராயம் ஒருவர்பொறாதே, தலையறுப்பாரும் தலையறுப்புண்பாருமாய்த்திரியக்கடவ ஜாதியிறே; இப்படி சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கிறவர்கள் ஆபத்து மிக்கவாறே தந்தாமபிமாநங்களைப் பொகட்டு, எல்லாரும் ஒரு மிடறாய் வந்துவிழுந்தார்கள். ஈட்டம்,—திரள். (சென்றிரந்தார்க்கிடர்நீக்கிய) கூறு செய்வானும் அம்பலத்தேயிருந்தால், ஈச்வரனும் நம்பக்கல் வரத்தட்டென்?" என்றிருக்குமாப்போலே, "எல்லோரும் நம்பக்கல் வரவேணும்" என்றிருந்தவர்கள்,

தங்களாபத்தின்கனமிறே துர்மானிகளாயிருக்கிறவர்கள் திரளவந்திரந்தது" என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு அவர்கள் இடரைப்போக்கினபடி. * அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும்* என்று ஒரு சொத்தைவில்லை முறித்தபோதாக எம்பெருமான் ஸர்வாதிகனென்பது; அல்லாதபோது * ஈச்வரோஹம் * என்பதான தேவஜாதி பல்காட்ட, அவர்கள் இடரைநீக்கினபடி. (கோட்டங்கை வாமனனாய்) நீரேற்கக் குவித்த அழகிய கையை யுடையனாய்; *பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் பொற்கையில் நீரேற்று* என்கிறபடியே, தேவர்களை நெருக்குகையாலே அழியச்செய்யவேணும் குணவிசேஷத்தாலே யழியச்செய்யமாட்டான்; இனி, இரண்டுக்கும் அநுரூபமாக ஒரு வழி ரக்ஷகனான தான் பார்க்குமித்தனையிறே. (பொற்கை) பொலிவெய்தின கை. அழகியகை யென்றபடி. கொடுத்துவளர்ந்த கை; * கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம் * என்றும், * தத்யாந்ந ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ஏற்றுக்குவிந்த கையையுடையவனாய், அங்கை - அழகியகை,) (செய்தகூத்துக்கள் கண்டுமே) அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே பிக்ஷையிலே யதிகரித்து, மஹாபலியஜ்ஞவாடத்தளவும் செல்ல. பூமிநெளியும்படி பதறிநடந்து சென்றுபுக்கு, க்ருஷ்ணாஜிநமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்ஜியுமான, விநீத வேஷத்துடனே நின்று, * கொள்வனான் * என்றாப் போலே சொன்ன முக்தஜல்பிதங்களும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்ததுமாகிற இவ்வ்யாபாரங்களடங்கலும் இவர்க்குவல்லாராடினாப்போலே யிருக்கிறபடி. ஐச்வரமான மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, ச்ரிய:பதியான தான் இரந்து ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்த நீர்மைக்கு, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை யெடுத்து ரக்ஷித்தது ஒரு குணமாயிற்றதோ? என்கிறார். .... (6)

ஏழாம் பாட்டு. ச்ரிய:பதியான தன்னைத்தாழவிட்டு இரந்து ரக்ஷித்தது பெரிய ஏற்றமோ, தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணின மார்க்கண்டேயனை விஷயீகரித்த இம்மஹா குணத்திற்கு? என்கிறார்.

**கண்டுந்தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவரோ? *
வண்டுண்மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாள் *
இண்டைச்சடைமுடியீசனுடன் கொண்டுசாச்செல்ல *
கொண்டங்குத்தன்னொடுங்கொண்டு உடன்சென்றதுணர்ந்துமே. (7)**

(கண்டுந்தெளிந்துங்கற்றார்) (கற்று-தெளிந்து-கண்டார்) ஒருவன் பக்கலிலே ஓர் அர்த்தத்தை சிக்ஷித்து, அதிலே தெளியவாஸனைபண்ணி, பின்னை ஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக்கிவைப்பார். ச்ரவணமநநங்கள் தான் தர்சநஸமாநாகாரத்தளவும் சென்றுநிற்குமிறே. (கண்ணற்காளன்றியாவரோ) த்யாநபரராயிருப்பார், த்யேய வஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே போவரோ? (வண்டுண்மலரித்யாதி) வண்டுகள் மதுபாநம் பண்ணுகிற பூ மாலையையுடைய ஸ்ரீ மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாளுண்டாகைக்காக வென்னுதல்; 'வாழுநாள் உசாசசெல்ல' என்று மேலேகூட்டுதல். மாதாபிதாக்கள் இவனை யொப்பித்து விளையாடவிட, அங்கே ஓரசரீரி வாக்யம் "இவனுக்கு ம்ருத்யு குறுகிற்று" என்றுசொல்ல, அத்தைக் கேட்டு பித்ராதிகள் வெறுக்க, "இதுக்கு நீங்கள் அஞ்ச வேண்டா, நான் பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று இவன் சென்று தேவரையாச்ரயிக்க, அவரும் பச்சையிடும் நாளெல்லாம் இடுவித்துக்கொண்டு, ஒருநாளிலே வந்தவாறே தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்து ஜடையை விரித்துக்காட்டி, "உன்னோபாதி யாறல்பீறல்காண் என் காரியமும். அருகில் மாலையைப்பாராதே என் தலையில் ஜடையைப் புத்திபண்ணாய்" என்று காட்டி, "ஆனாலும் நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஆச்ரயித்த நீ பேசாதே போகவொண்ணாதிறே. உனக்கோராச்ரயம் காட்டப்பாராய்!" என்று, அவன் ஸௌலப்யாதி குணங்களையும் மோக்ஷப்ரதத்வாதி குணங்களையும் உசாவிக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன் பக்க

லேறச்சென்றான். (கொண்டங்கு) "ஐயோ! ம்ருத்யுபயபீதனாய் வந்தாயாகாதே!" என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு: "துர்மாநியான இவன் கொடுவந்தான்" என்று பாராதே, ஒருபிராட்டி புருஷகாரமாக வருவாரைக் கைக்கொள்ளுமாப்போலே கைக்கொண்டு. "நெஞ்சிற்கொண்டு" என்னும்படியே. (தன்னொடுங்கொண்டு) இவன் வந்தகார்யம் தலைக்கட்டி, பின்பு தன்னுடன் ஸாம்யாபத்தியையுங்கொடுத்து. (உடன்சென்ற துணர்ந்துமே) ஒரு *கள்வன்கொல்லிற்பிராட்டியைக் கொடுபோமாப்போலே கொடுபோனான்போலேகாணும்*. *பின்னையென்றும் நின்திருவடி பிரியா வண்ணமெண்ணிய.* "ஒருப்ருதக்தர்மி" என்று தோற்றாதபடி, தன்னோடுவிளைகிற ரஸத்தை புஜிப்பித்தபடியை புத்திபண்ணி - கண்டுந்தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்கா ளன்றி யாவரோ? தன்னையாச்ரயித்த இந்த்ரனுக்காகத் தன்னைத்தாழ விட்டது ஓரேற்றமோ? *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* என்னக் கடவ அவன் தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணி, அதுக்குமேலே, அவன் புருஷகாரமாகக் கொண்டுவந்து காட்டிக்கொடுக்க, "என்செய்வான், தன்னையாச்ரயித்தவனை யழிய விடாதே புறம்பே யாகிலும் கொண்டுபோய் ரக்ஷிப்பித்தான்" என்னும் குணம் அவனுக்குண்டாக, மார்க்கண்டேயனை ரக்ஷித்த நீர்மைக்கு. தாமஸபுருஷர்க ளோட்டை ஸஹவாஸம் ஸர்வேச்வரனுக்கு த்யாகஹேது: ஸத்த்வநிஷ்டரோட்டை ஸஹவாஸம் அவனுக்கு ஸ்வீகாரஹேது; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயிறே அவன் முன்னிலையாக வந்த இவனுக்கும் காரியஞ்செய்தது! .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினவனை விஷயீகரித்த மஹா குணத்திற்காட்டிலும், நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு ஆச்ரி தரக்ஷணம் பண்ணின மஹாகுணத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன்தன்சீரன்றிக் கற்பரோ? *
எல்லையிலாதபெருந்தவத்தால் பலசெய்மிறை *
அல்லலமரரைச்செய்யும் இரணியனாகத்தை *
மல்லலரியுருவாய்ச் செய்தமாயமறிந்துமே. (8)

(செல்லவுணர்ந்தவர்) ஆபாஸமான ஐச்வர்ய ஆத்மப்ராப்திமாத்ரங்களில் பர்ய வஸியாதே, எல்லைநிலமான பகவத் புருஷார்த்தத்தளவும் செல்லவுணர்ந்தவர் அவ னுடன் நித்ய(யோ) போகம் வேண்டியிருக்குமவர்கள். வாய்க்கரையான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களன்றிக்கே, ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியளவும் செல்லவுணர்ந்தவர்கள். (செல்வன் தன்சீரன்றிக் கற்பரோ) ஸ்ரீமானுடைய கல்யாண குணங்களை யொழியக்கற்பரோ? "இன்னஞ்சொல்லாய் சீமானே!" என்னக்கடவ திறே. (எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்) அளவிறந்த மஹாதபஸ்ஸாலே. வரப்ரத ரான தேவஜாதிக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படியிறே பலித்தது. (பலசெய்மிறையல்ல லமரரைச் செய்யும்) தேவஜாதி கிடந்தவிடத்தில் கிடவாதபடி பலமிறுக்குக்களைச் செய்து து:கத்தைப் பண்ணுகிற ஹிரண்யனுடைய, (தேவர்களுடைய வரபலபுஜ பலங்களாலே பூண்கட்டின) சரீரத்தை. மிறுக்கின்கார்யம் - துக்கம். (மல்லலரியுரு வாய்) மல்லல்—பெருமை. *மஹாவிஷ்ணும்* என்னும்படியே, ஹிரண்யன் குளப்படி யாம்படியாகப் பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லலென்று ஸம்பத்தாய், அத்தால் - லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹமா யென்னவுமாம்; *நாராயணோ ந்ருஸிம்ஹஸ்து ச[illegible]திஸ்த்வம மரேச்வரி* இறே. அவனை யொழிந்திருப்பதொரு போதில்லையிறே. (செய்தமாய மறிந்துமே) சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலே தோற்றி, ஹிரண்யனுடைய உடலை இருபிளவாக்கின இவ்வாச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யறிந்தும். ஒருவன் புருஷகாரமாகக் கொடுவர அவனை ரக்ஷித்ததொருகுணமோ? தமப்பன் பகையாக

உத்தமாங்கம் ஒருவடிவும் திருமேனி யொருவடிவுமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தகுணத்துக்கு? "பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னு நின்றடியேனுக் குற்றானாய்வளர்த்து" என்கிறபடியே வந்து ரக்ஷித்தகுணமிறே. ... . (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆச்ரிதனுக்காக நரஸிம்ஹமானவதிலும் அதிக குணமான ஸாரத்ய வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

மாயமறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவாரோ? *
தாயஞ்செறுமொருநூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காய் *
தேசமறியவோர்சாரதியாய்ச்சென்று சேனையை
நாசஞ்செய்திட்டு * நடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே. (9)

(மாயமறிபவர்) அவன் வ்யாபாரமடங்கலும் ஆச்ரிதார்த்தமாய், ஆச்சர்யமாயிருக்குமென்றறியுமவர்கள். (மாயவற்காளன்றியாவரோ) ஆச்ரிதபரதந்த்ரனானவனுக்கன்றி யாளாவரோ? (தாயம்செறுமொருநூற்றுவர்மங்க) தாயப்ராப்தியாலே செறுகிற துர்யோதனாதி துர்வர்க்கம் மங்க. தாயங்கொண்டுநெருக்கிற்றுத் தம்மையோ? அநுகூலரான பாண்டவர்களை நெருக்கிற்றும் தம்மை நெருக்கிற்றாயிருக்கிறபடி. (ஒருநூற்றுவர், ஓரைவர்) நெருக்குகிறவர்களும் நெருக்குண்கின்றவர்களுமிருக்கிறபடி. (ஓரைவர்க்காய்) துர்வர்க்கமடைய அங்கே திரண்டு, ஒருஸாரதியையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே இருக்கிறவர்கள். தன்வழியே யொழுகாதவர்களை யழியச்செய்து, தன்னையொழிய அறியாதவர்களுக்காகத் தான் தாழநின்று நோக்கினான். ஸம்பந்தம் இரண்டு தலைக்கும் ஒத்திருக்க, தாழ்ந்த தலைகண்டு நோக்கினானித்தனையிறே. (அர்ஜுநாங்கதௌ இத்யாதி) ஒருவர்க்கொருவர் கால்மேல் காலெறட்டு ஒரு நாளாகவிருந்த ஸமயத்திலே, ஸஞ்சயன் வாசலிலேவந்தான் என்று சொல்ல, "அவனைப்புகுரவிடுங்கோள்; இவ்விருப்புக்காண உகப்பானொருவன்; உகவாதார் நெஞ்சுளுக்கச் சொல்லவல்லானொருவன்; ஆனபின்பு அவனையழையுங்கோள்" என்றான். உகவாதார் கண்படலாகாதாப் போலே, உகந்தார் கண்பட்டால் உள்ள நன்மையும். இப்படியிறே பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி. (தேசமறியவோர்சாரதியாய்) *பார்த்தம் ரதிநமாத்மாநஞ் ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார * என்னும்படியே, *இன்னார் தூதனென நின்றான்* என்கிறபடியே. நாட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்ய பாரதந்த்ர்யங்கள் வ்யவஸ்த்திதமான விடத்திலும் ரஹஸ்யத்திலேயிறே அவை ப்ரயோகிப்பது. பர்த்தாவும் பார்யையைக் காலைப்பிடிப்பது ரஹஸ்யத்திலேயிறே. இப்படியிருக்கச் செய்தேயிறே ஜகத்ப்ரஸித்தமாம்படி தன்னைத்தாழவிட்டது. (சென்று சேனையை நாசஞ்செய்திட்டு) இதுதானும் அர்ஜுநாதிகள் அம்பாலேயன்று என்றபடி, "ஆயுத மெடுக்கவொண்ணாது" என்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலே, ஸாரத்யம்பண்ணித் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப் பொகட்டான். (நடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே) தன்மேலே சரவர்ஷமாக வர்ஷிக்கிற இத்தண்ணியபூமியினின்றும், தன் வரவுக்கு எதிர்கொள்வார் இருந்தவிடத்தேபோய்ப் புக்கானென்கிற பெரியவார்த்தையை யறிந்தும். *க்ருத்வா பாராவதரணம்* இத்யாதி—துர்யோதநாதிகளில்லாத விடத்தே போய்ப் புகப்பெற்றதிறே. கீழ்ச்செய்த செயலடங்கலும், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யங் கிடக்கச்செய்தே செய்தவையிறே. ஸ்வரக்ஷணத்துக்குத் திருவுகிராகிலுமுண்டே அங்கு; அவைபோலன்றிறே இங்கு; ஆச்ரிதபரதந்த்ரனாய்த் தன்னையழிய மாறி, பாண்டவர்களுக்காக உடம்புக்கு ஈடிடாதே எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்கின இந்நீர்மைக்குப் போருமோ கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்? .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. கீழ் சேதநர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையிறே; அவைபோலல்ல, ஸம்ஸாரம் மறுவலிடாதபடிபண்ணத் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டதொரு மஹோபகாரத்தையருளிச் செய்கிறார்.

வார்த்தை யறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ*
போர்த்தபிறப்பொடுநோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை
பேர்த்து * பெருந்துன்பம்வேரற நீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச்
சேர்த்து * அவன்செய்யுஞ்சேமத்தை யெண்ணித்தெளிவுற்றே. (10)

(வார்த்தையறிபவர்) மஹாபாரதமெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாயிற்று ஒரு வார்த்தையாகாதே. ப்ரயோஜநவத்தாவதிறே - வார்த்தையாவது. * மாமேகம் * என்றத்தையிறே - இங்கு 'வார்த்தை' என்றது. கீழடங்கலும் கடல்போலே; அதில் அம்ருதம் போலே இது, (மாயவற்காளன்றியாவரே) அவன் "என்னையேபற்று" என்று சொல்லாநின்றால், இவர்கள் அவனையொழியவும் பற்றுவர்களோ? (மாயவன் - வ்யாமோஹத்தை யுடையவன்.) ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வெளியிட்டானிறே, அவள் குழல்முடிக்கைக்காக. (போர்த்தபிறப்பித்யாதி) பரணிக்கூடு பரந்தாப்போலே, இவ் வாத்மாவையறிய வொண்ணாதபடி சூழப்பொதிந்து கிடக்கிற ஜந்மங்கள், அவைபுக்க விடத்தே புகக்கடவவ்யாதி. அங்ஙனேயாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந் தாற்போலே வந்து கொடுநிற்கிற ஜரை, அங்ஙனே யாகிலுமிருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அநபிமதமான விநாசம், இவற்றையெல்லாம். (பேர்த்து) ஈச்வரனுக்கும் ஒருவிரகுபார்த்துத் தள்ளவேண்டும் படியிறே அவற்றின் கனம்; விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாப்போலே தள்ளி. (பெருந்துன்பம்வேரறநீக்கி) ஜந்மம்போனால் அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாது:க்கத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி, "கீழ்நின்ற நிலைதான்நன்று" என்னும்படியிறே இதின்தண்மை. அது பின்னையொரு சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணியாகிலும் பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ண யோக்யதையுண்டிறே; இது நித்ய விநாசமிறே. (தன்தாளின்கீழ்ச்சேர்த்து) பாதரேகைபோலே யிருக்கத் திருவடிகளிலே சேர்த்து. (அவன்செய்யும் சேமத்தை யெண்ணி) பின்னை இவனுடைய மீட்சி தன் புத்த்யதீநமாம்படி பண்ணிவிடுகை. இவன் நினைவோடு தன் ஸங்கல்பத்தோடு வாசியறும்படி பண்ணுகை. இவனும் சேதநனாயிருக்கச் செய்தே, முக்தனானால் கொள்ளும் நாநாபவநமும் அவன் புத்த்யதீநமாயிறேயிருப்பது. இவன்கையிலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்தாலும் அவனுக்கு அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை. (எண்ணித்தெளிவுற்று) இத்தை மநோரதித்துத்தெளிந்து. அவன் "என்னையேபற்று" என்று சொன்னதில், தலையாடியிலே "ஸகலவிரோதிகளையும் நானே போக்கி யென்னைத் தருவன்" என்று சொன்னத்தைத் தெளிந்திருக்குமவர்கள். (தலையாடி-*ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்றது) அவனுக்கல்லது ஆளாவரோ? கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம், மண்தின்னவேணும் என்று அழுத ப்ரஜைக்கு அத்தையிட்டு அதுக்குப்பரிஹாரம் பண்ணுமாப்போலேயாயிற்று; இங்கு- இவற்றினுடைய ஹிதமே பார்த்துஸம்ஸாரந்தொடக்கமான ஸகலதுரிதங்களும் மறுவலிடாதபடி போக்கித் தன் திருவடிகளின் கீழேவைத்து ரக்ஷித்த பெரியநீர்மைக்குப் போருமோ கீழ்ச்சொன்னவையடங்கலும். கீழ்ப்பண்ணின பரிஹாரங்கள், க்ரந்தி கிடக்கப்பண்ணும் பரிஹாரங்கள்போலே ஸம்ஸாரம் கிடக்கப்பண்ணின பரிஹாரங்களிறே. அது நிர்வ்ரணமாம்படி சிகித்ஸித்துநோக்குவாரைப்போலே இதிற்சொல்லுகிற குணம். கீழிலவை ஸம்ஸாரிகளிச்சையாலே செய்தவை; இது ஈச்வரேச்சையாலே செய்ததிறே. ... . (10)

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே யிருந்து வைத்தே சுத்தபாவரென்கிறார்.

தெளிவுற்றுவீவின்றிநின்றவர்க்கு இன்பக்கதிசெய்யும் *
தெளிவுற்றகண்ணனைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் *
தெளிவுற்றவாயிரத்துள்ளிவைபத்தும்வல்லாரவர் *
தெளிவுற்றசிந்தையர் பாமருமூவுலகத்துள்ளே. (11)

(தெளிவுற்றித்யாதி) "ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே" என்று அத்யவஸித்து, பின்னை நாட்டார் செயல்கள் கண்டாதல், யுக்த்யாபாஸங்கள் க(கொ)ண்டாதல் காலியாதே நின்றவர்களுக்கு, பாரதஸமரத்திலே நின்று அர்ஜுநனை நோக்கி, "நான் சொன்ன இது உனக்குத் தொங்கிற்றோ? எதிரேபோந்ததோ?" என்ன, *ஸ்த்திதோஸ்மி* என்ன அவன் "ஆனால், நம்காரியஞ்செய்யப் பார்த்ததென்?" என்று கேட்க, (கரிஷ்யே வசநம்தவ) "தேவரீர் ஏவின அடிமை செய்யக்கடவேன்" என்றானிறே. "அர்ஜுநன் தான் எம்பெருமானைப் பெற்றானோ? இல்லையோ?" என்று நம்பிள்ளை ஜீயரைக் கேட்க, "உமக்கு அதுகொண்டு கார்யமென்? இதுசொன்னவன் ஸர்வஸாதாரணனாகில், பகவதுக்தியென்னுமிடம் நிச்சிதமாகில், தந்தாமுடைய கர்மாநுகூலமாகவும் ருச்யநுகூலமாகவும் பெறுகிறார்கள். பெற்றவர்களை ஆராய்ந்து பார்த்து அத்தாலேயன்றே நாம் பற்றப் பார்க்கிறது" என்று அருளிச்செய்தார். சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரிருந்தால், அது குடித்து தாஹங்கெட்டவனைக் கண்டன்றிறே, தாஹித்தவன் தண்ணீர் குடிப்பது. (இன்பக்கதிசெய்யும்) நிரதிசயாநந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும். (தெளிவுற்றகண்ணனை) இவன் தெளியமாட்டாத இழவுதீர இவனுக்கு நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கையிலே தான் தெளிந்தபடியே யிருக்கும் க்ருஷ்ணனை. * அஹம் ஸ்மராமி * போலே. (தெளிவுற்றவாயிரம்) ஸஹ்யத்திலே கலங்கின நீரானது ஓரோ ப்ரதேசங்களிலே வந்து தெளிந்து உபயோகயோக்யமாமாபோலே, அதிக்ருதாதிகாரமாய்க் கூளமும், பலாப்பிசினும் போலே ஒன்றே நிஷ்கர்ஷித்துப் பிரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற வேதார்த்தமானது ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வஸம்சயங்களுந் தீர்ந்து தெளிந்து இவர் பக்கலிலே வந்தவாறே. (இவைபத்தும்வல்லாரவர் தெளிவுற்றசிந்தையர்) இத்திருவாய்மொழியையப்யஸிக்கவல்லவர்கள். இவ்வாழ்வார் தம்மைப்போலே தெளிவுற்ற நெஞ்சையுடையராவர். தேசவிசேஷத்திலே போனாலோ இப்படி தெளிவது என்னில்? — (பாமருமூவுலகத்துள்ளே) பாபத்தை - பாவென்று கடைக்குறைத்தலாய்) பாபபூயிஷ்ட்டமான தேசத்திலே யென்றபடி. அவ்வருகே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பெறக்கடவ தெளிவை, அதுக்கு எதிர்த்தட்டான இங்கே யிருந்தே யுடையராவர். ஸர்வேச்வரன் தானே இங்குவந்தவதரிக்கிலும் சோகமோஹத்தைப் பண்ணவல்ல ஸம்ஸாரத்தே யிருந்தே தெளிவுற்ற சிந்தையர்; ஹேயப்ரத்யநீகமான வஸ்துவையும் தன் வழியாக்கவல்ல இவ்விபூதியிலே யிருந்துவைத்தே சுத்தபாவரா யிருப்பர். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கற்றோர்கருதும்விசயங்களுக்கெல்லாம் *
பற்றாம்விபவகுணப்பண்புகளை —* உற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிழவை வாய்ந்துரைத்தமாறன்சொல் *
பண்ணிலினிதான தமிழ்ப்பா.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்,

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாந்திருவாய்மொழி—பாமரு மூவுலகும்—ப்ரவேசம்.

இப்படி தெளிந்தால், பின்னைச் செய்வது கூப்பிடுகைபோலேகாணும்; இல்லையாகில், "ஸம்ஸாரம் நன்று", என்று கலங்கினாராவரே. "அம்மங்கியம்மாள் 'இத்திருவாய்மொழி பாடக் கேட்டு அநுபவித்துப்போருமிதுக்கு மேற்பட, இதி லோடுகிற ஆர்த்திக்கு நம்மால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது' என்று பணிக் கும்" என்றருளிச்செய்வர். கீழே - *ஆழியெழச்சங்கிலே - ஸர்வேச்வரன் காட்டிக் கொடுத்த விஜயங்களை அநுபவிக்கைக்குறுப்பாக அவனுடைய அபதாநங்களை யநுஸந்தித்தார். அந்த ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய அவதாரங்களையும் அதுக் கடியான க்ருபாதிகுணங்களையும் அநுஸந்தித்து, "இக்குணங்களும் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதநராயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தை யிழப்பதே!' என்று விஸ்மிதரானார். அவர்கள் அபேக்ஷையில்லாமையாலே இழக் கிறார்கள்; அபேக்ஷையுடைய நாம் இழப்போமல்லோம் அவனுடைய அவதாரங் களையும் வடிவழகையும் அநுபவிப்போம்" என்று பார்த்தவிடத்து, அவற்றை அப்போதே கிட்டி அநுபவிக்கப்பெறாமல் மிகவும் அவஸந்நராய் ஸர்வேச்வரனுக் குப் பரமபதத்திலும் இருப்பு அரிதாம்படி ஆர்த்தியாலே நிரம்பிற்றொரு கடல் கையெடுத்துக் கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிடுகிற கூப்பீடுகேட்டு அவ்விருப்புக் குலைந்துவந்து முகங்காட்டவேண்டும்படி அவன் ப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும், ப்ராபகனா யிருக்கிறபடியையும், விரோதிநிரஸநசீலனாயிருக்கிறபடியையுஞ் சொல்லி, கேட்டாரடைய நீராம்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

(பஹவோ ந்ருப) சக்ரவர்த்தி பெருமாளைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்க என்றுகோலி, "அறுபதினாயிரமாண்டு ஒருதலைமிதிக்க ஒருதலை கிளம்பும்படியான ராஜ்யத்தை வருந்தி ஒருபடி யடிப்படுத்தினேம். இத்தை ஒரு சிறு பிள்ளை தலை யிலே வைத்தால் பொறுக்குமோ, பொறாதோ?' என்று விசாரித்து, "இதுதன்னை நாட்டோடே கூட்டிப் பார்ப்போம்" என்றுகோலி, ராஜலோகத்தையடையத் திரட்டி, "நான் இங்ஙனே பெருமாளைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கப் பாரா நின்றேன்: உங்களுக்கு இஷ்டமோ, அன்றோ?" என்று கேட்க, அநந்தரம் "கிழவா! போகாய்" என்ன, *கதம் நு மயிதர்மேண ப்ருதிவீமநுசாஸதி, பவந்தோ த்ரஷ்டுமிச்சந்தி யுவராஜம்' மஹாத்மநம்* "நாம் ஒருப்பட்ட கார்யம் நன்றாய் விழுந் தது: ராஜலோகம் இப்படித்வரிக்கப் பெறுவதே!" என்று அதிலே போரி ஹ்ருஷ்டனாய். அந்தஹர்ஷத்தை நெஞ்சிலேயிட்டுவைத்து அது தன்னை இவர்கள் வாயாலே சொல்லக் கேட்கலாகாதோ என்று "வாரீகோள்! அறுபதினாயிரமாண்டு ராஜ்யம் பண்ணுகிறவிடத்து. இற்றைவரை 'எனக்கு' என்று ஒரு ஸுகம் கோலாதே உங்கள் ரக்ஷணத்துக்கு ஆமவையே தேடிக்கொடுபோந்த நான் ஒரு வார்த்தை சொன்னால், இப்போது நீ யிருந்தாயாகில் வீகமென்?' க்ரமத்திலே செய்து கொள்ளுகிறோம்' என்னுதல்: அன்றாகில். 'உனக்கு ப்ரியமாகில் அப்படிச் செய்யலாகாதோ?' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி ஆறியிருத்தல் செய்கை யொழிய, படுகொலைக்காரர் கையிலேயகப்பட்டார் 'தப்பவேணும்' என்று பார்க்கு மாப்போலே நீங்கள் இங்ஙனே கூப்பிடுகைக்கு நான் பண்ணின அபராதமென்?" என்ன (*பஹவோ ந்ருப கல்யாண குணா: புத்ரஸ்ய ஸந்திதே * எதிரிகளம்பால் அழியப் பெற்றதில்லை உன்னுடைய விஷயம்; உன்மகனுடைய குணத்தாலே நாட்டைப் படுகொலைக்குத்தினாய்காண் நீ" என்றார்களாயிற்று. நாங்கள் குணஜித ராய் இவ்வார்த்தை சொன்னோமித்தனையல்லது ஒரு கார்யபுத்த்யா சொன்னோமல் லோங்காண். * தாதூநாமிவ சைலேந்த்ரோ குணாநாமாகரோ மஹாந் * தாதுக் களானவை "இன்னமலையிற்பொன்" என்று விலைபோமாபோலே, புறம்பே சில குணங்கள் கண்டால் "பெருமாள்பக்கல் குணம்" என்றிட்டாயிற்று அங்கு விலை

போவது. இவ் வ்யக்தியில் குணம்" என்றாயிற்றுப் புறம்பு விலை போவது; இப்படிப் பட்டவனுடைய குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார், ... (*)

முதற்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி யுபகரித்து நிரதிசயபோக்யனாயிருக்கிற உன்னை, உன்னாலேயுபகாரங்கொண்டு உன்சுவடறிந்த நான் கிட்டுவது என்றோ? என்கிறார்.

பாமருமூவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ!*
பாமருமூவுலகுமளந்த பற்பபாதாவோ!*
தாமரைக்கண்ணாவோ! தனியேன்தனியாளாவோ!*
தாமரைக்கையாவோ; உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே? (1)

(பாமருமூவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ) பாவென்று பதார்த்தவாசகமாய், பா மருவியிருந்துள்ள - அதாவது - பதார்த்தங்களினுடைய நெருக்கத்தை யுடைத்தான மூவுலகென்னுதல். பாமருவென்று ஒரு சொல்லாய், பாபம் மருவியிருந்துள்ள மூவுலகென்னுதல். (அன்றிக்கே, பாவென்று - பரம்புதலாய், பரப்பையுடைத்தாயிருந்துள்ள வென்னுதல்,) மூவுலகென்று - கீழும். மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல். அன்றிக்கே, க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்று இவ்வகையிலே யாக்கிச் சொல்லுதல். (படைத்தபற்பநாபாவோ) - "என் தாயே" என்பாரைப்போலே. இத்தை உண்டாக்குகைக்கு அடியான ப்ராப்தியேயாய், போக்யதையின்றிக்கே யொழிந்ததாகில்தான் நான் ஆறியிரேனோ? நீ இத்தை வருந்தியுண்டாக்கிற்று அழிக்கைக்காகவோ? இல்லாத வஸ்துக்களை யுண்டாக்கக் கடவ நீ, உள்ளவஸ்துவை யழிக்கிறதென்? (பாமருமூவுலகுமளந்த) - இவற்றையுண்டாக்கி "மேல்பட்டது படுகிறது" என்று இருந்தாயாகில்தான் ஆறியிரேனோ? இத்தைக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக்கொண்டுநோக்குமவனன்றோ, பெற்றதாய் வளர்க்குமாப்போலே. "படிக்களவாகநிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று ஆசையுடைய நான்இருக்க, இச்சை யில்லாதார்தலையிலே திருவடிகளை வைப்பதே! மஹாபலிபோல்வார், பருந்துஇறாஞ்சினாப்போலே இத்தையபஹரித்தால், எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொள்ளுமவனன்றோ நீ? ' அதுசெய்தமையுண்டு, உமக்கு இப்போது அபேக்ஷிதமென்?' என்ன, (தாமரைக்கண்ணாவோ) உத்பத்தியும், வளர்க்கையும் ஜீவநமும் எல்லாம் உன்பக்கலிலேயாயிற்று. * அவலோகந தாநேந பூயோ மாம்பாலய * என்னுமாபோலே திருக்கண்களாலே நோக்கவேணுமென்கிறார். ஆக, திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்தார்; அக்கண்ணழகே ஜீவநமாக இருக்கும் நித்யஸூரிகள் திரளில் தம்மையிருக்கக் கண்டிலர்; அத்தாலே 'தனியேன்' என்கிறார். (தனியேன் தனியாளாவோ) ஸ்த்ரீகளுடைய நோக்கே தாரகமாயிருக்குமவர்களுடைய திரளுக்குங்கூட்டன்றிக்கே, உன்நோக்கேதாரகமாயிருக்கும் அவ்விபூதியிலுள்ளாருடனுங் கூட்டாகாதே, என்னைமூன்றாம்விபூதியாக்கியாளுகிறவனே! அன்றிக்கே, உன்க்ருபையே தாரகமாக இருக்கிற என்னை உன் க்ருபைக்கு என்னையொழிய வேறு விஷயமில்லையாம்படி யாளுகிறவனே யென்றுமாம். (தாமரைக்கையாவோ) அக்ரூரனோபாதி போரேனோ? (*ஸோப்யேநம்* இத்யாதி) திருக்கையிலடையாளமித்தனையும் இலச்சினைப்படியே அவனுடம்பிலே காணலாம்படிஅவனை ஸ்பர்சித்து அவன் அந்தஸ்பர்சத்தாலே ஸ்தப்தனாய்நிற்கையாலே கையைப் பிடித்தெறட்டு பின்னையணைக்கைக்கு இருவரைக் கண்டதில்லை. *கரேண ம்ருதுநா தேவ: பாபாங்நிர்மோசயந் ஹரி:* என்கிறபடியே. (உன்னை என்றுகொல்சேர்வதுவே) * பூர்ணே சதுர்தசேவர்ஷே பஞ்சம்யாம் * என்று நாளிட்டுக்கொடுக்கலாவது தம்பிமார்க்கோ? அஸாதாரணரான அடியாரானால் "இன்ன நாள் பெறக்கடவது" என்று ஒரு நாளிட்டுக் கொடுக்கலாகாதோ?

சேஷபூதனுகில் சேஷிகொடுத்தநாள் பெறக்கடவதாயிறே யிருக்கவடுப்பது. அங்ஙன் க்ரமப்ராப்திபார்த்து ஆறியிருக்கமாட்டுகிறிலேன். (தனியேன் உன்னையென்று கொல்சேர்வதுவே) நாராயணனை யொழிந்திருப்பதொரு காரமில்லையே; இனிச்சேருகையாவது * அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுகையிறே. "உன்னையென்று கொல் சேர்வது" என்னுநிற்க, அது சேரும்படியென்; என்னில்? * ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்டுவைக்கையாலே, "உன்னைச் சேர" என்ற போதே தன்னடையே வருமிறே. ... ... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. அநந்யபரராய்ப் புறம்பே தாரகாதிகளாம்படியிருக்கிறவர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அநந்யபரனாய் இதுவே ப்ரயோஜநமாகவிருக்கிற நான் என்றுபெறக்கடவேன்? என்கிறார்.

என்றுகொல்சேர்வது? அந்தோ! அரன்நான்முகனேத்தும்*செய்ய
நின்திருப்பாதத்தையான் நிலநீரெரிகால்*விண்ணுயிர்
என்றிவைதாம் முதலாமுற்றுமாய் நின்றஎந்தாயோ *
குன்றெடுத்து ஆநிரைமேய்த்துஅவைகாத்தஎம்கூத்தாவோ !* (2)

(என்றுகொல்) திருக்கையில் ஸ்பர்சஸுகத்தை யபேக்ஷித்து, "என்றுகொல் சேர்வது" என்றவளவிறே கீழ். அதுக்குஒரு ப்ரதிவசநம்பெறாதேயிருக்க. "என்றுகொல்சேர்வது?" என்கிறது என்ன தசைதான்! (அந்தோ) இனி, 'என்றுகொல் சேர்வது" என்பாரு மின்றியேயொழியக் கிடாய்ப் புகுகிறது; நான் முடிந்தேன் என்கிறார். 'அந்தோ' என்கிற ஸ்வரத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார். (அரன்நான்முகனேத்தும் செய்யநின்திருப்பாதத்தை) அழிப்பாருடன் ஆக்குவாருடன் வாசியற உகக்கும் படியான திருவடிகளை, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அநந்யப்ரயோஜநனை நான் என்று பெறக்கடவேன்? தந்தாமுடைய தொழில்களிலே அந்யபரராயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளும் அநந்யபரராய் ஏத்தும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள உன் திருவடிகளை, அநந்யபரனை நான் கிட்டப்பெறுவது என்றோ? அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யநின்திருப்பாதத்தை யான் என்றுகொல் சேர்வது? (நிலநீரித்யாதி) பெற்றபின்பு நோக்குதை யன்றிக்கே, "ப்ரஜையைப்பெறவேணும்" என்று ஏற்கவே வருந்தும் தாயைப்போலே, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பே இவற்றை யுண்டாக்குகைக்காக த்ரிவ்ருத்கரணத்தை நினைத்துப் பஞ்சீகரணத்தைப்பண்ணி, இவற்றை யடைய ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காக ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து, பின்னை இவற்றைச்சொன்ன பாசுரம், அசித்தும் அசிதபிமாநிஜீவனும் ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாய்க்கொண்டு, தன்னளவிலே வரும்படி நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது 'முற்றுமாய்நின்ற' என்கிற வித்தாலே. இவையறியாதிருக்க, இவற்றின்பேற்றுக்கு அவன்வருந்தவேண்டுகிற ஹேதுவென் என்னில்? (எந்தாயோ) அதுக்குஅடியான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. இவற்றை யுண்டாக்கும் நாளிலே யுண்டாக்கி, "இனிமேல்வரும் ஆபத்து இவைதானே பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறது" என்று விட்டுவைக்கையன்றிக்கே, அரியனசெய்தும் நோக்குமவன் என்கிறார் (குன்றெடுத்து) மலையையெடுத்திறே நோக்கிற்று. (ஆநிரை மேய்த்து) நோக்குமிடத்து, வரையாதே பசுக்களை நோக்குமவனாயிற்று. (அவை காத்த எங்கூத்தாவோ) (ஆநிரை மேய்த்து குன்றெடுத்து அவைகாத்த எங்கூத்தாவோ) வர்ஷத்திலே நோவுபடுகிற பசுக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக மலையெடுத்தான் அவன்; அப்போது, த்ரிபங்கியாய் நின்ற வடிவுதான் வல்லாராடினாப்போலே தமக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே, 'எங்கூத்தாவோ' என்கிறார். ஆக, இவ்

விரண்டுபாட்டாலும் அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயதையைச் சொல்லி, ப்ராப்யத்வம் சொல்லிற்று; மேல் அஞ்சுபாட்டாலே அவனுடைய ப்ராபகத்வம் சொல்லுகிறது.

மூன்றாம்பாட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனான நீ, நிர்ஹேதுகமாக வந்து த்வதேகதாரகனும்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, நீயே குறையும் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

காத்தவெங்கூத்தாவோ! மலையேந்திக்கன்மாரிதன்னை *
பூத்தண்டுழாய்முடியாய் புனைகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய் *
வாய்த்தவென்னான்முகனே! வந்தென்னாருயிர்நீயானால் *
ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்! உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே. (3)

(காத்தவெங்கூத்தாவோ) கீழே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் ப்ரஸ்துதமிறே, ஆநிரைமேய்த்து அவைகாத்த வெங்கூத்தாவோ" என்று. "எத்திறம்" என்றால், பின்னையும் "எத்திறம்" என்று அதிலே போமித்தனையிறே. கீழ்ச்சொன்னது விடிம்பிட்டு, திரியட்டும் 'காத்தவெங்கூத்தாவோ' என்கிறார். (மலையேந்திக்கல்மாரி தன்னை) கல்லாலே வர்ஷிக்கையாலே மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தான்; நீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலை யெடுத்து நோக்குங்காணும். பசுக்கள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு மலையை யெடுத்ததோ? (பூத்தண்டுழாய் இத்யாதி) தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணம் சொல்லுகிறது. (பூத்தண்டுழாய் முடியாய்) தனக்கு அஸாதாரணமாய் ஐச்வர்ய ஸூசகமான மாலையாயிற்று இது. தன்னுடைய ஸத்தை தன் அதீநமர்ம்படியிருக்கும் வஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாயிற்று இம்மாலை. இத்தால் இவர் பெற்றதாயிற்றென் இப்போதென்னில்? உன்ஸத்தை உன்னதீநமானவோபாதி என்ஸத்தையும் உன்னதீநமாயிருக்க, நான் எங்ஙனே உன்னைப்பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணிக் காணும்படி? என்கை. (புனைகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்) பிறர் ஸத்தையோதான் உன்னதீநமன்றிக்கே யிருக்கிறது? பசுக்களின் ஸத்தை உன்னதீநமானாப்போலே ஈச்வராபிமாநிகளா யிருப்பாருடைய ஸத்தையும் உன்னதீநமாயன்றோ இருக்கிறது? (புனையித்யாதி) புனையப்பட்ட கொன்றையையுடைத்தாய், அழகிதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள ஜடையையுடைய ருத்ரனும் நீயிட்ட வழக்கு. (வாய்த்தஎன் நான்முகனே) கீழிரண்டுபதத்திலும் சொன்னமாலைகள் அவ்வவர்க்கு அஸாதாரணமா யிருக்குமாபோலே யாயிற்று, இவனுக்கும் தனக்கு அடைத்த காரியத்துக்கு நாலுமுகம் அஸாதாரணமாயிருக்கும்படி. (வாய்த்த-ஸ்ருஷ்டியையுடைய, சதுர்முகன்.) இன்னமும், ஈச்வரன்தனக்கும் "இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்போம்" என்றாலும் முடியாதபடியாயிற்று ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியிலுண்டான வாய்ப்பு. (என்) என்கிற இதுக்கு விசேஷ்யத்திலே யூற்றமாகக் கடவது. வையதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் கழற்றிக்கொள்ளுகைக்கும் உடலாய், கேவல பேதத்தையே சொல்லுகிறதென்று ப்ரமிக்கைக்கும் உடலாயிருக்கும்; ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் சேஷசேஷி பாவமாகிற பிரிவும் தோற்றியிருக்கும். ஆக, ஸாமாநாதிகரண்யவையதிகரண்யங்களிரண்டுக்கும் பலம் நிகில நியமநமிறே. ஆனாலும், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுமதுக்குஇத்தனைவாசியுண்டு. *ஸ்வமுத்திச்ய* - ஸ்வார்த்தமாகவிறே இவற்றை யுபாதாநம்பண்ணிற்று. (உபாதத்தே ஸத்தாஸ்த்திதிநியமநாத்யைச் சிதசிதௌ ஸ்வமுத்திச்ய)-ஸத்தையே பிடித்து ஸ்த்திதிநியமாதிகளகப்பட அவனதீநமாயிருக்கையாலே, பிரியநின்று ஸாதநாநுட்டாநம் பண்ணுகைக்கு ஒருப்ராப்தியில்லையாம்படியாயிற்று அத்யந்தபாரதந்த்ர்யம் இருக்கும்படி. (வந்தென்னாருயிர்நீ) பிறர் பக்கல்பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லவேணுமோ? என்பக்கல் பண்ணின உபகாரந்தானே யமையாதோ? "நீயொருவனுளை" என்று கனக்கண்டுமறியாதே புறம்பே அந்யபரனாயிருக்கிற என்னை, அத்தைத்தவிர்த்து உன்படியையறிவித்து

உன்னையொழிய தரியாதபடியான தசையைப் பிறப்பித்தாய்: (ஆனால்) இப்படியிருந்தபின்பு. (ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்) நீ ஸத்தையையுண்டாக்க உன்னாலே லப்தஸத்தாகனாயிருக்கிற நான் "ஏத்துவேன்" என்றால், என்னாலேதான் ஏத்தலாம்படியிருந்ததோ? (ஆனால்) உன்படியது, என்படியிது ; இங்ஙனே யிருந்தபின்பு. (உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே) - நான்ஒருபாயாநுஷ்டாநம்பண்ணி உன்னை எங்கேவந்து கிட்டப்புகுகிறேன்? என்னாலேவந்து கிட்டுகை என்று ஒன்றுண்டோ? ... (3)

நாலாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில் - அவர்கள் ஸ்வரூபம் தததீநமென்றது ; அவ்வஸ்வருபகதமாயிருப்பன சிலமினுக்கங்களுண்டிறே, அவையும் ததீநமென்கிறதிதில்.

எங்குத்தலைப்பெய்வன்நான் எழில்மூவுலகும்நீயே*
அங்குயர்முக்கண்பிரான் பிரமபெருமானவன்நீ*
வெங்கதிர்வச்சிரக்கை இந்திரன் முதலாத்தெய்வம் நீ*
கொங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடி என்னுடைக்கோவலனே. (4)

(எங்குத்தலைப்பெய்வன் நான்) ஒரு துர்ப்பலனை "மலையைச் சும" என்றால் அவனாலே அதுசெய்து தலைக்கட்டப்போமோ? (எழில்மூவுலகும் நீயே) த்ரைலோக்யத்தில் உண்டான பதார்த்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் த்வததீநம். (அங்குயர் முக்கட்பிரான்) அந்த அண்டத்தில் அல்லாத தேவதைகளிற்காட்டில் ருத்ரன்பக்கலிலேவந்தவாறே ஒரு உத்கர்ஷமுண்டிறே, அந்த உச்ச்ராயமும் த்வததீநம். (பிரமபெருமானவன்நீ) அவன்றனக்குங்கூட ஜநகனாய் சதுர்த்தச புவநேச்வரனாகையால் வருவதோ ரேற்றமுண்டிறே ப்ரஹ்மாவுக்கு ; அதுவும் நீயிட்ட வழக்கு. (வெங்கதிர் இத்யாதி) *வஜ்ரஹஸ்த:புரந்தர: * என்கிறபடியே - வெவ்விய கதிரையுடைத்தான வஜ்ரத்தைக் கையிலே யுடையனாயிருக்கிற இந்த்ரன் தொடக்கமான தேவதைகளுடைய உச்ச்ராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. (கொங்கலரித்யாதி) உன்னை யொழிந்த பதார்த்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் உன்னதீநமாம்படி யிருக்கிற நீ, உன்னுடைய உச்ச்ராயம் நானிட்ட வழக்காம்படியானாய். மதுவையுடைத்தாய் விகஸிதமான செவ்வித் திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான மயிர்முடியையுடையையாய், அவ்வழகை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த ஆச்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்ணனே! 'கொங்கலர் தண்ணந் துழாய்முடி' என்கையாலே போக்யதா ப்ரகர்ஷஞ் சொல்லிற்று ; என்னுடைக் கோவலனே' என்கையாலே - ஆச்ரித பவ்யதையைச் சொல்லுகிறது. ... (4)

அஞ்சாம் பாட்டு. 'எல்லாம் செய்தாலும், *சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி * அன்றோ? பலம் உம்மதானபின்பு நீரும் சிறிது யத்நம் பண்ணவேணுங்காணும்' என்ன, 'நீ ஸ்ருஷ்டித்த லோகங்களில் விஷயங்கள்தோறும் அகப்பட்டுக்கிடக்கிற நான் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஒரு ஸாதநத்தை யநுஷ்டித்துவந்து பெறுகையென்று ஒன்றுண்டோ? என்கிறார்.

என்னுடைக்கோவலனேயென்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே*
உன்னுடையுந்திமலருலகமவைமூன்றும்பரந்து*
உன்னுடைச்சோதிவெள்ளத்தகம்பாலுன்னைக்கண்டு கொண்டிட்டு*
என்னுடையாருயிரா ரெங்ஙனேகொல் வந்தெய்துவரே.* (5)

(என்னுடைக் கோவலனே) பாண்டவர்களுடையவனைப்போலேயாயிற்று. இது சீலமிருந்தபடி. (என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே) இது வழக்கிருந்தபடி, "அழகிது" என்னில் நாட்டொப்பாமென்று பார்த்து விஜாதீயமான சப்தத்தாலே சொல்லுகிறாராதல் ; அன்றியே துளையாமணி என்றுதல். பொல்லல் - துளைத்தல்.

அநுபபுக்தமான ரத்நம்போலே என்னுதல். (உன்னுடையித்யாதி) உன்படி யிதுவாயிருக்க, உன்னையொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவழகிலும் குணங்களிலும் கால் தாழ்ந்துபோந்தவனாயிருந்தேன் நான். உன்னுந்தியிலே மலராநின்றுள்ள லோகங்கள் மூன்றிலும் உண்டான விஷயங்கள்தோறும், தனித்தனியே யற்றுக் கால்தாழ்ந்து போந்தவனாயிருந்தேன் நான். நீ ஸர்வசக்தியோகத்தாலே வ்யாபிக்குமிடமடைய நான் என்னுடைய சாபலத்தாலே கால்தாழ்ந்து திரிந்தேன். இது என்னிலையிருந்தபடி. அதுக்கு மேலே நீ யெட்டாநிலத்தை யிருப்பிடமாக வுடையையாயிருந்தாய். (உன்னுடைச்சோதியித்யாதி) உனக்கே அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமாய், *அத்யர்க்கா நலதீப்தம் தத் ஸ்த்தாநம்* என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யிருப்பிடமாக வுடையையாயிருக்கிற உன்னை, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களிலுண்டான ஸம்பந்த மற்று நெடுந்தூரம் வழிவந்து அதுக்கு அநுரூபமா யிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து, பரமபதப்ராப்திபண்ணினால் அநுபவிக்கவேண்டியிருந்தது. ஆக, என்னிலையிருந்தபடியிது; உன்னிலையிருந்தபடியிது; என்நெஞ்சில் ப்ராவண்யமிருந்தபடி இது. ஆனபின்பு, இந்த முதலியார் கடுகவந்து உன்னைக்கிட்டாரோ? (என்னுடை யாருயிரார்) சப்தாதிகளிலே ப்ரவணமானவென்னாத்மா, “முதலியார்” என்று க்ஷேபிக்கிறார். (ஆக, ஸ்வரூபம் த்வததீநமாயிருந்தது, அவ்வவருடைய உத்கர்ஷங்களும் த்வததீநமாயிருந்தது. என்னிலையிது, உன்னிலையது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிது. ஆனபின்பு, நான்ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டுகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்கிறார். .... (5)

ஆறும்பாட்டு. ஆனாலும், ‘ஏதேனும் ஒருபடி நீரும் சிறிது செய்துவந்து கிட்டவேண்டாவோ? என்ன, உன்னை வந்து கிட்டும் உபாயம் அறியேனென்கிறார்.

வந்தெய்துமாறறியேன் மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப *
செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்பூத்தொருமாணிக்கஞ்சேர்வதுபோல்*
அந்தரமேற்செம்பட்டோடு அடியுந்திகைமார்புகண்வாய் *
செஞ்சுடர்ச்சோதிவிடவுறையென்திருமார்பனையே. (6)

(வந்தெய்துமாறறியேன்) - வந்துகிட்டும் உபாயம் அறிகிலேன். நீதானே மேல்விழுந்து உன்வடிவழகைக் காட்டாநின்றால் அத்தைவிலக்காமைக்கு வேண்டுவது உண்டு; என்னால் உன்னை ஒருஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணி வந்து கிட்டப்போகாது ஆனால் இழந்தாலோ? என்ன; ‘இழக்கலாயோ உன்படியிருக்கிறது’ என்கிறார். (மல்கு நீலச்சுடர் தழைப்ப) - வடிவழகில்லையென்று விடவோ? பெறுவிக்கைக்குப் புருஷகாரமில்லையென்று விடவோ? எனக்கு ஆசையில்லையாய் விடவோ? மல்கு நீலச்சுடர் - குறைவற்ற நீலப்புகரானது, தழைப்ப - கர்மநிபந்தநமாக வந்ததல்லாமையாலே மேன்மேலென மிக்குவருமிறே; இவ்வளவென்ன வொண்ணாதபடி மேன்மேலென வளரா நிற்கும், (செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்து) சிவந்த சுடரையுடைத்தாயிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸானது காலப்பூவலர்ந்தாப்போலே பூத்து. (ஒரு மாணிக்கம் சேர்வது போல்) - அநுபவயோக்யமாம்படி ஒரு மாணிக்கமானது சாய்ந்தாற்போலே. ‘மல்குநீலச்சுடர் தழைப்ப’ என்கையாலே - நிறமிருந்தபடி சொல்லிற்று; ‘செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்து’ என்கையாலே - திவ்யாவயவங்களிருந்தபடி சொல்லிற்று; ‘ஒரு மாணிக்கம் சேர்வதுபோல்’ என்கையாலே - இரண்டுக்கும் ஆச்ரயமான திருமேனி தன்னைச் சொல்லுகிறது. செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தென்கிற விடத்தில் தெரியாதபடி மறைத்துச் சொல்லிற்றென்றுண்டிறே; அது தன்னை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறார் மேல்; (அந்தரமேலித்யாதி) அந்தரம் - நடுவு. உடம்புக்கு நடுவு - அரை. திருவரையில் திருப்பீதாம்பரத்தோடே, திருவடிகள்; திருநாபிகமலம், திருக்கைகள், பெரியபிராட்டியாரெழுந்தருளி யிருக்கையாலே கீழ்சொன்னவற்றோடேக்கச் சொல்லலாம்படி

சிவந்திருக்கிற திருமார்பு, திருக்கண்கள், திருப்பவளம், இவை. (செஞ்சுடர்ச் சோதி விட) சிவந்த சுடரையுடைத்தான தேஜஸ்ஸை ப்ரஸரிப்பிக்க. (உறை யென்திரு மார்பனையே) - இதுவும் ஓராபரணம்போலே. என் ஸ்வாமிநியான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. திருப்பாற்கடலிலே நீருறுத்தாதபடி திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு, அதிலே நாநாவர்ணமாயிருப்பதொரு மேல்விரியை விரித்தாற்போலே அவன் சாய்ந்தருள, மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்றுப் பிராட்டி, (மேல்விரி - திருப்படுக்கை மேலே யலங்காரமாகப்படுத்துமது) *பர்யாயேணப்ரஸுப்த:* என்னக்கடவதிறே. ... ... (6)

ஏழாம்பாட்டு. உத்தேச்யலாபம் அவனாலேயாயிருந்தது. இத்தலையாலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதந்த்ர்ய முண்டாயிருந்தது. அத்தலையாலே பெறுமிடத்தில் ஒருகண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தது. இப்படி யிருக்கச்செய்தேயும் இழந்திருக்கக் காண்கையாலே, "நான் இவ்விழவோடே கிடந்து முடிந்துபோமித்தனையாகாதே" என்கிறார்.

என்திருமார்பன்தன்னை என்மலைமகள்கூறன்தன்னை *
என்றுமென்நாமகளை அகம்பாற்கொண்ட நான்முகனை *
நின்றசசீபதியை நிலங்கீண்டெயில் மூன்றெரித்த *
வென்றுபுலன்துரந்த விசும்பாளியைக்காணேனோ? (7)

(என்திருமார்பன்தன்னை) - இவ்விடத்திலே "என்" என்கிற இதுக்கு - விசேஷணாம்சத்திலே அந்வயம்; * என்திருமகள்சேர் மார்வனிற்போலே. என் ஸ்வாமிநியான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. (இது விசேஷணத்திலும் விசேஷ்யத்திலும் விசிஷ்டத்திலும்; ஆச்ரயணதசை, ப்ராப்திதசை, போகதசை) (என்மலைமகளித்யாதி) இவ்வோபதங்களில் "என்" என்கிற இதுக்கு - விசேஷ்யாம்சத்திலே ஊற்றம். அவனுடைய விபூதியோகத்துக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுமித்தனைபோக்கி, *மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்* என்றிருக்குமவர், இவர்களோடே தமக்கு ஓர் அந்வயம் உண்டு என்கிறாரல்லரே. (என்மலை மகள்கூறன் றன்னை) ஹிமவானுடைய பெண்பிள்ளையைத் தன்னுடம்பில் ஒருபார்ச்வத்திலே யுடையவனாயிருக்கிற ருத்ரனைத் தானிட்ட வழக்காக வுடையனாயிருக்கிறவனை. (என்றுமித்யாதி) - ஸரஸ்வதியை என்றுமொக்கத் தன்பக்கலிலே யுடையனாயிருக்கிற சதுர்முகனுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. (நின்றசசீபதியை) - இவர்களை எண்ணினால் தன்னை எண்ணலாம்படி ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றிருக்கிற இந்த்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. *ஸப்ரஹ்மா ஸசிவ:* என்றால் *ஸேந்த்ர:* என்று ஒக்கச் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுத்துநின்ற இந்த்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ளவனை. இப்போது இவை சொல்லுகிறதுக்குக்கருத்தென் என்றால் - கீழே, ஸ்வரூபமும் உச்ச்ராயமும் ததீநமென்றது; இங்கே - ப்ராப்தயௌவனரான புத்ராதிகளை ஸத்ருசவிஷயங்களிலே விவாஹம்பண்ணுவிக்கும் பித்ராதிகளைப்போலே, இவர்களுடைய மஹிஷீலாபமும் தந்தாமா லல்ல. ஸர்வேச்வரனாலே என்கை. (நிலங்கீண்டித்யாதி) - இவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகளுமெல்லாம் ததீநமென்கிறது மேல். (நிலங்கீண்டு) - ப்ரளயார்ணவ மக்நையாய் அண்டபித்தியிலேபுக்கு ஒட்டினபூமியை மஹாவராஹமாய்ப்புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினபோதை வ்யாபாரம் ததீநமானாப்போலே, அவர்களுடைய வ்யாபாரங்களும் ததீந மென்கிறது. (எயில்மூன்றெரித்த) - மதிள்மூன்றையெரித்த. *விஷ்ணுராத்மா* என்னக்கடவதிறே. அதுவும் அவனிட்ட வழக்கு. (வென்றுபுலன்துரந்த) - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக இந்த்ரியஜயத்தைப் பண்ணினவனை. புலன்களை வென்றோட்டின. (விசும்பாளியை) - ஸ்வர்க்கத்தை வன்னியமறுத்தாளுகிறவனை. (இங்குப்ரவ்ருத்திவிசிஷ்டரான இவர்களோடேஸமா

நாதிகரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருத்தியும் அவனதீநையாகையாலே என்னுடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்கு அவனையொழிய என்னாற்செய்யலாவதில்லை யென்கைக்காக.) (காணேனே) - ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்றது: உத்தேச்யலாபமவனாலேயாயிருந்தது, அதுக்குறுப்பான ப்ரவ்ருத்தியில் வ்யாபரிக்க ப்ராப்தியில்லாதபடி அதுவும் அவனிட்ட வழக்காயிருந்தது. இனி, இத்தலையாலே பேறுமன்று விளம்பஹேது உண்டாயிருந்தது; அவனாலே பேறுமன்று விளம்பஹேது இன்றிக்கேயிருந்தது. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் தம்மை இழந்திருக்கக் கண்டாராகையாலே, "இனி இவ்விழவோடே இங்ஙனே முடிந்துபோமித்தனையாகாதே?" என்று க்லேசிக்கிறார். ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூல வர்க்கத்தைக் கொன்றருளின ஸர்வேச்வரனைக் காணவல்லோமே? என்கிறார். முதலிரண்டுபாட்டாலே - ப்ராப்யன் அவனே என்னுமிடம் சொல்லி, மேல் ஐந்து பாட்டாலே - ப்ராபகன் அவனே தன்னைப் பெறுகைக்கு என்னுமிடத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டாலும் மேலிற்பாட்டாலும் அவனுடைய விரோதி நிரஸநசீலதையைச் சொல்லி, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குவான் அவனே என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஆளியைக்காண்பரியாய் அரிகாண்நரியாய் *அரக்கர்
ஊளையிட்டன்றிலங்கைகடந்துபிலம்புக்கொளிப்ப*
மீளியம்புள்ளைக்கடாய்விறல் மாலியைக்கொன்று *பின்னும்
ஆளுயர்குன்றங்கள்செய்துஅடர்த்தானையும் காண்டுங்கொலோ? (8)

(ஆளியைக்காண்பரியாய்) - ஆளியைக்கண்ட குதிரையைப் போலவும். (அரிகாண் நரியாய்) - ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரியைப் போலவும், ஸ்ரீராமாயணத்தே அந்தராக்ஷஸர் பயப்பட்டபடியாகப் பலஉதாஹரணங்களையிட்டுச் சொல்லிப் போரக்கடவதிறே. இங்கே இரண்டு வகையாலே அத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார். பரி - குதிரை. (அரக்கர் ஊளையிட்டு). கீழே "நரி" என்கையாலே, அந்தஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். (ராக்ஷஸர்திரளநின்று ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண மாட்டாதே கதறிக்கொண்டு). (அன்றித்யாதி) - (மாலி, மால்யவான், ஸுமாலி என்கிறவர்களைப் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு அழியச் செய்கிறவன்று.) தூசித்தலையில் நேர்நின்று வ்யாபரிக்க க்ஷமரல்லாமையாலே லங்கையை விட்டுப்போய்ப் பாதாளத்திலே புக்கொளிக்க. புற்றுக்கள் எப்போது மொக்கப் பாம்பு பற்றாதாப்போலே, என்று மொக்க ராக்ஷஸர்மாறாதே, "மாலி, ஸுமாலி, மால்யவான்" என்றாப்போலே சொல்லுகிறவர்கள் வர்த்தித்துப் போந்தார்களாய், பெரியதிருவடி முதுகிலே வந்துதோன்றி அவர்களை நிரஸித்தனாகச் சொல்லக்கடவதிறே; அத்தை யிங்கே ப்ரஸங்கிக்கிறார். (பிலம்புக்கொளிப்ப) - கையில் ஆயுதம் பொகட்டாரையும், முதுகு காட்டினாரையும் கொல்லகடவதல்லவிறே; ஆகையால், தப்பியோடிப்போ யொளிப்பாரும் உள்ளே பட்டுப்போனாருமாய்ப் போனார்களாயிற்று. (மீளியம் புள்ளைக்கடாய்) மீளியமென்று ஒரு சொல்லாய், வலியையுடைய பெரிய திருவடியை நடத்தி யென்னுதல்; மீளி அம்புள் என்று பிரித்து * கறையணி மூக்குடைப்புள்ளைக்கடாவி * என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுபோலே யிருப்பானாய், * தூவாயபுள்ளூர்ந்து * என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு தர்சநீயமான வேஷத்தை யுடைத்தான பெரிய திருவடியை நடத்தி யென்னுதல். பெரிய திருவடி முதுகிலே வந்து தோற்றும் போதை யழகையேயிறே இவர்கள் பாவித்துக் கிடப்பது. மீளியென்று - வலிக்கும், ம்ருத்யுவுக்கும், பாலை நிலத்தில் தலைமகனுக்கும் பேராகச் சொல்லுவர்கள். (விறல்மாலியைக் கொன்று) - ஆக, ப்ரஸித்தரிலே ஒருவனைச் சொல்லிற்று. (பின்னுமித்யாதி) - பின்பும், ஆண்பிள்ளைகளாயிருப்பாரநேகரை யழியச்செய்து. அவர்களாலே பிணமலையாம்படி

பண்ணி. ஆளாலேஉயர்ந்த மலைகளுண்டாம்படிபண்ணி, (அடர்த்தானையும் காண்டுங் கொலோ) - அவன் ஆஸுரவர்க்கத்தை அழியச்செய்தாப் போலே, நம்விரோதிகளைப் போக்கி நமக்குக் காட்சியிலே யந்வயமாய் நாம் கண்டோமாய்த் தலைக்கட்ட வல்லோமோ? .... (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு. ராவணாதிகளை நிரஸித்த தசரதாத்மஜனை, நெஞ்சே! காண வல்லோமே? என்கிறார்.

காண்டுங்கொலோநெஞ்சமே கடியவினையேமுயலும்*
ஆண்டிறல் மீளிமொய்ம்பில் அரக்கன்குலத்தைத்தடிந்து*
மீண்டுமவன்தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி*
ஆண்டுதன்சோதிபுக்க அமரரரியேற்றினையே. (9)

(காண்டுங்கொலோ நெஞ்சமே) - இழவாலே கட்டிக்கொண்டு கதறுகைக்குக் கூட்டான நீ, இப்பேற்றாலே நிர்வ்ருதரா யநுபவிக்கும் அநுபவத்துக்கும் நீகூட்டாய் நாம் அவனைக்காண வல்லோமேயோ? (கடியவினையே முயலும்) - தாயையும் தமப்பனையும் இரண்டிடத்திலே யாக்குவாரைப் போலேயிறே, பெருமாளையும் பிராட்டியையும் இரண்டிடத்திலே யாக்கிற்று, இதில் தாழ்ந்திருப்பது ஒரு செயலில்லையாயிற்று, இவன் செய்யுமவற்றில். ஸர்வேச்வரனுக்கு "க்ரமத்தாலே பலம் கொடுக்கிறோம்" என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடி யாயிற்றுக் கொடிய செயல்கள் செய்யும்படி. *இஹைவ பலமச்நுதே* என்னும்படியே. அவதாரணத்தால் - ஸதாசார ஸம்பந்தமில்லாதவன். (ஆண்டிறலித்யாதி) - ஆண்பிள்ளைத் தனத்தில் வந்தால், திறலையுடைய ஸிம்ஹம்போன்ற மிடுக்கையுடைய அரக்கன். மீளி - ஸிம்ஹம். அன்றியே, திறலையுடையனாய், பராபிபவநஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாய், ம்ருத்யுகல்பமான மிடுக்கையுடையனான ராவணனுடைய குலத்தைத் தடிந்து. தடிகை - கடிகை. கரிஷ்யே மைதிலீஹேதோ ரபிசாசமராக்ஷஸம்* என்கிறபடியே குலமாகநிரஸித்து. (அவன் தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி) - *யதி வா ராவண: ஸ்வயம்* என்று, 'சரணமென்ற பாசுரம் அழகிதாயிருந்தது. அவனோடு ஸம்பந்த முடையானொருவன் வந்தானைகையன்றிக்கே, அவன்தானே வரப்பெறுவதுகாண்' என்று செவிசீபாய்ந்திருந்தாரிறே. அங்குநின்றும் வந்தானொருவனைக் கைக்கொண்டாராக அமையாதே? இந் நிர்ப்பந்தமென்? என்னில்; அவனோடு ஸம்பந்த முடையானொருவனைக் கைக்கொண்டால் அவன்தானும் நாலுபேருமேயாய்ப் போம்; அவன்தானே வரப்பெற்றதாகில் துறப்புக் கூடாக நோக்கிற்றாகலாமிறே. இனித்தான் ப்ராதிகூல்யத்தில் முதிரநின்றானும் அவனேயாகையாலே, ரக்ஷகாபேக்ஷையுள்ளதும் அவனுக்கேயிறே. இப்படி அவனை விஷயீகரிக்கக் கோலிப்பெறாத இழவுதீர்ந்தது இவனைக்கைக்கொண்டபின்பாயிற்று. *அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்* என்று அவன்வர, இவரும் "அவன் தம்பியே" என்றாயிற்று அவனைக்கைக்கொண்டது. (விரிநீரிலங்கையருளி) - கடல்சூழ்ந்த லங்கையைக் கொடுத்தருளி. (மீண்டும் - ஆண்டு) - ராவணவதாநந்தரத்திலே, ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் "தேவரை அம்புக்கிலக்காக்கி, நாங்கள் எங்கள்கார்யம் தலைக்கட்டிக் கொண்டோம்: இனி, தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளவமையும்" என்ன, அவ்வளவிலே ருத்ரன், "தேவர் அங்ஙன் செய்தருளவொண்ணாது. திருவபிஷேகத்துக்கு விக்நம் பிறக்கையாலே திருத்தாய்மாரும் இழவுபட்டிருந்தார்கள்; நாடுமடைய நொந்திருந்தது; ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஆர்த்தனாயிருந்தான் ஆனபின்பு, *ஆச்வாஸ்ய பரதம் தீநம்* என்கிறபடியே ஸ்ரீபரதாழ்வான் தொடக்கமானாரிழவுகளெல்லாம தீரும்படி மீண்டெழுந்தருளி, திருமுடிசூடி, நாட்டை வாழ்விக்கவேணும்" என்ன, அது திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்துஞ் செயலாகையாலே பதினோராயிரமாண்டு ஒருப்படிப்பட இருந்து நாட்டை வாழ்வித்தருளி. (தன்சோதிபுக்க) அம்புக்கிலக்காக்குவாரிருந்த

விடத்தைவிட்டுத் தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோ ரூபமாயிருக்கிற பரம பதத்திலே போய்ப்புக்க. (அமரரரியேற்றினையே) - அப்பிட்டெய்வாரின்றிக்கே ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவமாய் கைங்கர்யைகநிஷ்டரான நித்யஸூரிகள் நடுவே யவனிருக்குமிருப்பைக் காணவல்லோமே. கோவதுாஸங்கத்தின் நடுவே ஒருவ்ருஷபம் செருக்கித்திரியுமாப்போலே, நித்தியஸூரிகள் கொண்டாட, அவர்கள் நடுவே அத்தாலே செருக்கி மேனணித்திருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகள் திரளிலே அவ்வோலக்கத்தின் நடுவேயிருக்குமிருப்பைக் காண்கையிறே ப்ராப்ய மாகிறது. ... . (9)

பத்தாம்பாட்டு. ப்ராப்யன் அவனே யென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, தன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநம் தானேயென்னுமிடத்தையுஞ்சொல்லி, விரோதிநிரஸநம் பண்ணுவானும் அவனே யென்னுமிடத்தையுஞ் சொல்லி, இப்படி நமக்குப்பேற்றுக்குக் கண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தபின்பு அவன் தன்னை நமக்குத்தரும் என்று அறுதியிடுகிறார்.

ஏற்றரும்வைகுந்தத்தை அருளும்நமக்கு* ஆயர்குலத்து
ஈற்றிளம்பிள்ளையொன்றாய்ப்புக்கு மாயங்களேயியற்றி*
கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று ஐவர்க்காய்க்கொடுஞ்சேனைதடிந்து*
ஆற்றல்மிக்கான் பெரியபரஞ்சோதி புக்கவரியே.* (10)

(ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு) - ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தாலே ப்ராபிக்கவொண்ணுதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அவன் தானே தரப் பெருவிக்கிற நமக்குத்தரும். எல்லாவழியாலும் அவன் ஸ்வபாவத்தை யறிந்து 'அத்தைத்தரும்' என்றிருந்தீரேயாகிலும், பெறவிருக்கிறநம்படியைப் பாராதேனவென்னில்? - (ஆயர் குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை) - நம்படிபார்க்கவறியாத முக்தத்தன். *முக்த்த ஸாயுஜ்ய தோஷ:* *என்னக் கடவதிறே. இவ்விடம் இரண்டுவகையாலே சப்தம்வசிக்கக்கடவது. ஈறென்றுகொண்டு முடிவாய், ஈறானவிளம்பிள்ளை யென்றாய்-அதிமுக்த்தனென்றபடி அன்றிக்கே, ஈன்றிளம் பிள்ளையென்றாய் - கற்றிளம்பிள்ளையென்றபடி. இரண்டாலும் - அதிமுக்த்தனென்றபடி. (ஒன்றாய்ப்புக்கு) - கம்ஸனும் பொய்யே மாதுலனாய் "வில்விழவுக்கு" என்று அழைத்துவிட, இவனும் பொய்யே மருமகனாய் அதுக்கெல்லாம் தானேகடவனாக அபிமானித்துப்போய்ப் புக்கானாயிற்று. அன்றிக்கே, 'வில்விழவு' என்றுகொண்டு ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப்போய்ப் புக்கென்னுதல். (மாயங்களேயியற்றி) - ஆயுதசாலையிலே புக்கு ஆயுதங்களை முறிப்பது, ஈரங்கொல்லியைக்கொன்று பரிவட்டம் சாத்துவது, குவலயாபீடத்தின் கொம்பை முறிப்பது, மல்லரைக்கொல்லுவதான ஆச்சர்யங்களையே செய்து. இயற்றுதல் - ப்ரவர்த்திப்பித்தல், இவன் இப்படி செய்யப்புக்கவாறே அவற்றைக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமை ம்ருத்யுபோலே கிளர்ந்தானாயிற்றுக் கம்ஸன். (கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று) - மஞ்சத்திலே நிற்கிற கம்ஸனை முகம் கீழ்ப்பட விழவிட்டுக் கொன்றுபோகட்டானாயிற்று, இயல்வு - ஸ்வபாவம். *விகளத்கிரீட மவநீதலே பாதயாமாஸ* என்றதுக்குப் பொருள் - 'ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக் கொல்லுவாரைப்போலேகாண்' என்று அம்மாள், தான்கொடுத்த தரமாகையாலே மற்றொருவர்க்குடலாகவேணுமிறே. (அதாவது - ஈச்வரன்கொடுத்த சிஹ்நங்களிருக்கில் அவன்தன்னாலும் கொல்லப்போகாதென்கை.) ஆக, தன்னைத்தானறிவதற்கு முன்பு, கம்ஸன் வரவிட்டவர்களையும் அவன்தன்னையும் தப்புகைக்குப் பணிபோந்தது. பருவம்நிரம்பித் தன்னைத்தான் அறிந்தபின்பு பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து திரிந்த வித்தனை. (ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனைதடிந்து) - பாண்டவர்களைச் சீறினவர்களுடைய 'ஸாரதி, ஸாரதி' என்று வாய்பாறிக்கொண்டுவர, அவர்களையடையத்

தேர்க்காலாலே யுழக்கிப் பொகட்டானாயிற்று. (ஆற்றல்மிக்கான்) - ப்ரதிபக்ஷத்தையும் வேரோடே வாங்கிப்பொகட்டு, தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும்வைத்து, இவள் குலைந்த குழலையும் முடிப்பித்தவிடத்திலும், *நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:* என்றிறே யெழுந்தருளிற்றும். ஆற்றலென்று - பொறையாய், பொறைமிக்கவனென்னுதல். அன்றிக்கே, வலியாய், வலிமிக்கவென்னுதல், இவற்றையடைய அழியச்செய்கைக் கடியான வலியைச்சொன்னபடி. (பெரியபரஞ்சோதிபுக்க அரியே) கம்ஸனும் துர்யோதநனுமில்லாதவிடத்தில் பரமபதத்திலே போய்ப் புக்கபின்பும், 'நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருந்தோமிறே' என்று பாராதே, கம்ஸன், துர்யோதநன், கர்ணன் என்று ஆசிலே வைத்தகையுந் தானுமாய் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றத்தின் வாஸநை அங்கேயும் அநுவர்த்தித்தபடி. ... ... (10)

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, 'மதிமுகமடைந்தையர் விரும்பித் திருப்பல்லாண்டுபாடி ச்லாகிப்பர்களென்கிறார். (நம்முடைய ப்ரக்ருதி நமக்கு பயஹேதுவென்று அபேக்ஷித்தால் நிரஸிக்குமென்று கருத்து.)

**புக்கவரியுருவாய் அவுணனுடல்கீண்டுகந்த*
சக்கரச்செல்வன்தன்னைக் குருகூர்ச் சடகோபன்சொன்ன*
மிக்கவோராயிரத்துளிவைபத்தும் வல்லாரவரை*
தொக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்வரேழையரே.** (11)

(புக்கவரியுருவாய். அவ்வரியுருவாய் புக்கு) அவ்வரியுருவென்னு மித்தனையாயிற்றுச்சொல்லலாவது, நரஸிம்ஹமான வேஷத்தைக்கொண்டு விரோதிஸந்நிதியிலே கிட்டி, அன்றிக்கே, ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்துகொடு புறப்பட்டபோதைக்கடுமை. புறம்பிட்டு ஒருவன்வந்து செய்தானுகையன்றிக்கே, உள்ளுநின்றும் ஒருஸிம்ஹம் பிளந்துகொடு புறப்பட்டாற்போலே யாயிற்று; அதைச்சொல்லுதல். (தாதாத்விகமாகப்ரவேசித்த நரஸிம்ஹரூபத்தை யுடையவனென்கை.) (அவுணனித்யாதி) - ஹிரண்யன் உடலைப் பிளந்துபொகட்டு, 'சிறுக்கன்விரோதி போகப்பெற்றோம்' என்று உகந்தானாயிற்று. (சக்கரச்செல்வன் தன்னை) - ஹிரண்யனுடைய உடலுங் கூடத் திருவுகிருக்கு அரை வயிறாய்ப் போகையாலே, பின்னை யழகுக்குப் பத்திரங் கட்டினவித்தனையாயிற்று. (அழகுக்கும் ஐச்வர்யத்துக்கும் உறுப்பான திருவாழியை யுடையவனை.) (குருகூர் இத்யாதி) - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, மிக்கவோராயிரத்து - பகவத்விஷயத்தையுள்ளளவளவும் சொன்னவாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப் பத்தையும் கற்றவர்களை. (தொக்கித்யாதி) - கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே தனியிழியவொண்ணாமை திரண்டு, 'பொலிகபொலிக' என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ஸர்வேச்வரன்பக்கல் பண்ணக்கடவ அஸாதாரண பரிசர்யைகளையடைய இப்பத்தை யப்யஸித்தவர்கள்பக்கலிலே பண்ணாநிற்பர்கள் *மதிமுகமடந்தையர். நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்திலேபட்ட இழவெல்லாந்தீரும்படி அவர்களாலே கொண்டாடப் பெறுவர்கள். (தொகுக - திரண்டு. கவரி - சாமரம். ஏழையர் - பாகவத கிஞ்சித்கார சபலைகளான மதிமுகமடந்தையர்.) .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

பாமருவுவேதம்பகர்மால்குணங்களுடன்*
ஆமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றை—தாமனத்தால்*
நண்ணியவனைக்காணநன்குருகிக்கூப்பிட்ட*
அண்ணலைநண்ணாரேழையர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்,

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—ஏழையர்—ப்ரவேசம்.

கீழில்திருவாய்மொழியிலே - "மல்குநீலச்சுடர்தழைப்பச் செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்து ஒருமாணிக்கம்சேர்வதுபோல் அந்தரமேற் செம்பட்டோடடி யுந்திகை மார்பு கண் வாய் செஞ்சுடர்ச்சோதிவிட வுறை என்திருமார்பனையே" என்று அவன்வடி வழகை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வடிவழகுதானே நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து அத்தையே பாவித்து, அந்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்னை 'ப்ரத் யக்ஷம்' என்றே புத்திபண்ணி யணைக்கக் கணிசித்துக் கையைநீட்டி, அப்போதே பெறாமையாலே தமக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை, எம்பெருமானோடே கலந்துபிரிந்து உருவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டிபாசுரத்தாலே யருளிச்செய் கிறார். ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்து தளர்ந்து உருவெளிப்பாட்டாலே நோவு படுகிறாளொருபிராட்டி,—சேதநர் சேதநரோடு கலக்கும்போது த்ருஷ்டிபந்தம் முன்னாகப் பின்னையிறே அல்லாத பரிமாற்றங்களை யாசைப்படுவது; ஆகையாலே,— திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே திருமுகத்திலழகை யநுஸந் தித்து அநந்தரம் அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு அப்போதே அது கைவாராமையாலே நோவுபட; இவள்தசையை அநுஸந்தித்த தோழிமாரும் தாய் மாரும் 'உனக்கு ஓடுகிறதென்?' என்று கேட்க,—சிலர்க்குச் சொல்லிச் சிலர்க்கு மறைக்கும்படியாயன்றே ஆற்றாமை ப்ரஸித்தமானபடி. ஆகையாலே, அவர்களைக் குறித்து 'அவனுடைய திருமுகத்திலழகானது தனித்தனியும் திரளவும் வந்து என்னை நலியாநின்றது' என்ன, 'நீ இங்ஙனே சொல்லுமது உன்னுடைய ஸ்த்ரீத் வத்துக்குப் போராது; அவனுடைய தலைமைக்கும் போராது; நீதான் எங்களை நோக்கக்கடவதாயிருப்பதொரு ஸ்வபாவமுண்டே, அதுக்கும் போராது. ஆனபின்பு, இத்தைத் தவிர்' என்று ஹிதஞ் சொல்லுவாரும் பொடிவாருமாக; நீங்கள் பொடிகிறவிதுகேட்டு மீளுமளவல்ல அது என்னை நலிகிறபடி. இனித்தான் ஏதேனு மாக உறைத்ததிலே ஊன்றிநிற்கு மத்தனையிறே. ஆனபின்பு, நீங்கள் என்னை விட்டுப் பிடிக்கவமையும்' என்று அவர்களுக்குத் தன்பக்கல் நசையறவேண்டும் படி தனக்குப் பிறந்த ஆற்றாமையை அறிவிக்கிறாளாயிருக்கிறது. ஸர்வேச்வர னுடைய குணங்களை யாசைப்படுகையும், அதுதான் மாநஸாநுபவமாயிருக்கையும், அநுபூதகுணங்களொழிய குணாந்தரங்களிலே அபேக்ஷபண்ணுகையும், அது தன்னில் க்ரமப்ராப்திபற்றாமையும், அதுதான் கீழ்நின்றநிலையை மறக்கும்படி பண்ணுகையுமாகிற இவையிறே - இவர்க்குத் திருவாய்மொழியெங்கும் ஓடுகிற ஸ்வ பாவந்தான். அவற்றிற்காட்டில், உருவெளிப்பாடாகச் செல்லுகிற இதில் ஏறின அம்சமென்? என்னில், - கீழ்ப்பிறந்த வைசத்யமுங் கிடக்கச்செய்தே மேலே அபேக்ஷபிறக்குமதாயிற்று - உருவெளிப்பாடாகிறது. அல்லாதவிடத்தில், கீழ்ப் பிறந்த வைசத்யத்தையழித்திறே மேலில் அபேக்ஷ பிறப்பது. *எங்ஙனேயோவி லும் ப்ராயேண இதுவேயன்றோ ஓடுகிறது. அதில் இதுக்கு வாசியென்? என்னில்; அதில் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும், இங்கு — அப்ரீதிமிக்கிருக்கும். திருக்கண்களி லழகை "இணைக்கூற்றம்" என்னும்படியாயிற்று இங்கு பாதகத்வத்தில் உறைப்பிருக் கும்படி. .... *

முதற்பாட்டு. இம்முகத்துக்கு நேத்ரபூதர் நாமன்றோ என்று முற்பட, திருக் கண்களிலழகு வந்து தம்மை நலிகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஏழையராவியுண்ணும் இணைக்கூற்றங்கொலோவறியேன் *
ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோவறியேன் *
சூழவுந்தாமரைநாண்மலர்போல் வந்துதோன்றுங்கண்டீர் *
தோழியர்காளன்னைமீர்! என்செய்கேன்? துயராட்டியேனே. (1)

(ஏழையராவி இத்யாதி) - ஓரோவிஷயங்களிலே சாபலத்தைப்பண்ணி, அவை பெருவிடில் தரிக்கமாட்டாத அபலைகளுடைய ப்ராணன்களை முடிக்கிற ம்ருத்யுக்கள் இரண்டோ? பிரிந்து ஆற்றாமையை விளைத்தவனுக்குமன்றிக்கே, "இது ஆகாது" என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கும் பருவங்கழிந்த தாய்மார்க்கு மன்றிக்கே, அபலைகளையே முடிப்பன இரண்டு கூற்றமோ? தன்கண்ணழகுதான் அறிகிலேனே! தன்னையும் நலிந்ததாகில் வாரானோ? கண்ணடிப்புறத்திலுங் கண்டறியானோ? (ஆவியுண்ணும்) ராமசரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதேயிருக்க உயிரை முடியாநின்றது. (இணைக்கூற்றங்கொலோ) - ம்ருத்யுக்களிருவர் தங்களிலே க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாப்போலேகாணும் திருக்கண்களிலழகு பாதகமாகிறபடி. (அறியேன்) - அறியேனென்பானென்? என்னில், - ம்ருத்யுக்களிருவர் க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாலும் அபலைகளையே நலியவேண்டும் நிர்ப்பந்தமில்லையே. (*பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்* இறே.) அத்தாலே சொல்லுகிறது. (ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோவறியேன்) அன்றிக்கே, பெண்பிறந்தாரையே நலியக்கடவவானவை தாமேயோ? அல்பம் அண்ணியாரே பாதகராமன்று தப்பவிரகில்லை, இப்படி முதலுறவுபண்ணிப் பொருந்தவிட்ட இத்திருக்கண்கள்தானேயோ? உபகாரசீலனை க்ருஷ்ணனுடைய கடல்போன்ற கண்களென்னுதல், கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய உபகாரசீலனை க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்களென்னுதல், (அறியேன்) - இதுக்குமுன்பு பிரிந்தறியாமையாலே திருக்கண்கள் பாதகமாமென்று வ்யுத்பத்தியில்லை. "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்" என்றிறே கேட்டிருப்பது. இக்கடாக்ஷமே தாரகமாகவிறே லோகமடைய ஜீவிப்பது, நாம் கேட்டிருந்தபடியன்றிக்கே இராநின்றது, இப்போது காண்கிறபடி. ஆனல், தப்பினலோ? என்னில். - (சூழவும் இத்யாதி) மூலபலத்தினன்று பார்த்த பார்த்த விடமெல்லாம் பெருமாளே யானப்போலே யாயிற்று, ராமசரத்துக்கு ராக்ஷஸர்க்குத் தப்பலாமன்றாயிற்று, இக்கண்ணழகின்கீழ் அபலைகளா யிருப்பார்க்குத்தப்பலாவது. * புண்டரீக நெடுந்தடங்கள்போலப் பொலிந்தெமக் கெல்லாவிடத்தவும் * என்னக்கடவதிறே. ஸர்ப்பபயம்போலே இருக்கை. இராய்க்கநினைத்த இடமெங்கும் தானேயாயிராநின்றது. இப்போது "தாமரை நாண்மலர்போல்" என்பானென்? என்னில்; (ஸம்ச்லேஷதசையிற் செவ்வியைச் சொல்லுகிறாள்.) *மஹதா ஜ்வலதா நித்யமக்நிநேவாக்நிபர்வதஃ (*நைவதம்சாந் மசகாந்* இத்யாதி) பெருமாள் ஊர்ந்ததும் கடித்ததும் துடைக்க அறியார் என்ன; 'அதுக்கடியென்?' என்ன, - (த்வத்கதேந அந்தராத்மநா) பெருமாள் இங்கே குடிபோர, அங்கு இவை யார்தான்அறிவார் என்றானிறே, பிரிவில் இவ்வளவல்லவிறே அத்தலைக்கு ஆற்றாமை. அது அறிகிறிலளே இவள். தன்னோடே வந்துகலந்து விளைநீரடைத்துக்கொண்டு பிரிகிற போதைச்செவ்வியிறே இவள்அறிவது. அதுவேயிறே இவள்நெஞ்சில் பட்டுக்கிடப்பது. பின்பு அவன்பட்டது அறியாளே. ஆகையாலே சொல்லுகிறாள். (வந்து தோன்றும்) - ப்ரத்யக்ஷத்தில் அத்தலையாலே வரவானப்போலே உருவெளிப்பாட்டிலும் அத்தலையாலே வந்துதோன்றவாயிற்றுத் தான் அறிகிறது. (கண்டீர்) - உங்களுக்கு இதுதோற்றுகிறதில்லையோ? (தோழியர்காளன்னைமீர்) - சிலர்க்குச் சொல்லிச் சிலர்க்கு மறைக்கும்படியன்றிறே இவள்தசை, "தோழிமார்க்குச்சொன்னவித்தைத் தாய்மார்க்குச் சொல்லுவோமல்லோம்" என்று மறைக்கு மளவல்லவாயிற்று இவளுக்குப்பிறந்த தசாவிசேஷம். (என்செய்கேன்) - இத்தைத் தப்பப்பார்ப்பதோ, அநுபவிக்கப் பார்ப்பதோ, எத்தைச்செய்கேன்? (துயராட்டியேனே) - *ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் நபிபேதி குதச்சந* என்று இருக்கவேண்டியிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே, *அவச்யமநுபோக்தவ்யம்* என்கிறபடியே பழைய க்லேசமே ஸித்திக்கும்படி ஆயிற்றே. .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. "இரண்டுக்கும் நடுவே நாமிருக்க இவை முற்படுகையாவதென்? அத்தனையோ நம்மூக்குவலி?" என்று திருமூக்கிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

ஆட்டியுந்தூற்றியும்நின்று அன்னைமீரென்னை நீர்நலிந்தென்?*
மாட்டுயர்கற்பகத்தின் வல்லியோகொழுந்தோஅறியேன்*
ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான்திருமூக்கு எனதாவியுள்ளே*
மாட்டியவல்விளக்கின்சுடராய்நிற்கும்வாலியதே. (2)

(ஆட்டியும் தூற்றியும்) ஆட்டுகையாவது - தாந்தாம் பழிசொல்லி அலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறருமறியப் பழிசொல்லுகை. "அச்சமுறுத்தி மீட்கலாமோ?", என்று ஒருகால் அலைக்கை ப்ராப்தமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே (நின்று) - முன்புசெய்தது துக்கு ஒருப்ரயோஜநம் காணாதிருக்கச்செய்தேயும் விடாதேநின்று. (அன்னைமீர் என்னை நீர் நலிந்தென்) - ஹிதத்திலே நடக்கும் பித்ராதிகளைப்போலே என் ப்ரியத்திலே நடக்கும் நீங்கள் என்னை நலிகிறதென்? என்னுகப்பே பேறாக நினைத்திருக்கக்கடவ நீங்கள் நலிகிறதென்? (நலிந்தென்) - அந்த உருவுவெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்கலாமென்றோ? என்னை மீட்கலாமென்றோ? ஒருப்ரயோஜநமில்லாததிலேயும் ப்ரவர்த்திக்கக்கடவதோ? அவனுடைய மூக்குவலி இருக்கிறபடியையும் அறிந்து நீங்கள் என்செய்யப்படுகிறிகோள்? 'நாங்கள் சொல்லுகிறஹிதவசநத்துக்கு ஒருப்ரயோஜனமில்லையாகில், என்செய்தால் ப்ரயோஜநமுண்டு?' என்ன - (மாட்டுயர் இத்யாதி) - வல்லிகோளாகில் இஸ்ஸம்சயத்தை அறுத்துத் தாருங்கோள். மாடு - அருகு. கண்ணருகென்றபடி. ஒரு கடலருகே அக்கடலூற்றே தாரகமாக வளருகிறதொரு கொடிபோலேயாயிற்று, திருக்கண்களருகே திருமூக்கிருக்கிறபடி. (உயர்) - *உந்நஸம்* என்கிறபடியே. (கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ) - ஒழுகுநீட்சியாலே கொடியென்னவுமாய், ச்ரத்தை மாறாமையாலே கொழுந்தென்னவுமாய் இராநின்றது. அறியேன் என்கிறது - "இன்னது - என்று நிச்சயிக்க அரிதாகையாலே: ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. (ஈட்டிய இத்யாதி)' எங்களுக்கு அறியப்போமோ? இதிலே உட்புகநின்று அநுபவிக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லாய்என்ன, (ஈட்டிய இத்யாதி) - அநுகூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாதே வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்குக் கொண்டியிலே பிடியுண்டு, பின்பு அத்தை இல்லைசெய்கைக்காக முகத்திலே தடவிக்கொள்ளுமே; அவ்வெண்ணெயிலே முடைநாற்றமும் உருவுவெளிப்பாட்டிலே தோற்றுகிறதாயிற்று இவளுக்கு. அப்போதை முடைநாற்றம் உபலக்ஷமாம்படியாயிற்று உருவுவெளிப்பாட்டில் மெய். நீ சக்ஷுர்விஷயமாகச் சொல்லுகிற விது எங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லையீ! என்ன, (எனதாவியுள்ளே) - என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே. (மாட்டிய) - சுடர்வெட்டிய என்னுதல், ஏற்றிய என்னுதல். (வல்விளக்கின் சுடராய்) - (பெரிய விளக்கினொளியை யுடைத்தாய்) விரஹத்தால் அவியாத விளக்காயிற்று. 'ஏற்றியபெருவிளக்கு' என்று ஒரு தமிழன் இட்டுவைத்தான்" என்று அருளிச்செய்வர். (நிற்கும் வாலியதே) வலிதாய் நின்று நலியாநிற்கும். தீபமாகிறது தான் க்ஷணிகமுமாய் ப்ராதேசிகமுமாயிறே யிருப்பது; இது அங்ஙனன்றிக்கே, எப்போதுமாய் எங்குமுண்டாய் இராநின்றது. பாதகத்வத்திலுறைப்பை அநுஸந்தித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. (மாட்டிய வாலியதான வல்விளக்கின் சுடராய் நிற்கும். வாலிமை - பெருமை. வன்மை - ஸ்த்தைர்யம்.) ... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. அது தன்மூக்குவலிகாட்ட நாம் பேசாதேயிருந்தால், "அத்தனையோ இதின்வாய்வலி?" என்று நம்மை ஏசுவர்களென்று திருப்பவளத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வாலியதோர்கனிகொல்?வினையாட்டியேன்வல்வினைகொல்?*
கோலந்திரள்பவளக் கொழுந்துண்டங்கொலோவறியேன்*
நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனியம்மான்தொண்டைவாய்*
ஏழுந்திசையுமெல்லாம் வந்துதோன்றுமென்னின்னுயிர்க்கே. (3)

(வாலியதோர் கனிகொல்) - முன்பு பிஞ்சாய், அநந்தரம் பக்வமாய், பின்பு அநுபவயோக்யமன்றிக்கே போவன சிலபலங்களுண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கனியோ? அத்தலையில் போக்யதை போது செய்யாமையாலே இத்தலையில் ஆற்றாமையும் போதுசெய்யாதே. (வினையாட்டியேன் வல்வினைகொல்) - போக்யவஸ்து பாதகமாயிற்று, போக்தாக்கள்பண்ணின் பாபத்தாலேயிறே. அம்ருதமே விஷமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பாபமானது பக்வமாய்க்கொண்டு அங்கே குடியேறிற்றோ? அங்கேகிடந்திறே இங்கு அநுபவிப்பிப்பது. பகவத்விஷயத்தில் நிக்ரஹ ரூபேண கிடந்திறே இங்கு அநுபவிப்பிப்பது. க்ரியை யாகையாலே செய்தபோதே நசித்துப்போமே. இவன்பண்ணின பாபத்துக்கு, தானே ஸ்வதந்த்ரமாய்நின்று பலப்ரதமாகைக்கு ப்ராப்தியில்லையே. (வல்வினைகொல்) - அநுபவவிநாச்யமாகாத படியான பாபமாயிற்று. (கோலந்திரள் இத்யாதி) - அழகுதிரண்டிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய ச்ரத்தையுடைத்தான முறியோ? அறிகிலேன். முறியோ என்கிறது - புழுதி படைத்திராமைக்கு; முறித்தவாயானது ஒளியுண்டாய் நெய்த்திருக்குமிறே. (நீலம் இத்யாதி) - இதுதான் என்றுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இதுக்குமுன்பு பாதகமாயிற்றில்லையிறே; கூட்டுப்படைநின்றவாறே நலியாநின்றதாயிற்று. நீலமாய் போக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள முகில்போன்ற வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய. (தொண்டைவாய்) - தொண்டை - கோவை. கோவைப்பழம்போலே கனிந்து நெய்த்திறே திருப்பவளந்தான் இருப்பது. தன்னில்தான் உண்டானபகை பார்த்திருக்கிறதில்லையாயிற்று, இவளை நலிகிறவிடத்தில். இரண்டுக்கும் சேர வன்னியமில்லையிறே. (வன்னியம் - ஸ்வாதந்த்ர்யம். ஒருவன்பக்கல் இருவர் பகையானால், இருவரும் ஸ்வதந்த்ரரானால் அவனை வெல்ல வொண்ணாது; ஆகையாலே, இருவரும் ஒருமிடறாய் நலிவர்கள்; அப்படியே இங்கும்.) அவை நலிந்துகொடு தோற்றாநின்றதாகில் தப்பப்பார்த்தாலோ? என்ன; வாய்வலி தப்பலாயோ இருக்கிறதென்றாள் மேல். (ஏழும்திசையுளெல்லாம்) - நானும் இவைநலியாத விடந்தேடித் தப்ப விரகுபாராநின்றேன்: அவ்வோவிடங்களிலேவந்து தோன்றாநின்றது. பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் தானேயாய் இராநின்றது. தோன்றுகிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்,—(என்னின்னுயிர்க்கே) - என்னுடைய நற்சீவனை முடிக்கைக்காக. (3)

நாலாம்பாட்டு. "என்தான்! இங்ஙனே அதரோத்தரமாயிற்றோபோய்?" என்று திருப்புருவத்தி லழகு வளைந்துகொடுவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல் வளையுமிணை நீலவிற்கொல்?*
மன்னியசீர்மதனன் கருப்புச்சிலைகொல்? *மதனன்
தன்னுயிர்த்தாதை கண்ணபெருமான்புருவமவையே*
என்னுயிர்மேலனவாய் அடுகின்றனவென்றுநின்றே. (4)

(இன்னுயிர்க்கு) என்னுடைய நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக்காக, (ஏழையர்மேல் வளையும்) வளைப்பாரு மின்றிக்கே வளைக்கைக்கு விஷயமு மின்றிக்கே - அகர்மகமாகவும் அகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. விஷய மில்லாமையாலே கர்மமில்லை வளைப்பாரில்லாமையாலே கர்த்தாவில்லை. ஏழையர்மேலே வளைகிற நீளமான இரண்டு வில்லோ? *சக்ரசாபநிபே சாபே க்ருஹீத்வா சத்ருநாசநே* என்னும்படியே, இந்த்ர தநுஸ்ஸுக்கு "அபலைகளையே நலியவேணும்" என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே, (மன்னியசீர் இத்யாதி) பெண் பிறந்தாரையே நலியக்கடவதான காமனுடைய வில்லுத்தானேயோ? அதுதன்னிலும் ருத்ரனாலே வடிவுஇழப்பதற்கு முன்புத்தை அவன் கையில் வில்லாகவேணும், (கருப்புச் சிலைகொல்) கண்ணுக்கு ஆபாஸமாய் பாதகத்வம் உறைத்திருக்கிறபடி, அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தால் வந்த ராஜகுலங்கொண்டு திரிகிற

வன்கையில் வில்லுக்கு இத்தனை உறைப்புண்டாகமாட்டாது, அவன்தனக்குங்கூட ஜநகனான க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புருவங்கள்தாமே யாகவேணும். (மதனன் இத்யாதி) *தன்கைச்சார்ங்கமதுவேபோல் புருவவட்ட மழகியவனுடைய புருவங்கள்தானே யாகவேணும். ஆண்டாள்வார்த்தை இருக்கிறபடியிறே. (*தருமமறியாக்குறும்பனை*) தர்மமறியும்போது அபிஷிக்தக்ஷத்ரியன் வயிற்றிலே பிறந்தவனாகவேண்டாவோ? யாதவர்கள் நேரே முடிசூடுவதில்லையிறே. ஆந்ருசம்ஸ்யம் இருக்கும்படி முதலிலே புதியதுஉண்டறியாதவனாயிற்று. ஸ்ரீநந்தகோபர் தம்முடைய ராஜ்யத்திலே மூலையடியே நடந்துதிரிவானொரு பிள்ளையையாயிற்றுப் பெற்றது. (தன்கை இத்யாதி, கையிலே வில்லைக்கண்டால், 'முகத்திலே இருக்கக்கடவ அது கையிலே இருந்ததீ!' என்னலாம்படியாயிருக்கும்; முகத்திலே கண்டவாறே, 'கையிலே இருக்கக்கடவ இது முகத்திலே இருந்ததீ!' என்னலாயிருக்கும். (அதுவேபோல்) என்கிறதாயிற்று - ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. (புருவவட்டமழகிய) "தருமமறியான்" என்று இழக்கவொண்ணாதபடியாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது; (பொருத்தமிலியை) - சில பதார்த்தங்களுண்டிறே - நிறம் அழகியதாய்ப் பார்த்தவாறே, உபயோக யோக்யமன்றிக்கேயிருப்பன; அவைபோலே. வடிவழகேயாய், ஆசைப்பட்டார்பக்கல் ரஸங்தொங்கிலும் தொங்கானாயிற்று, (கண்டீரே) - அவனுக்குப் பொருத்தமில்லாவிட்டால், நமக்குப் பொருத்தமில்லையாகிலிறே விட்டிருக்கலாவது? அவன்பொருந்தாமை தமக்குத் தொடர்ந்துதிரியு மத்தனையாயிற்று. (புருவமவையே) - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் தான் அனுகூலமென்னும்படியாகவாயிற்று, இவை பாதகமாகிறபடி. (என்னுயிர் மேலனவாய்) - இருப்பது அங்கேயாயிருக்கச்செய்தேயும், நோக்கு என்மேலேயாய் இராநின்றது. *எங்கும்பக்கநோக்கறியாதிறே இருப்பது. (அடுகின்றன) - கொல்லாநின்றன (என்றுநின்றே) - பாதகமாக நிற்கச்செய்தேயும் அநித்யமாயிருப்பன சில பதார்த்தங்களுண்டிறே; இவை அங்ஙனன்றிக்கே என்றுமொக்க நின்று நலியாநின்றன. என்னை நலிகைக்காக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டது; *நித்யம் நித்யாக்ருதிதரம்* என்கிறதுதானேயிறே நலிகிறது. .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. "இம்முகத்துக்கு வாய்க்கரையிலே நாமிருக்க இவை முற்படப்போவதே!" என்று திருமுறுவலிலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

என்றுநின்றேதிகழும் செய்யவீன்சுடர்வெண்மின்னுக்கொல்?*
அன்றியென்னுவியடும் அணிமுத்தங்கொலோ? அறியேன்*
குன்றமெடுத்தபிரான்முறுவல் எனதாவியடும்*
ஒன்றுமறிகின்றிலேன் அன்னைமீர்! எனக்குய்விடமே. (5)

(என்றும் இத்யாதி) என்றுமொக்க மாறாதே விளங்காநிற்பதாய், செய்ய சுடரை ஈனுநின்றுள்ள வெண்மின்னோ? திருப்பவளத்திற் சிவப்பும் திருமுத்துநிரையில் வெளுப்புமாய்க் கலந்து தோற்றுகிறபோது, திருப்பவளத்தில் சிவப்பை அது ஈன்றாற்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. இத்தை *அசிராம்சு:* என்பர்களே. பிறரைநலிய என்றவாறே பல் இறுக்கிக்கொண்டு வருகிறதுகாணும். (அன்றி) - அன்றிக்கே, என்ப்ராணனை முடிக்கிற திருமுத்துநிரைதானேயோ? (அணிமுத்தங்கொலோ) ஆனை அணிசெய்து வந்து தோன்றினாற்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. (அணிமுத்தம்) அழகியமுத்தமென்னுதல். கீழே 'வெண்மின்னுக்கொல்' என்கிற விடத்தே திருவதரத்தோடேகூடின ஸம்ஸர்க்கத்தாலே நலிந்தபடி சொல்லிற்று; இங்குத் தனியே நலிகிறபடி சொல்லுகிறது. (குன்றமெடுத்த இத்யாதி) - மலையையெடுத்து மழையிலே நோவுபடாதபடி பெண்களை நோக்கின உபகாரகனுடைய முறுவலானது, எனக்குஒருத்திக்கும் பாதகமாகாநின்றது. பசுக்களையன்றோ தான் நோக்கிற்று? என்னில்;—கோகோபீஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்* என்னக்கடவதிறே

மழையால்வந்த நலிவை மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்து, அவர்கள் ஆர்த்தி யெல்லாம் போம்படி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டாயிற்று நின்றது. ஆனல், இது வாராத இடந்தேடி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தாலோ? என்ன, (ஒன்றும் இத்யாதி) 'எனக்குப் போய் உஜ்ஜீவிக்கலாவதோரிடம் உண்டோ?' என்று நானும் தேடா நின்றேன்: இங்கு ஒதுங்குகைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலே னென்னுதல்; கீழ்ச் சொன்ன அழகுகள் பாதகமாகிற வித்தனையல்லது, ஒதுங்க நிழலாயிருப்பதோரிடங் காண்கிறிலே னென்னுதல். .... (5)

ஆறும்பாட்டு. "நாம் செவிப்பட்டிருக்க இவற்றை முன்னே போக விட்டிருந் தோம்" என்று திருக்காதிலழகுவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. காதாட்டிக் கொண்டு சொல்லுவரே.

உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்குமரக்கர்கட்கும்*
எவ்விடமென்றிலங்கி மகரந்தழைக்குந்தளிர்கொல்?*
பைவிடப்பாம்பணையான் திருக்குண்டலக்காதுகளே*
கைவிடலொன்றுமின்றி அடுகின்றனகாண்மின்களே. (6)

(உய்விடம் இத்யாதி) - அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் அபலைகளுக்கும் தப்பிப் போய்ப் பிழைக்குமிடம் எவ்விடமென்று, உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு மகரம் தழைக் கின்ற தளிரோ? அஸுராதிகள், அழகுகண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அபலைகள் லபிக்கப்பெறுதே முடிவர்கள். 'அபலைகளை நலியுமாபோலே அஸுர ராக்ஷஸர்களுக்கும் ஸ்நேஹத்தை விளைத்து பாதகமாகநின்றது' என்று ஒரு தமிழன் இட்டுவைத்தான் என்றத்தை ஜீயர்கேட்டருளி, 'இப்பொருள் அழகிது: ஆனலும், அபக்ஷதர்மம் - அஸுர ராக்ஷஸர்களுக்கும் பாதகமாகா நின்றதென்று இப்போது இதுசொல்லுகை தேட்டமன்றிறே: ஆனபின்பு அதுவேண்டா' என்று அருளிச் செய்தாராம். (பைவிடம் இத்யாதி) - தன்னேட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமாகா நின்றுள்ள பணங்களையும், உகவாதார் முடியும் படியான விஷத்தையுமுடையனுன திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே. திருக்காதிலழகு பாதகமாகிறுப்போலே யாயிற்று, திருவனந்தாழ்வானேட்டைச் சேர்த்தியும் பாதகமாகிறபடி. பெறுகைக்கு அநந்த புருஷகாராமுண்டாயிருக்கக்கிடீர், நான் நோவுபடுகிறது! காதுகளேயென்று - கீழில் பாதகமானவை 'நன்று' என் னும்படியாயிற்று, இது நலிகிறபடி அவை தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்ததென்னும்படி யாகவாயிற்று; *மாலை நல்கிற்றையெல்லாம்* என்னுமாப்போலே. (கைவிட லொன்று மின்றி) - ஒருகாலும் கைவிடாதே; ஒருகால்விட்டுப் பற்றுமதன்றிக்கே. (அடுகின் றன) - முடியாநின்றன, (காண்மின்களே) அவர்களுக்கும் எல்லாம் உருவு வெளிப் பாடாய்த் தோற்றுமென்றிருக்கிறுள்;* வாயுந்திரையுகளிலாழ்வாரிறே. (6)

ஏழாம்பாட்டு. 'இவை அவள்முன்னே நிற்கவற்றே? இவற்றுக்கெல்லாம் நாம் நெற்றிக்கையன்றே?' என்று திருநுதலிலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார். ....

காண்மின்களன்னையர்காளென்று காட்டும்வகையறியேன்*
நாள்மன்னுவெண்திங்கள்கொல்? நயந்தார்கட்குநச்சிலைகொல்?*
சேண்மன்னுநால்தடந்தோள் பெருமான்தன்திருநுதலே*
கோள்மன்னியாவியடும் கொடியேனுயிர்கோளிழைத்தே. (7)

(காண்மின்கள் இத்யாதி) - 'இது நலியாநின்றதாகச் சொல்லாநின்றாய்; எங்களுக்கு இது தெரிந்திருக்கிறதில்லை; எங்களுக்கும் தெரியும்படி சொல்லிக்காணாய்' என்ன, (காண்மின்கள் இத்யாதி) - நீங்களும் இதைக் காணுங்கோளென்று, உங்களுக்குக் காட்டும் ப்ரகார மறிகிறிலேன். என்கைக்குப்பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவு வெளிப்பாடுண்டாதல் செய்யிலிறே என்னால் காட்டலாவது? (அன்னையர்காள்) ஆண்களுக்குக் காட்டிலிறே பருவம்நிரம்பின உங்களுக்குக் காட்டலாவது, (நாள் மன்னு வெண்திங்கள்கொல்) - பூர்வாஷ்டமீச்சந்த்ரனோ? இளகிப் பதித்திருக்கைக்கும், 'காட்டு, காட்டு' என்று வளருகைக்கும், தர்சநீயமாயிருக்கைக்கும். (நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்) - ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சுப்பூண்டோ? என்னுதல்; தன்னை ஆசைப்பட்டார்க்கு ஆசைப்படவேண்டா திருக்கிறதோ? என்னுதல். 'நச்சுமாமருந்தம்' என்னுமவரிறே இப்போது கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறார். 'இன்னமலையிலே உண்டு' என்று அங்கேபோய்த் தேடி வருந்தவேண்டாதே, ஆசைப்படுவதுமாய் மேல்காற்றிலேகாட்டப் பரிஹாரமுமாய் மருந்தாயிற்று இது. மாமருந்தம் - அபத்யஸஹமான ஔஷதம். இவன்தலையிலே பழியிட்டுக் கைவிடும் ஔஷதமன்று. வானமாமலையில் தலையான ஔஷதமிறே இப்போது இவளுக்கு நச்சுப்பூண்டாகிறது. (சேண் இத்யாதி) - ஓக்கத்தையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத் தாற்போலேயாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற திருத்தோளிலழகாலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனுடைய திருநெற்றியே. *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச* என்னும் படியே திருவடியகப்பட்ட துறையிலே காணும் இவளும் அகப்பட்டது. (கொடியேனுயிர்கோளிழைத்து கோள் மன்னியாவியடும்) - என்உயிரினுடைய அழகை அழித்துக்கொள்கையிலே விருப்பத்தைப்பண்ணி முடியாநின்றது. (அழகு பாதகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணின என் ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து, அதிலே அபிநிவேசித்து, ப்ராணனை முடியாநின்றதென்றுமாம்.) ... ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. 'தலையானபேறை நெற்றிக் கையிலேவிட்டுக் காட்டிக் கொடுக்கவொண்ணாது' என்று, கீழ் நலிந்தவை யெல்லாம் சேர ஒருமுகமாய்வந்து நலிகிறபடி சொல்லுகிறது. அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்த படையை, சத்துருக்கள் வந்து முடுகினவாறே ஒன்றாகத்திரட்டி ஒருகாலே தள்ளுவாரைப்போலே, தனித்தனியே நலிந்த அழகுகளெல்லாம் திரளவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

கோளிழைத்தாமரையும் கொடியும்பவளமும்வில்லும் *
கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிருங்குளிர்வான்பிறையும்*
கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல்*கண்ணன்
கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே. (8)

(கோளிழைத் தாமரையும்) - ஜாதி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தேயும், 'பொற்கால் தாமரை, நூற்கால்தாமரை' என்று தாமரையிலே சிலபேதமுண்டிறே; அதில், நூற்கால் தாமரையென்னுதல்; அன்றியிலே கொள்கையிலே துணிந்திருக்கிற தாமரை என்னுதல்; தன்னழகே தனக்குஆபரணமாகவுடைய தாமரை யென்னுதல்; தேஜஸ்ஸே ஆபரணமான தாமரை யென்னுதல். திருக்கண்ணும். (கொடியும்) - திருமூக்கும். (பவளமும்) - திருவதரமும். (வில்லும்) - திருப்புருவமும். (கோளிழைத்தண் முத்தமும்) - தன் தேஜஸ்ஸே ஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்துநிரையும், அன்றியே, இழையிலே கோப்புண்ட முத்துப்போலேயிருக்கிற குளிர்ந்த திருமுத்தென்னுதல். (தளிரும்) - திருக்காதும். (குளிர்வான்பிறையும்) - திருநெற்றியும். நேத்ர பூதரானவரும், 'மூக்குவலியோம்' என்றவரும், வாய்சொல்லிப்போனவரும், 'அதரோத்தரமாயிற்றே' என்று வளைத்துக்கொடுபோனவரும், வாய்க்கரையிலே இருந்தவரும், தாம் செவிப்பட்டவாறே போனவரும், 'இவற்றிற்கு நெற்றி நாம்' என்று

போனவருமெல்லாம் ஒருமுகமாய். (கோளிழையா இத்யாதி) - கொள்ளப்பட்ட ஆபரணத்தை யுடைத்தான ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? ரூபகமிருக்கிறபடி. தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாயிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? என்னுதல். (கண்ணன் கோளிழை இத்யாதி) - கண்ணனுடைய, தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாய் ஒளியை யுடைத்தான முகமென்று ஒருவ்யாஜத்தையிட்டு. (கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே) - கொடியேன் - உயிர்பெறுங்காலத்திலே உயிரிழக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன், வாழுங்காலத்திலே கெடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய உயிரைக் கொள்கின்றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்? .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. 'இவ்வவஸ்தைக்கன்றோ நமக்குப் பூவும் புழுகுமிட்டு சிரஸாவஹித்துக்கொடுபோந்தது' என்று திருக்குழற்கற்றையிலழகு வந்து நலியா நின்றதென்கிறாள்.

கொள்கின்றகோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்டகொழுஞ்சுருளின்*
உள்கொண்ட நீலநன்னூல்தழைகொல்? அன்றுமாயன்குழல்*
விள்கின்றபூந்தண்டுழாய் விரைநாறவந்தென்னுயிரை*
கள்கின்றவாறறியீர் அன்னைமீர் கழறுநிற்றிரே. (9)

(கொள்கின்ற இத்யாதி) - திருக்குழலிலழகுக்கு ஒருபமானஞ் சொல்லப்புக்கு, அழகுக்கு அதுதான் நேர்கொடுநேர் உபமானமாகப் போராமையாலே அதுதன்னைக் கிடந்து சிக்ஷிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் திவாராத்ரவிபாகமற எங்குமொக்கத் தானே யாம்படி, கொள்ளாநின்றுள்ள - வ்யாபியாநின்றுள்ள, கோட்பாட்டையுடைய இருளென்னுதல்; கோளென்று மிடுக்காய், மிடுக்கையுடைய இருளென்னுதல். அது தன்னை, சுகிருவது எஃகுவது; இப்படி எஃகுகிறதுதன்னில் கொழுவிதான அம்சத்தைத் திரட்டுவது, அதுதன்னிலுமுண்டான புறவிதழைக்கழித்து அகவாயில் வயிரமாய் நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் நன்றாயிருந்துள்ள நூல்திரளோ? (அன்றுமாயன் குழல்) இவள்நெஞ்சிலே அழகிதாக மயிர்பட்டதுகாணும். இத்தனை சிக்ஷித்தாலாயிற்று உபமாநமாகப் போராதென்னலாவது, பின்னையும், ஆச்சர்யபூதனான அவனுடைய திருக்குழ லென்னுமித்தனை. இத்தனை இடுசிவப்பானது அவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான திருக்குழலுக்கு ஸத்ருசமோ? (விள்கின்ற இத்யாதி) - அலரா நிற்பதாய் அழகியதாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாயில் பரிமளமானது முகத்திலே அலை யெறியவாயிற்று வந்துதோற்றுகிறது. திருக்குழலிலழகுக்கு, திருத்துழாயில் பரிமளமானது தூசியேறி நடக்கவாயிற்று வந்துபாதகமாகிறது, [என்னுயிரைக் கள்கின்ற வாறறியீர்) - கள்கின்ற - களவுகாண்கிற. நீங்களெல்லோரும் ஸங்கமே யிருக்கச் செய்தே, என்னொருத்தியுடைய ஆத்மவஸ்துவை வந்து களவுகாண்கிற ப்ரகாரமறிகிறிலிகோள். களவுகாண்கையாவதென்? என்னில், - இத்தலையில் இசைவின்றிக்கே யிருக்கக் கைக்கொள்ளுகை. அவனிறே களவுகாண்கிறான். இத்தலை அத்தலையானபடி. 'அப்ராப்தன் அபஹரித்தால் பரிஹரிக்கலாம். ப்ராப்தனானவன் அபஹரித்தால் பரிஹாரமில்லையிறே. இது கைப்பட்டவாறே ஒரு ப்ரமாணங்கொடுநின்று வழக்குப்பேசத்தொடங்குமிறே அவன். (அன்னைமீர்கழறு நிற்றிரே) நீங்கள் அபிபவித்து இக்களவுக்கு நானும் பெருநிலைநின்று கூட்டுப்பட்டேனாகப் பொடியாநின்றிகோள். இந்த உருவெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்கலாகவும் வேண்டாவோ? ஒரு நியந்த்ரு நியாம்யபாவமேயோ வேண்டுவது பொடிகைக்கு. (கழறுகை - அபிபவித்து வார்த்தைசொல்லுகை). கழறல் - நோவச்சொல்லுதல். .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. 'ச்ரிய:பதியுங்கூட நம்மை சிரஸாவஹித்துப்போருகிறது இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றோ' என்று திருவபிஷேகத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

நிற்றிமுற்றத்துளென்று நெரிந்தகையராய்* என்னைநீர்*
சுற்றியுஞ்சூழ்ந்தும்வைதிர் சுடர்ச்சோதிமணிநிறமாய்*
முற்றவிம்மூவுலகும் விரிகின்றசுடர்முடிக்கே*
ஒற்றுமைகொண்டதுள்ளம் அன்னைமீர்! நசையென்னுங்கட்கே? (10)

(நிற்றி இத்யாதி) - இத்தனையும் நசையறச் சொல்லாவிடில் அவர்கள் விடார்கள் போலே. (நிற்றிமுற்றத்துளென்று) - முற்றத்துள்நிற்றி என்பர்கள். படுக்கையினின்றும் எழுந்திருந்து எல்லாரும் காணும்படி முற்றத்திலே நிற்கைக்கு மேற்படப் பழியில்லையாக நினைத்திராநின்றார்கள். *யா ந சக்யா* இத்யாதி. *ராஜமார்க்ககதா ஜநா:* என்றவோபாதியாக நினைந்திராநின்றார்களாயிற்று இத்தை. முற்றத்திலே புறப்பட்டு நிற்கும்படி பிறந்த ஸாஹஸத்துக்கு நெரித்தகையராய். (என்னைநீர்) - உருவுவெளிப்பாடு புறப்பட விடுவித்து நிறுத்த நிற்கிற என்னை, இத்தால் நலிவு வாராதபடி பாக்யம் பண்ணின நீங்கள். அவன்புறப்பட விடுவித்துநிற்கிற என்னை, இதுகொண்டு காரியமில்லாத நீங்கள். (சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்) - 'இவளைத் தப்புவித்தோமாம்விரகென்?' என்று நெஞ்சிலே விசாரிக்கையும், கால்வாங்கிப் பேர நிற்கவுமொண்ணாதபடி சூழநிற்கையு மென்னுதல். அன்றிக்கே, போயும்வந்தும் பொடியாநின்றிகோளென்னுதல். (சுடர்ச்சோதி இத்யாதி) - தப்புவிக்கைக்கு வார்த்தைசொல்லுகிற இவர்களைப்போலே ஒருப்ரதேசத்தி லல்லவிறே அகப்படுத்தி நலியக்கோலுகிற அது நிற்கும்படி. மிக்க புகரையுடைத்தான ரத்நத்தினுடைய தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய்க்கொண்டு கண்டவிடமெங்கும் பரம்பாநின்றுள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே ஒருமைப்பட்டது என்னுடைய ஹ்ருதய மென்னுதல், அங்கே விலைசெய்து கொடுத்த தென்னுதல். (அன்னைமீர் நசையென்னுங்கட்கே) - தாய்மாரான நீங்கள் என்பக்கல் நசையற வமையும். தாய்மாராவார், பெற்றுவளர்த்து போகயோக்யதை பிறந்தால் பின்பு கைப்பிடித்தவன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கடக்க நிற்குமத்தனைபோக்கி, பொடியக்கடவர்களோ? ப்ராப்த யௌவனைகளானாலும், பெற்ற ப்ராப்திகொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கக் கடவதோ? .... (10)

நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், பகவத் விச்லேஷத்தால் க்லேசப்படாதே, நித்யஸூரிகளோடேகூடி நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவரென்கிறார்.

கட்கரியபிரமன்சிவன் இந்திரனென்றிவர்க்கும்*
கட்கரியகண்ணனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
உட்குடையாயிரத்துள் இவையுமொருபத்தும்வல்லார்*
உட்குடைவானவரோடு உடனாயென்றும்மாயாரே. (11)

(கட்கரிய இத்யாதி) மநுஷ்யருடைய கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாதிகள் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் மறக்க வொண்ணாதபடி உருவு வெளிப்பாடாய்த் தோன்ற. அத்தாலே நலிவுபட்டு, போன போனவிடமெங்கும் சூழ்ந்து கொண்டது என்னும்படியாயிற்று இவர்க்கு ப்ரகாசித்தபடி. அவர்கள்கண்ணுக்கு அரியனைப்போலேயாயிற்று, இவர்கண்ணுக்கு "சூழவுந்

தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றும்" என்னும்படி ப்ரகாசித்தபடி. (குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன) ஆழ்வார் அருளிச்செய்த: (உட்குடையாயிரத்துள் இத்யாதி) ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல சக்தியையுடைத்தான ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்கள், நித்யாநுபவம் பண்ணநின்றாலும் மேன்மேலென பகவத்குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கைக் கீடான யோக்யதையுடைய நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய். (என்றும் மாயாரே) மாய்கையும் உருவுவெளிப்பாடும் பர்யாய மென்றிருக்கிறார்காணும். மாயார் - பிரியார். *அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடி நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். பகவதபசார பாகவதாபசாரங்க ளுண்டானல் வருமதுபோலன்றே, பகவதங்கீகாரமுண்டாய் அது நிலையில்லாமையால் படும் க்லேசம். ப்ரளயங்கோத்தாற்போலே கண்ணைக் கண்கோத்திறே கிடக்கிறது. (சூழவும்) இதெல்லாம் அவன் கழுத்துக்கு மேலே படுத்தின க்லேசமிறே. .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.
ஏழையர்கள்நெஞ்சை யிளகுவிக்குமாலழகு*
சூழவந்துதோன்றித் துயர்விளைக்க*—ஆழுமனம்
தன்னுடனே அவ்வழகைத்தானுரைத்தமாறன்பால்*
மன்னுமவர்தீவினைபோம்மாய்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானர் திருவடிகளே சரணம்,

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—மாயாவாமனனே ப்ரவேசம்

கீழில்திருவாய்மொழி உருவுவெளிப்பாடாய்ச் சென்றது. கைக்குளட்டாமையாலே உருவுவெளிப்பாடென்று அறிவரே. இனி, ஸர்வேச்வரன் தான்நினைத்த காரியஞ் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமளவும் நம்மை யிங்கேவைக்கிறனென்னுமிடமும் அறிவரிறே. ஆகிலும், அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதவராகையாலே இத்தை நினைத்து ஆறியிருக்கவும் மாட்டாரே. "விரோதியைப் போக்கித்தரவேணும்" என்று இவர் அர்த்தித்தாலும் அவனும் இவரைக்கொண்டு தான் நினைத்த ப்ரபந்தங்கள் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுமளவும் இவர்அபேக்ஷிதம் செய்யானே. இவரபேக்ஷிதம் செய்யாதிருக்கச்செய்தேயும், இவரை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பிக்கும் உபாயங்களும் அறிந்திருக்குமே. ஆகையாலே, சில பதார்த்தங்களை உயிர்போகாதபடி ஒன்றிலே கோத்திட்டு வைக்குமாப்போலே, முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்கவுமொட்டாதே நடுவேயிருத்தி நலிகிறபடியை யநுஸந்தித்து, "எனக்குஇதில் பொருந்தாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து என்னை நடத்திக்கொடு போருகிற இவ்வாச்சர்யத்தை எனக்குஅருளிச் செய்யவேணும்" என்ன; ஒன்றைக்கேட்க வேறே சிலவற்றைச் சொல்லுவாரைப்போலே, "இதொன்றுங்கண்டோ நீர் ஆச்சரியப்படுகிறது? இவ்வளவல்லாத நம்முடைய விசித்ர ஜகதாகாரதையைப் பாரீர்!" என்று தன்னுடைய ஆச்சர்ய ஜகதாகாரதையைக் காட்டிக்கொடுக்க அதுதானும் தான் நினைத்ததன்றேயாகிலும் அவன் காட்டிக்கொடுத்ததாகையாலே அதுவும் இவர்க்கு ப்ரீதிஹேதுவாயிருக்குமிறே. ஆக, இவர் ஒன்றைக் கேட்க அவன் அநேகாச்சர்யங்களைக்காட்டிப் பரிஹரித்தான். அக்ரூரன், யமுனையிலேபுக்கு முழுகினவாறே பிள்ளைகளை நீருக்குள்ளே கண்டு அஞ்சாக் கரையிலே பார்த்தான்: அங்கேயுங்கண்டான், கண்டு, *ஜகதேதத்மஹாச்சர்யம் ரூபம்யஸ்ய மஹாத்மந:, தேநாச்சர்யவரேண ஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத:* என்றுகொண்டு அவன் ஆச்சர்யப்பட்டாப் போலே, இவரும் அவனுடைய விசித்ர ஜகதாகாரதையை யநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். *

முதற்பாட்டு. விசித்ரமான கார்யகாரணங்களையெல்லாம் விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிற இருப்பையநுஸந்தித்து, இவை யென்னபடிகள்? என்று ஆச்சர்யப் படுகிறார்.

மாயா!வாமனனே!மதுசூதா! நீயருளாய்*
தீயாய்நீராய்நிலனாய் விசும்பாய்க்காலாய் *
தாயாய்த்தந்தையாய்மக்களாய் மற்றுமாய்முற்றுமாய்*
நீயாய்நீநின்றவாறு இவையென்னநியாயங்களே! (1)

(மாயா) மாயாவென்கிற இது, இத்திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறது. (வாமனனே) மாயாவென்கிற பதத்திற் சொல்லுகிற ஆச்சர்யத்துக்கு வ்யாப்தி க்ரஹணபூமியாயிருக்கிறது. அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து மஹாபலி பக்கலிலே சென்று அவன் முன்னே நின்று, தான் சொன்னவையெல்லாம் செய்யவேண்டும்படி வார்த்தையருளிச்செய்து, சிற்றடியைக்காட்டிப் பெரியவடியாலே யளந்துகொண்டு, இப்படி பண்ணின வ்யாபாரங்களையடைய முன்னேட்டுக்கொண்டு வாமனனே! என்கிறார். (மதுசூதா) ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீவாமநனைப்போலேயாயிற்று, விரோதிநிரஸநத்துக்கு மதுசூதநனென்கிறது. (மதுசூதாநீயருளாய்) மதுவாகிற அஸுரனை நிரஸித்தாப்போலே, எனக்கு ஓடுகிற ஸம்சயத்தையும் நீயே போக்கித் தந்தருளவேணும். (தீயாயித்யாதி) கார்யகதமானவைசித்ரி காரணத்திலேயும் உண்டாயிருக்குமிறே. இனித்தான் ஒன்றின்படியாயிராதிறே மற்றையது. இப்படி பிந்நமான ப்ரகாரங்களை யுடையவான பூதபஞ்சகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். (தாயாயித்யாதி) கார்யவர்க்கத்திலும் தாய்செய்தது தமப்பன் செய்யமாட்டான்; தமப்பன் பண்ணும் உபகாரம் புத்ரர்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; புத்ரர்கள் பண்ணும் உபகாரம் பந்துக்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; இப்படி ஸர்வவித பந்துக்களுமாய். (முற்றுமாய்) அநுக்தமான ஸம்பந்திகளாயுள்ள ஸகலசேதநா சேதநங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே! (நீயாய்) ஜகதாகாரனாயிருக்குமளவல்லவிறே அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாயிருக்கும் இருப்பு. இவர்க்குப் பரமபதத்திலே ஸூரிபோக்யனாயிருக்கிற விருப்போடு, ஜகதாகாரனாய் நிற்கிற நிலையோடு வாசியற போக்யமாம்படியிறே இவர்க்குப்பிறந்த ஜ்ஞாநவைசத்யம். (நீநின்றவாறு) இப்படி இவையெல்லாமாய்க் கொண்டு நீ நின்ற ப்ரகாரம். (இவை யென்ன நியாயங்களே) இவையென்ன படிகள்தான்! முதற்றிருவாய்மொழியிலே இவனுடைய ஐச்வர்யத்தை யநுபவித்திருக்கச் செய்தேயும், இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாப்போலே புதியராய் அநுபவிக்கிறாராயிற்று. குணாநுபவத்தில் க்ஷணந்தோறும் புதுமை பிறந்து *அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமாய் அநுபவிக்குமாப் போலேயாயிற்று, விபூத்யநுபவத்திலும் புதியராய் அநுபவிக்கவல்லபடி. (இவை யென்ன நியாயங்கள் நீ யருளாய்) இத்தையருளிச்செய்யவேணும். *த்வதந்யஸ் ஸம்சயஸ்யாஸ்ய ச்சேத்தா நஹ்யுபபத்யதே* என்று அர்ஜுநன் ஸம்சயம் தீர்த்தாப்பேலே, என்னுடைய ஸம்சயத்தையும் தீர்த்தருளவேணும். .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு, சந்த்ர ஸூர்யாதி பதார்த்தங்களடையத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய்முடி அச்சுதனே! அருளாய்*
திங்களும் ஞாயிறுமாய்ச் செழும்பல்சுடராயிருளாய்*
பொங்குபொழிமழையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும் நீ *
வெங்கண்வெங் கூற்றமுமாம் இவையென்னவிசித்திரமே! (2)

(அங்கண்மலரித்யாதி) அழகிதாய் மதுவோடேகூடின மலரையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், அந்த ஒப்பனை யால்வந்த அழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருவேறுபாடின்றிக்கே என்று மொக்க நித்யமாம் படி யிருக்கிறவனே! வைத்தவளையத்தோபாதியும் போக்யமாகிறதாயிற்று விபூத்ய நுபவம் இவர்க்கு. 'கீழ்த்திருவாய்மொழியில்' விள்கின்றபூந்தண்டுழாய்விரைநாற வந்து' என்று சொன்னத்தை ஸ்மரிக்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.* மாயன் குழல்விள்கின்ற பூந்தண்டுழா யுருவுவெளிப்பாடாய் பாதகமாகைதவிர்ந்து, ஸாக்ஷாத் கரித்து அநுபவிக்கிறாரிறே. (திங்களும் ஞாயிறுமாய்) ஸூர்யாம்சுஜநிதம் தாபம் நிந்யே தாராபதிச் சமம்* என்கிறபடியே, ஆதித்யகிரணங்களால் பிறந்த தாபமெல் லாம் போம்படி சேதநர்க்கு ஆப்யாயநத்தைப் பண்ணக்கடவனான சந்த்ரனும், அவ னால் வந்த ஈர்க்களிப்பை அறுத்துக்கொடுக்கும் ஆதித்யனுமாய். (செழும்பல்சுடராய்) சேதநர்க்குவரும் லாபாலாபங்களை யறிகைக்கு ஈடான ஸஞ்சாரத்தையுடைத்தான நக்ஷத்ரங்களுமாய். (இருளாய்) சேதநர்க்கு போகயோக்யமான இருளாய், (பொங்கு பொழிமழையாய்) ஸகலப்ராணிகளுக்கும் ஜீவிக்கலாம்படி ஸஸ்யங்களை யுண்டாக்கும் வர்ஷமுமாய். (புகழாய்) எல்லாரும் ஆசைப்படும் யசஸ்ஸாய். (பழியாய்) எல்லார்க் கும் வருந்திப் பரிஹரிக்கவேண்டும் பழியாய், (பின்னும்) அதுக்கு மேலே (வெங்கண் வெங்கூற்றமுமாய்) *புரா பூத்வா ம்ருதுர்தாந்தஸ் ஸர்வபூதஹிதே ரத:, ந க்ரோதவச மாபந்ந: ப்ரக்ருதிம் ஹாதுமர்ஹஸி* என்கிறபடியே, இவை யதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே குளிரநோக்குமதுதவிர்ந்து, வெவ்விதான நோக்கையுடையையாய். (வெங்கூற்றம்) அந்தகன் "தண்ணீர்" என்னும்படி வெவ்விய கூற்றமுமாம். ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ராத்யந்தர்யாமித்வத்தைச்சொன்னபடி. (இவை யென்னவிசித்திரமே) இவை யென்ன வைசித்ரிதான் அருளாய். .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. க்ருத த்ரேதாதியுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாகவுடையவனென்கிறார்.

சித்திரத்தேர்வலவா! திருச்சக்கரத்தாய் அருளாய் *
எத்தனையோருகமும் அவையாய் அவற்றுள்ளியலும் *
ஒத்தவொண்பல்பொருள்கள் உலப்பில்லனவாய்வியவாய் *
வித்தகத்தாய்நிற்றி நீ இவையென்னவிடமங்களே! (3)

(சித்திரத்தேர்வலவா) விசித்ரமாம்படியாகத் தேரைநடத்தவல்லவனே! வை சித்ரியாவது த்ரோணன் கையுமணியும் வகுத்து வாசலைப்பற்றி நிற்க, அவனை வளைந்து அவனுக்கவ்வருகே தேரைக்கொடுபோய் நிறுத்தி அவனுக்கு வ்யாபரிக் கைக்கு இடம் அறுத்தானாயிற்று. பீஷ்மன் கையில் அம்பு தூரப்போய்விழும், அர்ஜுனன் கையில் அம்பு இவ்வருகேவிழும்; ஆகையாலே, அவன் அம்புவிடப்புக்க வாறே தேரைப்பின்னே கழலக்கொடுபோயும், இவன் அம்புவிடப் புக்கவாறே தேரைக்கிட்டநிறுத்தியும், இப்படி தேரை நடத்தும்படியைப்பற்ற 'சித்திரத்தேர் வலவா' என்கிறது. (திருச்சக்கரத்தாய்) பகலையிரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவனே! (எத்தனையோருகமுமவையாய்) க்ருதாதியுகங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய், (அவற் றுள்ளியலும்) அவற்றுக்குள்ளே வர்த்திக்கிற. (ஒத்த இத்யாதி) (ஒத்திருப்பதுமாய் வியவாயிருப்பதுமான ஒண்பல் பொருள்களுலப்பில்லனவாய்) ஓராகாரத்தாலே ஒத்தும், ஆகாராந்தரத்தாலே வேறுபட்டுமிருப்பனவுமாய், விலக்ஷணமுமான பல வகைப்பட்ட பதார்த்தங்களநேகங்களை யுடையையாய். தேவமநுஷ்யாதி ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திபேதத்தாலே வேறுபட்டும். ஸகலாத்மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், அஹம்த்வமாதி பேதத்தாலே பிந்நரா யிருப்பர்களிறே. (வித்தகத்தாய்நிற்றிநீ) இப்படி விஸ்மயநீயனாய்க்கொண்டு நில்லா நின்றாய் நீ. (இவை யென்னவிடமங்களே) இவையென்ன சேராச் சேர்த்தியான செயல்கள்தான்! .... (3)

நாலாம்பாட்டு. லோகத்தில் நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்கண்ணனே! எனக்கொன்றருளாய் *
உள்ளதுமில்லதுமாய்உலப்பில்லனவாய்வியவாய் *
வெள்ளத்தடங்கடலுள்விடநாகணைமேல்மருவி *
உள்ளப்பல்யோகுசெய்திஇவையென்னவுபாயங்களே! (4)

(கள்ளவிழித்யாதி) அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனாய் பவ்யனாயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள் போலே யாயிற்று இவர்க்கு விபூதியும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே. திருக்கண்களோபாதி பாதகமாகாநின்றதாயிற்று விபூத்யநுபவமும் இவர்க்கு. பாதகமாகையாவதென்னென்னில்? 'இன்னது' என்று நிச்சயிக்கமாட்டாதே ஸம்சயித்துப்பட்டதொரு க்லேசமுண்டிறே. அதுவும் பாதகமாயிருக்குமிறே. "கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே 'சூழவுந்தாமரை நாண்மலர்போல்வந்து தோன்றும்' என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும். அத்தை ஜீயர்கேட்டருளி, "கீழோடுகிற ரீதியின்படியே இதுவுமாகப் பெற்றதாகில் அழகிது; அங்ஙனன்றிக்கே இது ரஸாந்தரமாய் அறிவுண்டானபின்பு ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தமாட்டாது" என்று அருளிச்செய்தாராம். (உள்ளதுமித்யாதி) உலப்பிலனவாய்க்கொண்டு உள்ளதுமாய் வியவாய்க்கொண்டு இல்லதுமாயிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். *யத்து காலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞா முபைதிவை, பரிணாமாதிஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ருப தச்ச கிம்* என்கிறபடியே, அசித்து நச்வரமா யிருக்கையாலே இல்லதென்று சொல்லலாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து ஏகரூபமாயிருக்கையாலே உள்ளதென்கிறது. (வெள்ளத்தடங்கலு ளித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே, ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை யுமிழாநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான் மேலே பொருந்தி, *ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும் பூங்காரரவணையான்* என்கிறபடியே, அஸ்த்தாநே பயசங்கைபண்ணி அழலுமிழுமவனிறே. (உள்ளப்பல்யோகு செய்தி) திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷண சிந்தைபண்ணாநிற்றி. சேதநபேதத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணசிந்தையில் பரப்பு. இப்போது இது கீழோடும் மேலோடும் அந்வயிக்கிறபடியென் என்னில்? - அசித்தாவது, நச்வரமாய்க் கொண்டு த்யாஜ்யமாயிருக்கும். ஆத்மவஸ்து, ஏகரூபமாய்க்கொண்டு உபாதேயமாயிருக்கும். இவையிரண்டுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கும் ஈச்வரன், "இச்சேதநன் தானும், தான் பண்ணிற்றொரு கர்மமும் 'தனக்கு' என்னவொரு ருசியுமாயிருக்கையாலே, இவன் 'தனக்கென்ன ஓர் இச்சைபிறக்கிலல்லது நம்மைப்பெற விரகற்றிருந்தது; இவனுக்கோ அது இல்லையாயிராநின்றது; இனிச்செய்யும்படி யென்?" என்று, இவன், "இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை" என்றால் செய்யுமத்தை, இவன் தலையில் இசைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, "இவன் நம்மைவந்து கிட்டினானும் விர்கேதோ?" என்று, அதுக்கு உறுப்பாக உபாயசிந்தை பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. (இவையென்ன வுபாயங்களே) சேதநர் பலரானால் அவ்வவருடைய ரக்ஷணங்களும் பலவாயிறே யிருப்பது; அதுக்கீடான உபாயமும் அறியுமே ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே. இவை என்ன விரகுகளே. .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டாயிற்று இது. அதாயது - மயர்வறமதிநலமருளி, பின்னையும் எனக்குப் பொருந்தாதபடியான ஸம்ஸாரத்திலே என்னைவைத்து ஜீவிப்பித்துக் கொடுபோருகிற இவ்வாச்சர்யம் இருந்தபடியை எனக்கு அருளிச்செய்யவேணு மென்கிறார்.

பாசங்கள்நீக்கி என்னையுனக்கேயறக்கொண்டிட்டு நீ*
வாசமலர்த்தண்டுழாய் முடிமாயவனே! அருளாய்*
காயமுஞ்சீவனுமாய்க் கழிவாய்ப்பிறப்பாய்ப்பின்னும் நீ*
மாயங்கள்செய்துவைத்தி யிவையென்னமயக்குக்களே. (5)

(பாசங்கள் நீக்கி) மயர்வையறுத்து. அவித்யாதிகளைப்போக்கி; பலசெய்வினை வன்கயிற்றால் சூழ்த்துக்கொண்டத்தை நீங்கி. (என்னை) விஷயாந்தரங்களிலே கால் தாழ்ந்திருக்கிற என்னை, (உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு) துயரறுசுடரடிதொழும்படியாகப்பண்ணி, பாசங்கள் நீக்கிற்றும் தனக்கேயறக்கொண்டதும் எதைக்காட்டி என்னில்? (வாசமலரித்யாதி) வைத்தவளையத்திலழகைக் காட்டியாயிற்று, புறம்புண்டான பற்றறுத்ததும், தனக்கேயாம்படியாகப் பண்ணிற்றும். (பரிமளத்தையுடைத்தாய் மலரோடே கூடின ச்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலே யுடைய ஆச்சர்ய ஸௌந்தர்யயுக்தனே!) (அருளாய்) இவ்வளவு புகுராநின்ற என்னை இங்கேயிட்டு வைத்துநலியவோ? (காயமித்யாதி) சரீரமும் ஆத்மாவுமாய், உத்பத்தி விநாசங்களுமாய். (பின்னும் இத்யாதி) உன்பக்கலிலே யறிவைப் பிறப்பித்து, பின்னையும் இதில் பொருந்தாதபடியான என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வையாநின்றாய். (இவையென்ன மயக்குக்களே) இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள்தாம்! புறம்புண்டான பற்றையறுத்து உன்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே நீ அங்கீகரித்தாயோ என்றிராநின்றேன்; பின்னையும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கையாலே கைவிட நினைத்தாயோ என்றிராநின்றேன்; இது என்ன ப்ரமம்! .... (5)

ஆறாம்பாட்டு. விஸ்மரணாதி விருத்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மயக்கா! வாமனனே! மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்*
அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய் அழலாய்க்குளிராய்வியவாய்*
வியப்பாய்வென்றிகளாய் வினையாய்ப்பயனாய்ப்பின்னும் நீ*
துயக்காநீநின்றவாறு இவையென்னதுயரங்களே. (6)

(மயக்கா) இன்னாரென்றின்றிக்கே. ஆரேனுமாகக் கிட்டினாரை மயங்கப்பண்ணுமவனே! அது எங்கே கண்டோம் என்னில்? (வாமனனே) தேவகார்யஞ் செய்யப்போந்த நீ, அந்தத்தேவர்களை நெருக்கின மஹாபலி தானே நெஞ்சு நெகிழ்ந்து உன்கையிலே நீரை வார்த்துத் தானே யிசைந்துதரும்படி மயங்கப்பண்ணினவனே! *மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி* என்கிறபடியே. (மதியாமித்யாதி) அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற மயங்கப்பண்ணாதே, நான் தெளிவையுடையேனாம்படி பண்ணியருள வேணும். (அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்) *மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச* என்றானிறே தானே. விஸ்ம்ருதியும் தெளிவுமாய். இவ்விடத்தில் விருத்தாகாரதை சொல்லுகிறதல்ல. விசித்ராகாரதை சொல்லுகிறது. (அழலாய்க் குளிராய்) சீதோஷ்ணங்களாய். (வியவாய் வியப்பாய்) விஸ்மய விஸ்மயநீயங்களாய். (வென்றிகளாய்) விஜயங்களாய் (வினையாய்ப்பயனாய்) புண்யபாப கர்மங்களாய், அவற்றினுடையபலங்களுமாய். (பின்னும் நீ துயக்கா) அதுக்குமேலே உன்னை யாச்ரயித்தாரும் மதிகலங்கும்படி, அந்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞாநங்களைப் பண்ணா, (நீ நின்றவாறு) நீ நின்றப்ரகாரம். (இவையென்ன துயரங்களே) உனக்கு இவைதம்மில் அருமையின்றிக்கே லீலையாயிராநின்றது; எங்களுக்கு அவைதாம் து:காத்மகமா யிராநின்றது. ... . (6)

ஏழாம்பாட்டு. து:கஹேதுவான அபிமாநந்தொடக்கமான விசித்ர பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணா சுடர்நீண்முடியாய்! அருளாய்*
துயரஞ்செய்மானங்களாய் மதனாகி உகவைகளாய்*
துயரஞ்செய்காமங்களாய்த் துலையாய்நிலையாய்நடையாய்*
துயரங்கள் செய்துவைத்தி இவையென்னசுண்டாயங்களே. (7)

(துயரங்களித்யாதி) து:கங்களைப்பண்ணக்கடவ க்ருஷ்ணனே! (எத்தாலேநலிவதென்னில்; * முடிச்சோதியிற்படியே திருவபிஷேகத்திலழகைக் காட்டியாயிற்று). (சுடர்நீள்முடியாய்) (தர்சநீயமாய் உபயவிபூதிக்கும் சூடினமுடி.) விபூத்யநுஸந்தாநமும் திருவபிஷேகத்தோபாதி பாதகமாகாநின்றதாயிற்று. "முற்றவிம்மூவுலகும் விரிகின்ற சுடர்முடிக்கே யொற்றுமைக்கொண்டது" என்றது பின்னாட்டுகிறது என்று பிள்ளான். அவனைக் கேட்டறியவேண்டுகையாலே பாதகமாமிறே. (துயரம் செய் இத்யாதி) *தாஸோஹம்* என்கிற அபிமாநம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, *ஸோஹம்* என்று து:க்கத்தைப்பண்ணும் அபிமாநங்களாய். (மதனித்யாதி) களிப்பும், அதுக்கடியான உகவையுமாய், *ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:....புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி* என்கிறபடியே விநாசபர்யந்தமான காமங்களாய். அங்ஙனன்றே பகவத்காமம். (துலையாய்) ப்ரமாணமாய், நிறுக்குமதாய். (நிலையாய் நடையாய்) ஸ்த்தாவர ஜங்கமங்களைச் சொல்லுதல், ஸ்த்திதிகமநங்களைச் சொல்லுதல். இப்படி து:கங்களைப் பண்ணுவியாநின்றாய். (இவையென்ன சுண்டாயங்களே) உனக்கு லீலையாயிராநின்றது. எங்களுக்கு க்லேசாவஹமா யிராநின்றது. .... (7)

எட்டாம்பாட்டு, ஸகலஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹித்துவைத்து துர்ஜ்ஞேயனாயிருக்கிற விது என்ன ஆச்சர்யம்என்கிறார்.

என்னசுண்டாயங்களால் நின்றிட்டாய்என்னையாளுங்கண்ணா*
இன்னதோர்தன்மையையென்று உன்னையாவர்க்குந்தேற்றரியை*
முன்னியமூவுலகுமவையாய் அவற்றைப்படைத்து*
பின்னுமுள்ளாய்! புறத்தாய்இவையென்னஇயற்கைகளே. (8)

(என்ன் வித்யாதி) என்ன லீலைகளையுடையயாய் நிற்கிறாய், என்னை யடிமை கொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! (இன்னதோரித்யாதி) இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையையென்று, ஸர்வகாரணபூதனான வுன்னை, எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரானவர்களாலும் அறியவொண்ணாதபடி நிற்புதி. *ப்ரஹ்மாபி நவேத்த்யல்பம் ப்ரயத்நத:* என்கிறபடியே. (முன்னியமூவுலகுமவையாய்) ப்ரவாஹரூபத்தாலே பழையதாய்ப் போருகிற மூவுலகுக்கும் கடவையாய். த்ரிவிதசேதநரென்னுதல். த்ரைலோக்யமென்னுதல். (அவற்றைப்படைத்து) விபூதியானபோது, அவற்றையுண்டாக்கி யென்கிறது; சேதநரானபோது, அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநவிகாஸத்தையுண்டாக்கி யென்கிறது. (பின்னுமுள்ளாய் புறத்தாய்) *அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்திருக்கிறவனே! (இவையென்ன இயற்கைகளே) உமக்கு இவைதான் லீலையாயிராநின்றது, எங்களுக்கு இவைதான் ஆச்சர்யமா யிராநின்றது. .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

என்னவியற்கைகளாலெங்ஙனே நின்றிட்டாய்என்கண்ணா!*
துன்னுகரசரண முதலாக எல்லாவுறுப்பும்*
உன்னுசுவையொளி ஊறொலிநாற்றமுற்றும்நீயே*
உன்னையுணரவுறில் உலப்பில்லைநுணுக்கங்களே. (9)

(என்ன வியற்கைகளால் எங்ஙனே நின்றிட்டாய் என்கண்ணு) என்ன ஸ்வபாவங்களையுடையையாய்க் கொண்டு என்னப்ரகாரத்தாலே நிற்கிறாய்? எனக்குபவ்யனு னக்ருஷ்ணனே! (துன்னு இத்யாதி) நெருங்கியிருந்துள்ள கரசரணங்கள் தொடக்கமான எல்லாவவயவங்களுக்கும், அநுஸந்திக்கப்படுவதாய் ஆசைப்படுவதாயிருந்துள்ள சப்தாதிகளுக்கும் கடவையாயிருந்தாய். (உன்னையுணரவுறில்) உன்னையறியப்புகில். (உலப்பில்லை நுணுக்கங்களே) உன் வைலக்ஷண்யங்களுக்கு முடிவில்லை. *அணீயாம்ஸமணீயஸாம்* என்கிறபடியே, அசித்வஸ்துவை ஸூக்ஷ்ம ரூபதயா எங்கும்புக்கு வ்யாபித்திருக்கும் ஆத்மவஸ்து, இவ்விரண்டிலும் ஸூக்ஷ்மரூபேண வ்யாபித்திருப்புதி. (உன்னை நிரூபிக்கப்புகில் ஸௌக்ஷ்ம்யங்கள் முடிவில்லையாயிருக்கும். நுணுக்கம் - ஸௌக்ஷ்ம்யம்.) ... . (9)

பத்தாம்பாட்டு, வேதைகஸமதிகம்யனாய்க் காரணமாய் அதிஸூக்ஷ்மமா யிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாக உடையவனா யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

இல்லைநுணுக்கங்களே இதனிற்பிறிதென்னும்வண்ணம்*
தொல்லைநன்னூலிற்சொன்ன வுருவுமருவும்நீயே*
அல்லித்துழாயலங்கல் அணிமார்ப! என்னச்சுதனே!*
வல்லதோர்வண்ணஞ்சொன்னால் அதுவேயுனக்காம்வண்ணமே. (10)

(இல்லை நுணுக்கமித்யாதி) இதிற்காட்டில் வேறு ஸூக்ஷ்மமா யிருப்பதில்லையென்னும்படி. அதாவது - இவற்றுக்கு "தனக்கு" என்ன ஒருநாமரூபங்களின்றிக்கே ப்ரஹ்மத்தினுடைய நாமரூபங்களையிட்டு வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படி, காரணவஸ்த்தமாயிருக்கிற சேதநாசேதநங்கள் நீயிட்ட வழக்கு. (தொல்லைநன்னூலிற் சொன்ன) *ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் * என்றதிறே. (பழையதாய்ப் ப்ரமாணச்ரேஷ்டமான வேதத்திலே சொல்லுகிற அசேதனத்துக்கும், அதிற்காட்டில் ஸூக்ஷ்மமான சேதநபதார்த்தத்துக்கும் நிர்வாஹகன்நீயே.) ஆக, ஜகத்காரணயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லிற்று. (அல்லித்துழாயித்யாதி) நித்யவிபூதியுக்தனாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாதபடி பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கிறவனே! (வல்லதோரித்யாதி) இதுக்கு இரண்டுபடியாக அருளிச்செய்வர். இவன் தனக்குள்ள அளவெல்லாங்கொண்டு பேசினால், உன் பக்கல் சிலசொல்லிற்றமத்தனைபோக்கி, உனக்கு ஓர் இயத்தை யில்லையிறே யென்னுதல்; அப்போதைக்கு, அதுவே யுனக்காம் வண்ணம்? - அது அன்றென்கிறது. மற்றைப்படிக்கு, உன்பக்கல் ஸ்நேஹிகளாயிருப்பா ரெத்தனையேனு மளவின்றிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், அவர்கள் ஒன்றைச்சொன்னால், ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகள் நடுவே அவர்கள் தங்களுக்குக்கூட்டப் பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற நம்மை ஸம்ஸாரத்திலே அதிக்ஷுத்ரனாயிருக்கிற இவன் அறிந்தானாகச் சொல்லுவதே? என்று சீறுகையன்றிக்கே, இவன் சொன்னதுவே தனக்களவாக நினைத்திருக்குமென்கிறது. (10)

நிகமத்தில்; அங்குத்தைக்குத் தகுதியாக ஆழ்வாருளிச்செய்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை யதாசக்தி சொல்லவல்லார் என்றைக்கும் க்ருத க்ருத்யரென்கிறார்.

ஆம்வண்ணமின்னதொன்றென்று அறிவதரியவரியை*
ஆம்வண்ணத்தால்குருகூர்ச் சடகோபனறிந்துரைத்த*
ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்க ளிவையாயிரத்துளிப்பத்தும்*
ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அமைந்தார்தமக்கென்றைக்குமே. (11)

(ஆம்வண்ணமித்யாதி) இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்றுகொண்டு ஒருவராலும் அறியவரியனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடிற்று. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* என்று வேதங்களும் மீண்டவனையாயிற்றுப் பேசிற்று (ஆம்வண்ணமித்யாதி) அவனுக்குத் தகுதியாம்படி யாழ்வா ரருளிச்செய்த. அறிவதரிய அரியை என்றதாகில் ஆம்வண்ணத்தா லுரைக்கையாவதென் ? வ்யாஹதமன்றோ என்னில்— (அறிந்துரைத்த) அவன் *மயர்வறமதிநலமருளவாயிற்று இவர் பேசிற்று. ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்பார்க்கிலிறே அரிதென்றது; அவன்கொடுத்த அறிவுகொண்டு அறிவார்க்குக்குறையில்லையிறே. "நெறிவாசல்தானேயாய் நின்றானை ஐந்து, பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ்சாத்தி யறிவானும்" என்று க்ஷேபிப்பது, ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்பார்ப்பாரையிறே. (ஆம்வண்ணம் ஒண்தமிழ்களித்யாதி) அவனுக்குத் தகுதியாம்படியிருக்கிற அழகிய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள சந்தஸ்ஸுக்களையுடையதாய், ஸர்வாதிகாரமாகிற நன்மையையுடைத்தான தமிழென்னுதல். வண்ணம்-சந்தஸ்ஸு. அன்றிக்கே. வண்ணமென்று ஓசையாய், நல்ல த்வநியையுடைத்தான செந்தமிழென்னுதல். (தமிழ்களிவையாயிரத்துளிப்பத்தும்) தமிழாயிருந்துள்ள இவையாயிரத்துள் இப்பத்தையும். (ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்) பின்னை, இத்தைச் சொல்லுமவர்களுக்கும் * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று அவனுக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லவேணுமோவென்னில்?—அத்தேவையெல்லாம் ஆழ்வார்தம்மோடே; இவர்களுக்குத் தாங்கள் வல்லவளவும் சொல்லவமையும். (அமைந்தார்தமக்கென்றைக்குமே) அவர்களுக்கு இவ்வாத்மா உள்ளதனையும், ஈச்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டா; ஆழ்வார்பரிக்ரஹமானதுவே போரும். என்றைக்கும் தந்தாமுக்குத்தாமே யமைந்தார்களாயிருப்பார்கள். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

மாயாமல்தன்னைவைத்தவைசித்திரியாலே*
தீயாவிசித்திரமாச்சேர்பொருளோடு—ஓயாமல்*
வாய்ந்துநிற்குமாயன்வளமுரைத்தமாறனை நாம்*
ஏய்ந்துரைத்துவாழுநாளென்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து - ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி - என்றைக்கும் - ப்ரவேசம்

கீழேபலகாலும், "ஸர்வேச்வரன்தன்னைப் பெறுவார்க்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டாயிருந்தாலும் தானே தன்னைத்தரப்பார்க்குமன்று தகையவல்லதொரு ப்ரதிபந்தகமின்றிக்கே யிருக்க, 'தன்னாலேபேறு' என்றிருக்கிற என்னை இங்கேவைத்ததென் ?" என்று கேட்டுப் போருவாரொருவர். அவனும், இதுக்கு நேரான பரிஹாரத்தைப் பண்ணாதே ஏதேனுமொரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அந்யபரதையைப் பிறப்பிக்குமாயிற்று, இவர்க்கு இதிலே நெஞ்சு செல்லாதபடி. இனி கீழில்திருவாய்மொழியிலேயும் "ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச் செல்லாமையுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருக்க, பின்னையும் என்னை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பித்துக்கொடுபோருகிற ஆச்சர்யம் இருந்தபடியென் ? இத்தை எனக்கருளிச்செய்ய

வேணும்" என்ன, "கண்டீரேதான் இதோராச்சர்ய மிருந்தபடி!" என்று அவ்வழி யாலே தன்னுடைய ஆச்சர்யஜகதாகாரதையைக் காட்டிக்கொடுத்து, அத்தோடே பணிபோரும்படி பண்ணினான். இவரும், அப்போதத்தனையும் அத்தையநுஸந்தித்து, அது தலைக்கட்டினவாறே அநந்தரம் பழையபடியே கேட்கத்தொடங்குமவரிறே. "இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே பொருந்தாதிருக்கிற என்னை இங்குவைத்ததுக்கு ஹேது வென்? என்ன, "நம்மை இதுக்கொருஹேது நிர்ப்பந்தித்துக் கேட்கவேணுமோ? கண்டதெல்லாவற்றிலும் நாக்குநீட்டி அவற்றிலே ருசிபண்ணிப் போந்தீராகில், அதுக்கடியான கர்மங்கிடந்ததாகில், வாஸநாருசி கிடந்ததாகில், அவற்றாலே யிருந்தாலாகாதோ?" என்ன, "அவையுங்கிடக்கச்செய்தே, அவற்றையும்பாராதே எனக்கு மயர்வற மதிநலமருளி * பாசங்கள்நீக்கி யென்னையுனக்கே யறக்கொண்ட பின்பு என்னை இங்குவைக்கிறதென்?" என்று வடிம்பிட்டுக்கேட்க, "நீர்தாம் உம்மை நமக்காக ஒக்கிவைத்தீராகச் சொன்னீரே 'தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே' என்று; ஆனபின்பு நாம்வேண்டினபடி விநியோகங்கொள்ளக்கடவோ மன்றோ? ஆனபின்பு, நமக்கு அதிசயத்தைப்பிறப்பிக்கை உமக்குஸ்வரூபமாயிருக்குமிறே; ஆனபின்பு, உம்மைக்கொண்டு, ஸ்ரீபீஷ்மரை சரதல்பத்திலேயிட்டு வைத்து நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்தாப்போலே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போது போக்காகச் சிலப்ரபந்தங்களைப்பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம்: அது தலைக்கட்டுந்தனையுங்காணும் உம்மைவைப்பது" என்று நேரானபரிஹாரந்தன்னை யருளிச்செய்ய, இவரும் அத்தை யநுஸந்தித்து, ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வ ப்ரகார பரிபூர்ணனாயிருக்கிற அவன் தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய் அக்குறை பின்னைத் தம்மைக்கொண்டு தீர்ப்பதாகச் சொன்னவார்த்தையைப் பொறுக்கமாட்டிற்றிலர். "தனக்குச் சில ப்ரபந்தங்கள் வேண்டினால், அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்ற ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், ஸ்ரீபராசரபகவான் தொடக்கமானார், 'செந்தமிழ்பாடுவார்' என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்கள், இவர்களெல்லாரும் உண்டாயிருக்க, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே பழகி சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய், *அஸந்நேவ ஸ பவதி* என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய் உருமாய்ந்து போன என்னைக்கொண்டு தனக்கீடாகக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுவதாகச் சொன்ன வார்த்தை என்னவார்த்தை! இதொரு நீர்மையிருக்கும்படியே! இதென்ன நீர்மை!!" என்று, ஸர்வேச்வரன் தந்திறத்தில் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்கு ஒருப்ரத்யுபகாரங் காணமையாலே தடுமாறிச்செல்லுகிறது. .... *

முதற்பாட்டு. அதிக்ஷுத்ரனாயிருக்கிற என்னை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளை யுடையேனாம்படிபண்ணி, என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை யநுஸந்தித்துத் தரிக்கமாட்டுகிறிலே னென்கிறார்.

என்றைக்குமென்னை உய்யக்கொண்டுபோகிய*
அன்றைக்கன்றுஎன்னைத் தன்னாக்கி என்னால்தன்னை*
இன்தமிழ்பாடியஈசனை ஆதியாய்
நின்றவென்சோதியை * என்சொல்லிநிற்பனோ? (1)

இப்படி நீர்படுகைக்கு அவன்செய்த நன்மைதான் ஏதென்ன, இதுஎன்கிறார்:- (என்றைக்குமென்னையுய்யக்கொண்டு) ஸர்வேச்வரன் ஒருவனை ஒருநாள் விஷயீகரித்தால், பின்னை அவ்விஷயீகாரந்தன்னையே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கலாயாயிற்றிருப்பது. *தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய* என்கிறபடியே - பின்னை யென்றுமொக்க அத்தை ஸ்மரித்து தரிக்கலாம்படியாயிற்றிருப்பது. *ஸ்மரந் ராகவ பாணாநாம்* என்று அம்புக்கு இலக்கானார் அலற்றுமாப்போலே யாயிற்று, குணத்துக்கு இலக்கானாரும் அலற்றும்படி. அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டாற்றலாம், குணத்தாலுண்டான புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. ஆக, ஸர்வேச்வரன் ஒருநாள்

ஒருவனை விஷயீகரித்தால் அது தன்னையே என்றுமொக்க ஸ்மரிக்கலாம்படியிருக்குமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட விஷயீகாரந்தன்னை ஒருகால் பண்ணிவிட்ட வித்தனையோ என்னில்?–(போகியவன்றைக்கன்று) கழிகிற நாள்தோறும் நாள்தோறும் இப்படியேயாயிற்று விஷயீகரித்தது. இதுதான் இருவர்படியாலும் ஆற்றப்போகாது. அவனுடைய விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான இவர்படியாலும் ஆற்றப்போகாது. அவனுடைய விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான இவர்படியைப் பார்த்தால், அத்தை இவர்தாம் பொறுக்கவல்லவரல்லர்; அவனைப் பார்த்தால், தன்னை விச்வஸித்து உடனே கிடந்தவனை மடிதடவினவன் "என்செய்தோ மானேம்?" என்று அநுதபிக்குமாப்போலே எல்லாம் செய்தும் ஒன்றும் செய்யாதானாய் "இவனுக்கு என்செய்வோம்?" என்றிருக்குமவன். (என்னைத் தன்னாக்கி) 'அறிவிலேன்' என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு இலக்காயிருக்கிற என்னை, தன்னோடொக்க ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளை உடையேனும்படிபண்ணி ஏன்னுதல். (என்னைத்தன்னாக்கி) தன்னுடையேனும்படி பண்ணி என்னுதல். (என்னால் தன்னை) தன்னாலே தத்தசக்திகனான என்னாலே, ச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதிகளுக்கு அவிஷயமாம்படியிருக்கிற தன்னை. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே, யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்-அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்* என்கிறபடியே ப்ரமாணங்களுக்கு அவிஷயமாம்படியிருக்கிற தன்னை. (இன்தமிழ்பாடிய) இதுதன்னிலோடுகிற அர்த்தமும் பரிமாற்றமுங் கிடக்கச்செய்தே, சொல்லில் இனிமை தானே ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்படி. (பாடிய) என்னைக்கொண்டு பாடுவித்தான் என்னுதல், பாடினான் என்னுதல். *ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்று முக்தன் ஸாமகாநம் பண்ணுமாப்போலே, அவனும் இவரோட்டை யநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு "தென்னா" என்றுபாடுமாயிற்று. இப்படியினிய இது உண்டானபடியெங்ஙனே என்னில்? - (ஈசனை) சொல்லவேணுமோ? ஸர்வேச்வரன் செய்யமாட்டாததுண்டோ! அரிதோ அவனுக்கு? கவீபாடினீர் நீராயிராநின்றீர்! அவனைப்பாடினானாகச் சொல்லாநின்றீர்; இதுதான் செய்தபடி யென்? என்ன, (ஆதியாய்நின்ற) நான் கவிபாடுகைக்கு ஹேதுவாய் நின்றான் - அவனடியாக நான் கவிபாடிற்று. ஹேதுவான படிதான் என் என்னில்? (என்சோதியை) பிடாத்தை விழவிட்டுத் தன் வடிவழகைக் காட்டினான். திருத்திரையெடுத்தால் கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிட்டேன்; அது கவியாய்த் தலைக்கட்டிற்று. வடிவழகைக்காட்டியாயிற்றுக் கவிக்கு உள்ளுறைகொடுத்தது; நீரும் கவிபாடினீராகில் பின்னை இப்படிகிடந்து படுகிறதென்? என்ன - (என் சொல்லி நிற்பனோ) நானும் பாதிவழிவந்து அவனாலே விஷயீக்ருதனாயிருக்கிறேனோ? அன்றிக்கே, பெற்றபேறுதான் அளவுபட்டு ஆறியிருக்கிறேனோ? ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினார்க்குப் பலம் தப்பாமையாலே நானும் இப்பேற்றுக்குச் சில செய்தேனாய், இது ப்ராப்தமென்றிருக்கிறேனோ? பெற்றபேறுதான் ஸாத்மிக்குமதாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? எத்தைச் சொல்லித் தரிப்பது? *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் கோஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாத் மஹாபாரதக்ருத்பவேத் * என்றாப்போலேயிருக்கிறதாயிற்று. இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி: "ஸர்வேச்வரன் செய்யப்புக்கால் அரியதும் ஒன்றுண்டோ?" என்றாம். அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார், இவர் தாம் சொன்னாராகிலும் ஒருபடி போகச்சொன்னாராகிலும் ஒருபடி போகச்சொல்லித் தலைக்கட்டுவர். அவனும் தானே சொன்னானாகில் நிரவத்யமாகத் தலைக்கட்டும்; சிறு ப்ரஜை யெழுத்திடப்புக்கால் தானே ஏதேனும் ஒருபடியிட்டுத் தலைக்கட்டும்; பிதாவாதல் உபாத்யாயனாதல் இடப்புக்கால் தானே எழுத்தாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, இவன் கையைப்பிடித்து இடுவிக்கப்புக்கவாறே, இவன் ஓரிடத்தே இழுக்க அவன் ஓரிடத்தேயிழுக்கக் குதறிக்கொட்டியாய் ரூபமழிந்து சிதறிப்போம். அப்படியே,என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடா நிற்கச்செய்தேயும். என்னால் வரும் தோஷம் தன்பக்கல் ஸ்பர்சியாதபடி பாடுவித்தான் என்கிறார் என்று.

இரண்டாம்பாட்டு. தான் தன்னைக்கவிபாடி, நான்பாடினேனென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்குவதே! ஒருவனுடையபடி யிருந்தபடியென்! என்று அவனுடைய ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார். அநாதிகாலம் அஹங்காரமமகாரங்களாலே நஷ்ட ப்ராயமாய்த் தன்பக்கல் வைமுக்யத்தைப்பண்ணிப்போந்த என்னை, நிர்ஹேதுகமாக நான் ஆபிமுக்யம் பண்ணும்படி அவன் விஷயீகரித்தபடியை யநுஸந்தித்தால் எத்தைச் சொல்லி நான் தரையில் கால்பாவுவது? என்கிறார்.

என்சொல்லிநிற்பன்? என்னின்னுயிரின் றென்றாய்*
என்சொல்லால்யான்சொன்ன இன்கவியென்பித்து*
தன்சொல்லால்தான்தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன்* என்
முன்சொல்லும்மூவுருவாம் முதல்வனே. (2)

(என்சொல்லிநிற்பன்) அவன்என்னை விஷயீகரித்த விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்னவோ? ஸஹேதுகமென்னவோ? இத்தலையையாராய்ந்து பார்த்தவிடத்து ஒரு ஹேது காண்கிறிலர்; அத்தலையை யநுஸந்தித்துப் பார்த்தவிடத்து ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; அநாதிகாலம்கைவிட்டதுக்கும் ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; இன்றுகைக்கொண்டதுக்கும் ஒருஹேதுகாண்கிறிலர். என்றிய, அதுவென்? உடையவனுகையாலே தன்னுடைமையை வேண்டினபோது விஷயீகரித்தானுனலோ என்னில்? அங்ஙனே செய்யப்போகிறதில்லை; தன்னுடைமையைத்தான் விஷயீகரித்தானுயிருக்கை யன்றிக்கே, இவர்வாக்காலே தன்னைக் கவிபாட, தானுமுளனாய்த் தன் விபூதியுமுண்டாயிற்றாக நினைத்திராநின்றான் அவன்; ஆகையாலேதான் தரிக்கைக்கு ஓர் ஊற்றங்கோல் காண்கிறிலர். (என்னின்னுயிரின்றென்றாய்) (இன்னுயிர்) பகவதபிப்ராயத்தாலே; அவனுடைய அங்கீகாரத்துக்கு இலக்கானபடியாலே சொல்லுகிறாராதல்; அன்றிக்கே, விபரீதலக்ஷணையாலே பொல்லாதென்கிறாராதல். (இன்றென்றாய்) இன்றைக்குமுன்பு இதுதன்னை ஒன்றாக நினைத்திராராயிற்று; இன்றாயிற்று ஒருவஸ்துவாயிற்றது. இப்படியும்மை விஷயீகரித்து அவன்தான்கொண்ட காரியந்தான்ஏது? என்ன (என்சொல்லாலித்யாதி) சொல்லும் என்னதாய், சொன்னேனும் நானாய், அதுதான் இனியகவியாம்படி நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான். சப்தமாகில் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனதாயிருக்கு மத்தனைபோக்கி, க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஸம்ஸாரிக்கு இல்லையிறே. இனி, சேதநனுக்குத்தனித்து ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு யோக்யதையில்லையிறே; ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் ததீநமாயிருக்கையாலே. இது தன்னை இனியகவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான்; *"பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர்பரவுமாயிரம்"* என்கிறபடியே. தான்வென்று அல்லாதாரோடு ஒக்க நின்று அர்ஜுநனைப்புகழுமாப்போலே, *மலைபுரைதோள்* இத்யாதி, (செங்கணலை வலே) *அவாக்யநாதர:* என்றிருக்கக்கடவ அவன், அதுஅடைய அழிந்து ஏத்தத் தொடங்கினையிற்று. 'இன்கவி யென்பித்து' என்னுநின்றீர், இங்ஙனன்றோ என்னில்?-அன்று. பின்னைச்செய்தபடியென்? என்னில், (தன் சொல்லாலித்யாதி) சொல்லும் தன்னது, சொன்னானும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேன் நானாகில்கிடீர் கவிபாடினேன் நானவது. தான் தன்னைக்கவிபாடினானாகில், நீர் கவிபாடினீரென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினபடி யெங்ஙனே என்னில், (மாயன்) சொல்லவேணுமோ? ஆச்சர்யசக்தியுக்தனன்றோ? என்னையுபகரணமாகக் கொண்டு தானே கவிபாடினான். 'உம்மை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடினபடி எங்ஙனே?' என்ன, (என்முன்சொல்லும்) அவன் முற்சந்தையிடப் பின்னே நான் சொன்னேன். தான் சொன்னானாகில் ஸ்ரீகீதையோபாதி வறமூறுகலாய்ப்போமிறே. நம்பி திருவழுதிநாடுதாஸர், ஸ்ரீகீதைபோவானொருவன் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலேவந்து கண்டால், பின்னையிவனுக்கு உழக்கரிசியைக்கொடுப்பித்துவிடுமித்தனைபோக்கி

அங்கு அவர்கள் உள்ளிடங்கொடார்கள்; திருவாய்மொழி யப்யஸித்தான் ஒருவின் ணப்பஞ்செய்வான் சென்றால், ஸர்வேச்வரனும் கிராமத்திலுள்ளாரும் புறப்பட்டு எதிர்கொண்டு தங்களிருப்பிடத்தை யொழித்து அவனுக்குக்கொடுத்து ஆதரியா நிற்பர்கள்" என்று ப்ரஸாதிப்பர். அதுதான் என்போலே? என்றால்,— (மூவுருவா முதல்வனே) ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனை அத்யயநம் பண்ணுவித்துத் தேவர் களுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணுவித்து அதுதன்னை "ப்ரஹ்மாசெய்தான்" என்று அவன் தலையிலே ஏறிட்டும், ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்று த்ரிபுரதஹ நத்தைப் பண்ணுவித்து ருத்ரன் செய்தான்" என்று அவன் தலையிலே ஏறிட்டும் விருதுபிடிக்கப்பண்ணினாப்போலே, தானே ப்ரபந்தத்தைப் பண்ணி, நான் பண்ணினேனென்று என்தலையிலே ஏறிட்டு எனக்கு ஒருப்ரஸித்தியைத் தந்தான். தானே கார்யஞ்செய்து பிறர்தலையிலே ஏறிடுகை அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வபாவங்கிடீர்! *யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி *என்று ப்ரஹ்மாவை ஓதுவித்ததும்* விஷ்ணுராத்மா பகவதோபவஸ்யாமிததேஜஸ:, தஸ்மாத் தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸவிஷேஹே மஹேச்வர: * 'இப்போது தானோ நடத்திக் கொண்டதென்? என்றால், ஸ்வேநரூபேணநின்று கார்யஞ்செய்யுமாப் போலே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைத் தனக்கு சரீரமாகக்கொண்டுநின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணி அவர்கள்மேலே ஏறிட்டாற்போலேகிடீர் என்மேலே ஏறிட்டுக் கவிபாடினேன் நானாகச் சொல்லித் தலைக்கட்டினபடியும் என்கைகாகச் சொல்லிற்று. .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணதொழியவு மாங்கிடீர், நான் மறந்து பிழைக்கப் பெற்றேனாகில்! என்கிறார்.

ஆமுதல்வனிவனென்று தற்றேற்றி * என்
நாமுதல்வந்துபுகுந்து நல்லின்கவி *
தூமுதல்பத்தர்க்குத் தான்தன்னைச்சொன்ன *என்
வாய்முதலப்பனை என்றுமறப்பனோ? (3)

(ஆமுதல்வனிவனென்றுதன்தேற்றி) முதல்வனும் இவனென்று தன்பக்க லிலே எனக்குத் தெளிவுண்டாம்படியாகப்பண்ணி. காரணவாக்கியங்களில் உபாஸ் யனாகச் சொல்லப்படுகிறான் தானேயென்று தன்பக்கலிலே நான் தெளியப்பண்ணி யென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரமபதத்தோபாதி ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தநினைத்தோம் அதுக்கு இவன் முதலாம் - அடியாம் இவன் - என்று, தன்தேற்றி - என்பக்கலிலே தன் ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியப்பண்ணியென்னுதல். இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை. "திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார் திருமுன்பின் ஸோபாநத் திலே ஆளவந்தார் எழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக எழுந் தருளிநிற்கிறவரைக் கண்டு, 'ஆமுதல்வனிவன் என்று அருளிச்செய்தாராம்'! என்று. (என்நாமுதல்வந்து புகுந்து) ஸர்வேச்வரன் பரஹ்மாவைக்கடாக்ஷித்து, அவன் பின்னை * மச்சாந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ * என்கிறபடியே அவன் ஸரஸ்வதியை யேவி, இப்படி நாவிரண்டுநிலைநின்றிறே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானைப் பேசுவித்தது; அங்ஙனோர் இடையீடின்றிக்கே, என்னுடைய நாக்கிலேதானே முற் பாடனாய்வந்து புகுந்தென்னுதல். அன்றிக்கே என் நாவுக்கு அடியாய் வந்து புகுந் தென்னுதல். (நல்லின்கவி) லக்ஷணோபேதமாய், அந்த லக்ஷணங்கிடக்கச்செய்தே சொல்லினிமைதானே ஆகர்ஷகமாம்படி இனிதான கவிகளை. (தூமுதல்பத்தர்க்கு) அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு, 'கேட்டாரார்வானவர்கள்' என் கிறபடியே, அவர்கள் கொண்டாடும்படிசொன்ன என்னுதல். ஸம்ஸாரத்தில் தலை யான முமுக்ஷுக்களுக்கு. (தான்தன்னைச்சொன்ன) தானே சொல்லுதல், நானே

யொருபடி சொல்லுதல் செய்கையன்றிக்கே, * என் நா முதல் வந்து புகுந்து தான் தன்னைச் சொன்னுனயிற்று. (என்வாய் முதலப்பனே) எனக்கு வாய்த்த காரண பூதனை மஹோபகாரகனை யென்னுதல்; "என் நா முதல்" என்கிறது தன்னையே யநுபாஷித்து, என் வாக்குக்கு முதலான அப்பனே யென்னுதல். (என்று மறப்பனோ) முன்பு அநாதிகாலம் மறந்து போந்ததாகில் இனிமேல் நினைக்கைக் குடலான காலத்தையெல்லாம் மறக்கைக்கு உடலாக்கினல்தான் மறப்பனோ? முன்பு நினைக்கையிலுள்ள அருமையோபாதியும் போரும் இனி மறக்கையிலுள்ள அருமையும். இனி ஏதேனுமொருநாள்தான் என்னலே மறக்கப்போமோ? .... (3)

நாலாம் பாட்டு. தானே தன்னைக் கவிபாடிக் கொண்டானகில் ஓராச்சர்யமில்லை; அதுக்குப் பாங்கன்றிக்கே யிருக்கிற என்னைக்கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை இனி மறக்க வுபாயமில்லை என்கிறார்.

அப்பனையென்று மறப்ப னென்னாகியே *
தப்புதலின்றித் தனைக்கவிதான்சொல்லி *
ஒப்பிலாத்தீவினையேனை யுய்யக் கொண்டு *
செப்பமேசெய்து திரிகின்ற சீர்கண்டே. (4)

(அப்பனை யென்று மறப்பன்) உபகாரகனனவனை நான் என்று மறப்பன்? இனி, அவன் அபகாரம் பண்ணினல்தான் மறக்கப்போமோ? உமக்கு மறக்க வொண்ணுமைக்கு அவன் பண்ணின உபகாரமேதென்றால்? - (என்னாகியே தப்புதலின்றித் தனைக்கவிதான் சொல்லி) என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுகிற விடத்து, என்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே வந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடினன். (என்னாகியே) என்பக்கலிலே தானய். இவ்விடத்துக்கு எம்பாரருளிச் செய்யும்படி:— "தான் பாடினனகில் நிரவத்யமாய்த் தலைக்கட்டும்; நான் பாடினேனகிலும் வருந்தியொருபடி தலைக்கட்டும், என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடா நிற்கச்செய்தேயும் என்னேட்டை ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித் தலைக்கட்டினன்" என்று. (தனைக் கவிதான் சொல்லி) விஷயாநுரூபமாகக் கவிபாடினன். (ஒப்பிலாத் தீவினையேனை யுய்யக்கொண்டு) என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு இப்படி கவிபாடுவித்தது, முன்புநின்ற நிலையிற் காட்டில் நான் எவ்வளவு புகுர நின்றேனக; நான் முன்புற்றையிற்காட்டில் ஓரடிவர நின்றதுண்டோ? (ஒப்பிலாத் தீவினையேனை யுய்யக்கொண்டு) நானும் அவனுக்கொப்பன் என்கிறார். ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வ சக்தித்வங்களுக்கு அவனுக்கு ஒப்பிலாதாப்போலே யாயிற்று, அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு எனக்கொப்பில்லாதபடியும், (உய்யக்கொண்டு) * ஸந்தமேநம் ததோவிதுः * என்கிறபடியே என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு. (செப்பமே செய்து திரிகின்ற) குடில ஹ்ருதயனயிருக்கிற என்னேடே, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்ய ஸூரிகளோடு பரிமாறுமாப்போலே என்னுடனே செவ்வையே பரிமாறினனென்னுதல்; எனக்கு ரக்ஷைபண்ணிப் போருகிற என்னுதல். (சீர்கண்டே) இப்படியிருக்கிற சீலாதி குணங்களை யநுஸந்தித்து - அப்பனை என்று மறப்பன்? ... ... (4)

அஞ்சாம் பாட்டு. தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான கவியை என்னைக்கொண்டு பாடுவதே! என்ன ஸர்வேச்வரனே? என்கிறார்.

சீர்கண்டுகொண்டு திருந்துநல்லின்கவி *
நேர்படயான்சொல்லும் நீர்மையிலாமையில் *
ஏர்விலாவென்னைத் தன்னாக்கிஎன்னால்தன்னை *
பார்பரவின்கவிபாடும் பரமரே. (5)

(சீர்கண்டுகொண்டு) கல்யாணகுணங்களை அவகாஹித்து. (திருந்துஇத்யாதி) கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபேதமாய் இனிதான கவிகளை. (நேர்பட இத்யாதி) இவை யொன்றும் இல்லையாகிலும், சொல்லுகிறவனுடைய நன்மையாலே வருவது ஒரு நன்மையும் உண்டிறே கவிக்கு; அப்படி வாய்க்கச்சொல்லும் ஸ்வபாவத்தை நான் உடையேனல்லாமையில். (ஏர்விலாவென்னை) ஏர்வென்று அழகு, அதில்லாத என்னை, (தன்னாக்கி) தன்னோடொக்கப் பண்ணி என்னுதல்; தனக்காக்கி யென்னுதல். (என்னால் தன்னையித்யாதி) என்னையுபகரணமாகக் கொண்டு தன்னைப் பாரிலுள்ளாரடையப் பரவும்படி இனிய கவிகளைப் பாடினான். விசேஷஜ்ஞர் அவிசேஷஜ்ஞரென்று வாசியின்றிக்கே, எல்லாரும் கொண்டாடும்படி பண்ணினான். (பரமரே) * நதத்ஸமச்ச * என்கிற வாக்யங்கொண்டு இவனுடைய உத்கர்ஷம் அறியவேண்டா; என்னையிடுவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவேபோரும் அவனுடைய உத்கர்ஷம் அறிகைக்கு. ... ... (5)

ஆறாம் பாட்டு. வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரமுகரான கவிகளைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் *
தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது * இன்று
நன்குவந்தென்னுடனாக்கி என்னால்தன்னை *
வன்கவிபாடும் என்வைகுந்தநாதனே. (6)

(இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்) பின்னைத் தான் தனக்குச் சில கவிகளைப் பாட வேண்டினால், அதுக்கீடாகவிருப்பர் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் ஸ்ரீபராசர பகவான், ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் இவர்களுண்டாயிருக்க, மற்றும் வேணுமாகில், "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்களெல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்னைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவும் ஒரு நீர்மையே! என்கிறார். முதலாழ்வார்களிலே ஒருவரை 'ஒரு கவி சொல்லிகாணும்' என்ன,* (பெருகுமித்யாதி, ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகா நின்றுள்ள மதத்தையுடைய ஆனையானது. (மாப்பிடிக்கு முன்னின்று) மதித்து முன்னடி தோற்றாதே வருகிற இத்தையும் தனக்குக் கையாளாக்கிக் கொள்ளவற்றா யாயிற்று இதினுடைய ச்லாக்யதை யிருக்கிறபடி, (முன்னின்று) "நான் இங்குத்தைக்குச்செய்ய வேண்டுவதென்?" என்று * ஏவிற்றுச்செய்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷமாய் நிற்குமாயிற்று. (இருகணிள மூங்கில்வாங்கி) இரண்டுகண்ணேறி அதுக்குத்தக்க முற்றனவுமின்றிக்கே யிருக்கிற மூங்கிற் குருத்தை வாங்கி; தான் மதித்து முன்னடி தோற்றாதே திரியச்செய்தேயும் பிடியின் பக்கலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே அவதாநத்தோடே ஸாதரமாகவாங்கி. (அருகிருந்த தேன் கலந்து) திருமஞ்சனத்துக்கு உபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாப்போலே, அருகே மலைமுழைஞ்சுகளிலே நிரம்பியிருக்கிற தேன்களிலே வாங்கித்தோய்த்து, மூங்கிற்குருத்தையும் த்ரவத்ரவ்யத்தோபாதியாக அருளிச்செய்கிறார். (நீட்டும்) இது தான் இரந்துகொடாநிற்க, அத்தை "உனக்கு வேண்டுவார்க்குக் கொடாய்" என்று நிற்குமாயிற்று. (வான்கலந்த இத்யாதி) மூங்கிற் குருத்தும் தேனும் கலந்தாற் போலே யாயிற்று, மேகமும் அவன்திருநிறமுங் கலந்திருக்கும்படி. இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலானகவிகளாலே. (தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது) கவியும் தன்னது, பாடினானும் தான், ப்ரதிபாத்யனும் தான், அவர்களைக்கொண்டு, தன்னுடைத்தான சொல்லாலே, அதுக்குப்ரதிபாத்யனான தான் தன்னைப் பாடுவியாதே. (இன்று நன்குவந்து) இன்று நான் இங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்தென்னுதல், அன்றிக்கே, நன்கு உவந்து என்றாய் - நன்றாக உகந்தென்றும; இக்கவிபாடுகை

தானே ப்ரயோஜநமாக உகந்து, (என்னுடனுக்கி) என்னைப்பிரியாத உபகரணமாகக் கொண்டு, (வன்கவிபாடும்) சொற்செறிவை யுடைத்தாயிருக்கை, "மொய்யசொல்லால்" என்கிறபடியே, ச்லதமாயிருக்கையன்றிக்கே. (என்வைகுந்த நாதனே) அழியாததான * கலங்காப்பெருநகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையோமானவோபாதி, அழியாதே வேதம்போலே நித்யமான ஆயிரம்பாட்டுப் பாடுவிக்கவேணும் என்று பார்த்தான். பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையனுகையாலே வந்த ஏற்றத்தோபாதியாக நினைத்திராநின்றனுயிற்று, இக்கவிபாட்டுடையனுகையால் வந்த ஏற்றத்தையும். (6)

' ஏழாம்பாட்டு. என்னைக்கொண்டு பரமோதரமாய் நிரதிசயபோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் த்ருப்தனுகிறிலே னென்கிறார்.

வைகுந்தநாதன் எனவல்வினை மாய்ந்தற *
செய்குந்தன் தன்னை என்னுக்கி என்னல்தன்னை *
வைகுந்தனுகப்புகழ வண்தீங்கவி *
செய்குந்தன்தன்னை எந்நாள் சிந்தித்தார்வனே? (7)

(வைகுந்தநாதன்) உபகரித்தவன் என்னுடையனின்றெருவனைத்தான் ஆறியிருக்கிறேனே? * அயர்வறுமமரர்களதிபதி ஒரு ஸம்ஸாரிபக்கலிலே மேல்விழா நின்றல் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி? * லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி* என்கிற விதுக்தும் அவ்வருகாயிருக்கிறதிறே இது. ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜரை நாதராகவுடையராகைக்கு யோக்யதை ஸம்பாதித்தபடி யாயிற்று, முன்பு லோகநாதரானது. பெறுவார், பெருதொழிவார்; முன்னம் இச்சியாநின்றார். கிடையாதத்திலேயிறே இச்சைகள்தான் செல்லுவது. * ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே * போலேயாயிற்று. (எனவல்வினைமாய்ந்தற) வல்வினைபோகவேணுமென்றிராத என்னுடைய, "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்றவித்தனையிறே: எனக்கருளினன் என்கைக்கு. அருளுவதற்கு முன்பு தாம் ஒருவர் உளராகக் கண்டிலரிறே: * அஸந்நேவ ஸ பவதி * என்னும் நிலையிறே முன்பு. (வல்வினைமாய்ந்தற) ஸர்வசக்தியான தன்னலேதான் இது செய்யலாமோ? (மாய்ந்தறச்செய்குந்தன்) என்னுடைய ப்ரபலவிரோதியைப் போக்கின சுத்தியோகத்தையுடையவன்; * அடியார்க்குத்தீர்த் தசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா * என்னக்கடவதிறே. முகுந்தா என்கிறத்தை குந்தனென்று தலைக்குறைத்தலாய்க்கிடக்கிறதென்னவுமாம். அன்றிக்கே குந்தனென்று திருநாமமாகவுமாம். * குமுத: குந்தர: குந்த: * என்று குந்தனென்றே திருநாமமாயிற்றிறே. ஆச்ரிதர் பக்கலிலே பக்ஷபதித்து அவர்கள் பண்ணின பாபங்களை அநாச்ரிதர்பக்கலிலே அசல்பிளந்தேறிடும்படியான சுத்தியோகத்தையிறே அவ்விடத்திற்சொல்லுகிறது. தன்னையென்னுக்கி என்றது என்னைத்தன்னேடொக்கப்பண்ணியென்னுதல், தனக்காம்படிபண்ணி யென்னுதல். (என்னல் தன்னைவைகுந்தனுகப்புகழ) பிதாவானவன் புத்ரனுக்கு ஒருபசுவை நீர் வார்த்துக்கொடுத்துத் திரிய அவன்பக்கலிலே பசுவை நீரேற்றுப்பெறுமாபோலேயிருப்பதொன்றுயிற்று இதுவும். (வைகுந்தனுகப்புகழ) நித்யவிபூதியிறேயது; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும், இவர் புகழ்ந்த இத்தாலே தனக்கு அவ்விபூதி யுண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றன். ஆத்மவஸ்து நித்யமாயிருக்கச்செய்தே, * அஸந்நேவ * என்றும் * ஸந்தமேநம் * என்றும் சொல்லாநிற்கிறவோபாதியாயிற்று. "இன்னன்வாக்காலே கவிபாடின பின்பு அவன்வாழ்ந்தான்" என்னக்கடவதிறே. அப்படியே, புகழ்ந்தபின்பு தனக்கு அந்தவிபூதியில் இருப்புண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றன் அவன். (வண்தீங்கவி யித்யாதி) உதாரமாயினிதாயிருந்துள்ள கவிகளைப்பாடி, அதுதன்னைத் தன்பேருக நினைத்திருக்கிற சுத்தியை

உடையவனை. "துயரறுசுடரடி" என்கிறபடியே இவரைக்கொண்டு கவிபாடின பின்பு தன்துயரம் தீர்ந்தானாயிருக்கிறபடி. இவர் துயர்போன பின்பு தனக்கு ஒரு துயருண்டாய் அதுபோனாற்போலே நினைத்திராநின்றானாயிற்று. சரீரத்துக்கு வந்த வ்யாதி யநுபவிப்பான் சரீரியிறே. * வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் * திவ்யாந்த:புரத்திலுள்ளார்க்காதல் திருத்தாய்மார்க்காதல் ஒருவ்யஸநம் வந்தாலோ து:கிதராவதென்றால்? (மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் து:கிதோ பவதி) து:கிதனானவன ளவன்றிக்கே, ஆனையளறுபட்டாப்போலே நோவுபடுவராயிற்று. (து:கிதோபவதி) இன்றொருபடியாய், பிற்றைநாளொருபடியாய், அநந்தரம் ஆறிப்போம் இவர்களுக்கு; இவர் க்லேசத்தில் நாள்தோறும் புதியராயிருப்பர். வ்யஸநம் இவனதானால் து:கமும் இவனதாக வேண்டியிருக்க, இவர் து:கிதராகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்?— 'இவன்படுகிற க்லேசம் இவன்காவற்சோர்வால் வந்ததொன்றன்றே, நங்காவற் சோர்வாலே வந்ததொன்றன்றோ?' என்று, ரக்ஷகராகையாலே நாள்தோறும்புதிய ராயிருப்பர். * ஹ்ரீரேஷாஹி மமாதுலா * என்னக்கடவதிறே. இவனளவல்ல வாயிற்று, பிற்பாட்டுக்கு அவன் லஜ்ஜிக்கும்படி. (எந்நாள்சிந்தித்தார்வனோ) பண்ணினவுபகாரம் கனத்திராநின்றது; உபகாரஸ்ம்ருதிக்குக் காலம்போருகிறதில்லை; நான்என்செய்வேன்? சரீரவிச்லேஷாநந்தரத்தில் தானே வாய்புகுநீராகையால் அநுஸந்திக்கைக்கு அவகாசமில்லை; இங்கிருக்கும்நாள் காலம் போருகிறதில்லை பண்ணின உபகாரமோ கனத்திராநின்றது; நான் என்செய்கேன்? .... (7)

எட்டாம் பாட்டு. நான் ஒருவனுமிருந்து ஜீவிக்கும் நாள் உபகார ஸ்ம்ருதிக்குக் காலம் போராதென்று நோவு படுகிறேனோ? என்னுடைய உபகார ஸ்ம்ருதியையும் அபேக்ஷையையு முடையராய்க்கொண்டு புறம்பே அந்யபரராயிருக்கிற பகவத்வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தசேதநரும் என்னுடனே கூடி நெடுங்காலமெல்லாம் நானும் அவர்களுங் கூடி நின்று அநுபவித்தால்தான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

ஆர்வனோ ஆழியங்கை எம்பிரான்புகழ் *
பார்விண் நீர்முற்றுங்கலந்து பருகிலும் *
ஏர்விலாஎன்னைத் தன்னாக்கி என்னால்தன்னை *
சீர்பெற இன்கவி சொன்னதிறத்துக்கே. (8)

(ஆர்வனோ இத்யாதி) ஆழியங்கை யெம்பிரான்புகழைப் பார்விண்நீர் முற்றுங் கலந்து பருகிலும் நான் ஆர்வனோ? தன்னுடைய ஸ்வரூப குண விபூதிகளை என்னு டைய கவிக்கு விஷயமாக்கின மஹோபகாரகனுடைய புகழை. * வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன் ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளலாழிப் பிரானெனக்கே யுளன் * என்றாரிறே. பாரிலுள்ளார், விண்ணிலுள்ளார், நீரிலுள்ளாரான இவர்க ளெல்லாருடைய வாகாத்யுபகரணங்களையும் போக்த்ருத்வத்தையும் சக்திவிசேஷங் களையும் உடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம்நின்று அநுபவித்தாலும்தான் நான் ஆர்வனோ? கலக்கை—அவற்றோடே சேருகை. அன்றிக்கே, பார்விண்ணென்று உபயவிபூதியையுஞ் சொல்லி, நீரென்று நீர்மையாய், ஸ்வபாவமாய், உபயவிபூதியி லுள்ளார் போக்த்ருத்வ சக்தி ஸ்வபாவத்தையுமுடையேனாய் அநுபவித்தாலும் என் றாகவுமாம். நீர் இப்படி எல்லாருடைய உபகரணங்களையும் உடையீராய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் அநுபவியாநின்றாலும் ஆராமைக்கு அவன் பண்ணின உபகாரந்தான் ஏது? என்றால்,—[ஏர்வு இத்யாதி] இங்கு, நன்மையில்லையாகச் சொல்லுகிறது. கீழே கவிபாடுகைக்கீடான இச்சையுமில்லையென்றார்; இங்கு, அவ்விச்சைக்கு அடியான யோக்யதையுமில்லையென்கிறார், * ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி * என்னா நிற்கச்செய்தே யும், * யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாசகேந * என்று யோக்யதையைச் சொல்லிற் றிறே; அதுவுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னையென்கை. [என்னால் தன்னைச் சீர்பெற

இன்கவி சொன்ன] ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனானவன் இக்கவியாலே தனக்கு நிறமாம்படியாகச் சொன்ன, நான் கவிசொல்ல ஸர்வேச்வரனான தனக்கு இத்தாலே நிறமாக நினைத்திரா நின்றான். இச்சீர் இழக்கவரிலும் விடவொண்ணாதபடி யாயிற்று கவியின் இனிமை. (இன்கவி சொன்ன திறத்துக்கு) இப்படி இனிய கவிகளைச் சொன்ன ப்ரகாரமொன்றுக்கும். அல்லாத குணங்கள் குமரிருந்துபோ மித்தனை. இப் ப்ரகாரமொன்றுக்கும் ஆழியங்கை யெம்பிரான் புகழைப் பார்விண்நீர் முற்றுங் கலந்து பருகிலும் ஆர்வனோ? .... (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு. என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகனை, ஸகலசேதநருடைய போக்த்ருத்வ சக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் புஜித்தாலும் 'ஆரேனென்றார் கீழ்; அந்த போக்த்ருத்வ சக்தியுடனே காலத்வயமும் புஜித்தாலும் ஆரே னென்கிறார் இதில்.

திறத்துக்கே துப்பரவாந் திருமாலின்சீர் *
இறப்பெதிர்காலம் பருகிலும் ஆர்வனோ?
மறப்பிலாவென்னைத் தன்னாக்கி என்னால்தன்னை *
உறப்பலவின்கவி சொன்னவுதவிக்கே. (9)

(திறத்துக்கே இத்யாதி) ஏதேனும் ஓரிடையாட்டத்தில் வந்தால், ஒரு த்ருணத்தைக் கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்த்தால் அத்தைக்கொண்டே காரியத்தை அப்படித் தலைக்கட்டிக் கொள்ளும்படிக்கீடான துப்பரவுண்டு ஸாமர்த்தயம், அத்தை யுடையனான. அதுக்கு அடியென்? என்றால்,—ச்ரிய:பதியாகையாலே. நினைத்த காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஸாமார்த்த்யத்தையுடையனான ச்ரிய:பதியுடைய கல்யாணகுணங்களை. ஒருவன் செய்தது வாய்த்துவரப்புக்கவாறே "அவன் குப்பைக்காலன் காண், ஸ்ரீமான் செய்ததெல்லாம் நன்றாய் வருங்காண்" என்னக் கடவதிறே. (இறப்பெதிர் இத்யாதி) ஸமஸ்தசேதநருடையவும் வாகாத்யுபகரணங்களையும் போக்த்ருத்வாதி சக்திகளையும் நான் உடையேனாய் அநுபவிக்கப் புக்காலும் ஜீவிக்கைக்கு அடியான ஆயுஸ்ஸு அல்பமாகையாலே உபகார ஸ்ம்ருதிக்குக் காலம் போருகிறதில்லை. "எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ?" என்ன வேண்டாதே அவ்வவருடைய உபகரணங்களையும் உடையேனாய், போனகாலமும் மேல்வரக்கடவ காலமும் எல்லாம் அநுபவியா நின்றாலுந்தான் ஆர்வனோ? (வர்த்தமாந காலம் தன்னடையே வருமிறே. போனகாலம் அநுபவிப்பாராய்ச் சொல்லுகிறானன்று; எல்லாக் காலமும் அநுபவித்தாலும் போராதென்கைக்காக. 'எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ' என்கிறதிற் காட்டில் ஏற்றமில்லையாமிறே, கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன சேதநரைக் கூட்டிக் கொள்ளாதபோது.) எல்லாருடைய உபகரணங்களையுங் கொண்டு காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் நீர்ஆராதே யொழிகிறது அவன் பண்ணின எவ்வுபகாரத்தை ஸ்மரித்து, என்ன, (மறப்பிலா வித்யாதி) மறப்பில்லையான என்னை. மறப்புக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியான நினைவும் எனக்கில்லை என்கைக்காக, மறப்பிலாவென்கிற பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். மறப்பிலா என்ன வேண்டுவானென்? என்னில், நினைவுள்ள விடத்திலேயிறே மறப்புள்ளது. ஆக, காதாசித்கமான ஸ்ம்ருதியுங்கூட எனக்கில்லை என்கிறார். (மறப்பிலாவென்னைத் தன்னாக்கி) காதாசித்கமாக ஸ்மரித்துப் பின்னை யொருகால் மறப்புண்டாய். அத்தைக் காணக் கண்ணிட்டுத்தான் இப்படி விஷயீகரித்தானோ? முதலிலே தன்பக்கல் ஸ்ம்ருதியின்றிக்கே யிருக்கிற என்னைத் தன்னாக்கி, (என்னால்) "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்கிற அநுதாபமுங்கூட இன்றிக்கே யிருக்கிற என்னை யிடுவித்து, (தன்னையுறப் பல இன்கவிசொன்ன) என்றதுக்கு ஜீயரருளிச் செய்யும்படி * யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே * என்று வேதங்கள் மீண்ட விஷயத்தை "மருபாடுருவச் சொன்ன" என்று. அன்றிக்கே, பிள்ளான்

பணிக்கும்படி : "ஸர்வேச்வரனுக்குச் சாலவுற்றதென்கிறார்" என்று. (பல இன் கவி சொன்ன) * சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநா முக்தவாந் ருஷி:* என்னுமா போலே, ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி விலக்ஷணமாயிருப்பது ஆயிரம்பாட்டை பாடுவதே! என்கிறார். இனிய கவிகளைச் சொன்ன, உதவிக்கு இவ்வுபகாரத்துக்கு திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர் காலம் பருகிலும் ஆர்வனோ? .... (9)

பத்தாம் பாட்டு. உபகார ஸ்ம்ருதிக்குக் காலம் போருகிறதில்லை என்று நீர் புண்படா நில்லாதே, உம்மதாயிருப்பதொரு வஸ்துவை அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுத்துப் பிழைத்துப் போகமாட்டீரோ? என்ன; அப்படி செய்யலாயிற்றே ஈச்வரனைப் போலே நானும் எனக்கு உடைமையாயிருப்பதொரு வஸ்துவும் பெற்றேனாகில் என்கிறார்.

உதவிக் கைம்மாறென்னுயி ரென்னவுற் றெண்ணில் *
அதுவுமற் றுங்கவன்தன்னது என்னால்தன்னை *
பதவியவின்கவி பாடியவப்பனுக்கு *
எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே. (10)

(உதவி) உதவியுண்டு - உபகாரம், அதுக்குக் கைம்மாறாக—ப்ரத்யுபகாரமாக (என்னுயிரென்ன) நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய் ச்லாக்யமா யிருப்பதொன்றுண்டிறே - ஆத்மவஸ்து. அத்தைக் கொடுத்தாலோவென்னில்?—அது செய்யலாயிற்றிறே. அடியிலே * மயர்வற மதிநலம் அருளிற்றிலனாகில்; முன்னே அத்தைக் கொடுத்துவைத்தானே; ப்ராந்தி ஸமயத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்போலே யிருப்பதொன்றாயிற்று; உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக் கலங்குகிற இது. ப்ராந்தி ஸமயத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணந்தான்வேணும். தெளிந்தவநந்தரம் "என்னுடைய வஸ்துவை யவனுக்குக் கொடுத்தேன்" என்றிருக்கக்கடவனல்லன். அநாதி காலம் ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப் போந்த அதிலுங்கடையாயிற்று, தெளிந்த வநந்தரம் "நான் என்னுடைய வஸ்துவைத் தந்தேன்" என்றிருக்குமாகில். பின்னையும் பழைய அபஹாரமே யநுவர்த்தித்ததாமே; ஜ்ஞாநம் பிறந்தமை பொய்யாமிறே. ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக ஆத்ம ஸமர்ப்பணந்தான் வேண்டிவரும் நெஞ்சிலே வெளிச்சிறப்புண்டானால் அவன் வஸ்துவை அவனதாக இசைந்திருக்கக்கடவன். * மயா ஸமர்ப்பித:. அதவா கிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே * என்னாநின்றதிறே. "எனதாவி தந்தொழிந்தேன்" என்ன, "எனதாவி யார்யானார்?" என்றாரிறே, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பேற்றளவுஞ்செல்ல இவ்விரண்டாகாரமும் அநுவர்த்திக்கக் கடவதாயிருக்கும். ஆக, ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துக்கும் உபகார ஸ்ம்ருதிக்கும் தனித்து இவனுக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான இவனுடைய அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (உற்றெண்ணில்) ஆராயாதே மேலெழநின்று கொடுக்கில் கொடுக்கலாம்; நெஞ்சிலே சிறிது வெளிச்சிறப்புப்பிறந்து இதினுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துக் கொடுக்குமன்று கொடுக்க ப்ராப்தியில்லை. (அதுவும்) ஆத்மாவும். (மற்று) அப்படிப் பட்ட ஆத்மீயங்களும். (ஆங்கவன்றன்னது) ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணி தரிக்கவேண்டும் தசையில் அவனதாயிராநின்றது. (என்னாலித்யாதி) உபகாரஸ்ம்ருதிக்குக்கூட ப்ராப்தியில்லாத என்னாலே, மஹோபகாரகனாயிருக்கிற தன்னை. (பதவிய இன்கவிபாடியவப்பனுக்கு) கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இக்கவிபாட்டாலே பண்டில்லாத நீர்மையுண்டாம் படியாகக் கவிபாடின உபகாரகனுக்கு. (எதுவுமொன்று மில்லைசெய்வது) ஏதேனும் ஒன்றுஞ்செய்யலாவதில்லை. இங்கிருக்கும் நாள் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவதொன்றில்லையேயாகிலும், ஸங்கோசமற்று முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத்தட்டென் என்னில்? (இங்குமங்கே) இங்கானால், தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே "நான், என்னது" என்றுபோய்க் கால்கட்டித்திரிகையாலே, "செய்யலாவதுண்டோ" என்று ப்ரமிக்கவு

மாயிருக்கும்; அதுவுமின்றிக்கே, ஸங்கோசங் கழிந்தவளவில், தானேசெய்யலாவ தொன்றில்லை என்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே. *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவிடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாக ப்ரவர்த்திக்கப் போகாதிறே. .... (10)

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி, ஏதேனும் ஒருபடி சொல்லிலும் ஆநந்தத்தை யுண்டாக்குமென்கிறார்.

இஞ்குமங்குந் திருமாலன்றியின்மைகண்டு *
அஞ்ஙனே வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *
இங்ஙனேசொன்ன ஓராயிரத்திப்பத்தும் *
எங்ஙனேசொல்லிலும் இன்பம்பயக்குமே. (11)

(இங்குமங்குந்திருமாலன்றி யின்மைகண்டு) ஸாதநாநுஷ்டான ஸமயத்தோடு ப்ராப்யவஸ்துவை ப்ராபித்த ஸமயத்தோடு வாசியற. இஹலோகபரலோகங்கள் இரண்டிலும் ச்ரிய: பதியல்லதுபோக்கி இவ்வாத்மவஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பார் வேறில்லை யென்னுமத்தை யநுஸந்தித்து. *பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து* என்கிறபடியே, கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்திலும் அவள் முன்னாகப் பண்ணவேணுமிறே; ஆச்ரயணவேளையிலும் அவள் முன்னாகவேணுமிறே. *ஹதே தஸ்மிந் நகுர்யு:* என்று, 'ராவணன் சொல்லுகையாலே அன்றிருந்து நலிந்தார்களாகில், இப்போதும் நலிவர்களோ?' என்று, அவர்கள் பக்கலிலும் குணத்தை யாரோபித்துச்சொல்லும் நீர்மையை யுடையவளாயிற்று. (அங்ஙனேயித்யாதி) நமக்கும் ஸதாசார்யன் அருகேயிருந்து, "ச்ரிய:பதியொழிய இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பாரில்லை" என்று உபதேசித்தால், அத்தனைபோதும் "அப்படியே" என்றிருக்குமதுண்டிறே; இவர் அங்ஙனமன்றிக்கே, அந்நினைவுக்கநுரூபமான பரிமாற்றத்தையுமுடையரா யிருப்பராயிற்று. ஆக, மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ? என்னில் (இங்ஙனித்யாதி) இப்பாவவ்ருத்தியிலே சொல்லிற்றாயிற்று ஆயிரம் பாட்டும். நீர் மநோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் ச்ரிய:பதியே இவ்வாத்மவஸ்துவுக்குத் தஞ்சம் என்று அத்யவஸித்து அருளிச்செய்த இப்பாசுரத்தை யப்யஸிப்பார்க்கு மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் பாஹ்யாதிவிஷயங்களில் நின்றும் மீளவேணுமோ? நீர் *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே தந்தைதாயென்றடைந்தவராயிராநின்றீர், இவர்களுக்குமெல்லாம் பின்னை யிப்படிவேணுமோ? என்னில்,— அத்தேவைகளெல்லாம் நம்மோடே; இது கற்பார்க்கு அது வேண்டாவென்கிறார்: (எங்ஙனே சொல்லிலு மின்பம்பயக்குமே) ஏதேனுமொருபடி சொல்லிலும் இன்பமுண்டாம். என்னுடைய பாசுரத்தைக் கற்றவர்களென்றிறே ஈச்வரன் இவர்களைக் கடாக்ஷிப்பது இல்லையாகில், இவர்தம்மைப்போலே மநோவாக்காயங்களுடைய நியதியுண்டாய் அநுபவிக்கப்பெறில் அழகிது; அதில்லாதபோதும் பலவ்யபிசாரியாகாதென்கைக்காகச் சொல்லிற்றத்தனை இது. (இன்பம்பயக்குமே) *ஏஷ ஹ்யே வாநந்தயாதி* என்கிறபடியே நிரந்தர பகவதநுபவத்தால் பிறக்கும் ஆநந்தமானது உண்டாம். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

என்றனைநீயிங்குவைத்ததேதுக்கென * மாலும்
என்றனக்குமென்றமர்க்குமின்பமதா— * நன்றுகவி
பாடவெனக் கைம்மாறிலாமை பகர்மாறன் *
பாடணைவார்க்குண்டாமின்பம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம்;
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—இன்பம்பயக்க—ப்ரவேசம்

ஸர்வேச்வரன் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரந் தேடிக் காணாமை தடுமாறினார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே. இவர் தாம் தம்முடைய ப்ரமத்தாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தடுமாறினாரத்தனை போக்கி இவர் தமக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை. அவன் ஒன்று கொண்டு குறை தீரவேண்டும் ஸாபேக்ஷனல்லன். இவர் தம்முடைய உபகாரஸ்ம்ருதி இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாமையாலே செய்ததொன்றிறே. ஆனாலும், ஆறியிருக்க மாட்டாரே. இனி, நாமும் அவனுக்கு ஒன்றுகொடுத்தோமாய், அவனும் நம்பக்கல் ஒன்று பெற்றானாகச் செய்யலாவதொன்றுண்டு. அவன், தனக்கு வகுத்த கைங்கர்யத்தைப்பண்ணவே, அதுதன்னைத் தனக்குப்ரத்யுபகாரம்பண்ணிற்றாக நினைத்திருக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்தான். ஆனபின்பு, நம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான ஆத்மாந்த தாஸ்யத்திலே அதிகரிப்போமென்று பார்த்தார். இனித்தான், வேத வாக்யங்களும் *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்று - ஸ்வரூபப்ராப்தி யளவுஞ் சொல்லவே, அதுக்கவ்வருகில் கைங்கர்யமானது அவகாதஸ்வேதம்போலே தன்னடையே வருமென்று ப்ரஹ்மப்ராப்தியளவும் சொல்லிவிடும். ஆழ்வார்கள் * வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டுநாம் * என்று அதுதன்னையே சொல்லாநிற்பர்கள், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தில் ருசியாலே. 'ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம், ஸர்வேச்வரன் உத்தேச்யன்' என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்து, பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினவர்கள், *பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்தி:* என்று பகவத்ப்ராப்தியளவிலே நின்றார்கள்; அவர்களிற் காட்டில் *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்று பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான ஜ்ஞாநத்தையுடையரான இவர்களுக்கு வாசி இதுவாயிற்று. இனி, அடிமை செய்யுமிடந்தன்னில் 'சரீரஸம்பந்தமற்று பரமபத ப்ராப்திபண்ணினால் பின்புசெய்கிறோம்' என்று அவ்வளவும் ஆறியிருக்கும்படியன்றே, உபகாரஸ்ம்ருதி இவரை நலிகிறபடி. ஆகையாலே, 'ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் பாடின ஸ்ரீராமாயணம் கேட்கைக்குத் திருவயோத்யையிலே திருத்தம்பிமாரும் தாமுங்கூடப் பெருமாள் பேரோலக்கமிருந்தாப்போலே, ஸர்வேச்வரனும், நாம் பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன்விளையிலே பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே நாய்ச்சிமாரோடே கூடி நித்யபரிஜநத்தோடேகூட எழுந்தருளி யிருந்தான். அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழி கேட்பித்து அடிமைசெய்வோம்' என்று மநோரதிக்கிறாராய், அம்மநோரதந்தன்னிலும், ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யனானால் அர்ச்சிராதிகதியோடு தேசவிசேஷத்தோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமிறே. அதாவது - முன்பு அப்ராப்தமாய் பின்பு உபாஸநத்துக்கு பலமாய் வருவன யாவைசில, அவையெல்லாம் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவதிறே. அப்படியே, 'திருவாறன் விளையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே போய் அடிமைசெய்யக்கடவோம். அதுதானும் வேண்டா, அத்தேசப்ராப்திதானேயமையும்; அதுதானும்வேண்டா, இங்கேயிருந்தே அங்கேறப் போவதாக மநோரதிக்கிற அம்மநோரதந்தானேயமையும். இனி, நாம் அத்தேசத்தை ப்ராப்யமென்று புத்தி பண்ணிப்போருகிறவோபாதி அவனும் நாம் இருந்த தேசத்தைக் குறித்து வரக்கடவன்; அவ்வளவிலும் நாம் அவனை அநுவர்த்தித்துவிட்டு நாம் அத்தேசத்திலேபோய்ப் புகக்கடவோம்; அத்தேசமே நமக்கு ப்ராப்யம்; அங்கே போய்ப்புகவே நம்முடைய கைங்கர்யவிரோதிக ளடையப் போம். இனி, நான் வேறொன்றிலே இச்சைபண்ணிலும். என் நெஞ்சானது அத்தேசத்துக்கொழிய, வேறொரு தேசத்துக்கு ஆளாகமாட்டாது; *பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்கிறபடியே. ஆக, திருவாறன்விளையிலே புக்கு அடிமை செய்யக்கடவ படிகளை மநோரதித்து இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் இதுக்குவாசி பாடினாரே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டாரே கேட்கையுமாயிற்று. *ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத்* என்னாநிற்கச் செய்தே, கவிபாட்டுண்டவனையொழியத் தனியே யிருந்திறே கேட்டது. பாடினான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், கேட்பித்தாரும் குசலவர்களிறே. ... . *

முதற் பாட்டு. திருவாறன் விளையிலே புக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமை செய்யுங் காலமாகவற்றே? என்று மநோரதிக்கிறார்.

இன்பம்பயக்க எழில்மலர்மாதருந்தானும் * இவ்வேழுலகை
இன்பம்பயக்க இனிதுடன்வீற்றிருந்தாள்கின்ற எங்கள்பிரான் *
அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற அணிபொழில்சூழ் திருவாறன்விளை *
அன்புற்றமர்ந்து வலஞ்செய்து கைதொழும்நாள்களு மாகுங்கொலோ? (1)

(இன்பம் பயக்க) * ஆநந்தமய: * என்கிற வஸ்துவுக்கும், நித்யது:கியான ஸம்ஸாரி சேதநனுக்குத் தன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆநந்தமுண்டாமாபோலே யாயிற்று, பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே அவன் தனக்கும் ஆநந்தமுண்டாம் படியும். * அல்லி மலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான் * என்று பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. (ராம:) ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானைச் செருக்குவாட்டிப் படைவீட்டிலே வந்துபுகுந்து சக்ரவர்த்தியையும் மஹர்ஷிகளையும் அநுவர்த்தித்து, தர்மோத்தரமாக நடத்திப் போந்தவர். (து) பித்ரு சுச்ரூஷணாதிகளைப் பண்ணின பின்பு பிராட்டியோட்டை ரஸதாரையிலே இழிந்த பின்பு, "இதுக்கு முன்பெல்லாம் வாத்ஸ்யாயநம் கற்றுக் காமதந்த்ரமே நடத்திப் போந்தாரித்தனையோ!" என்னும்படி வேறுபட்டார். முன்பு போருகிறநாளில் "இவர் இதுக்குமுன்பு காமரஸம் புதியதுண்டறியாரோ" என்னும்படிபோந்த இவர், இப்போது 'இதுக்குமுன்பு தர்மதத்வம் புதியதுண்டறியாரோ?' என்னும்படி வேறுபட்டார். (ஸீதயாஸார்த்தம்) அயோநிஜையாய் பரமபதத்தில் தானும் அவனுமாயிருந்து கலந்த போதைச் செவ்வியில் ஒன்றுங் குறையாமலிருந்தவளிறே பிராட்டி; இப்படியிருக்கச் செய்தேயும், தம்மை அழிய மாறி இதர ஸஜாதீயராய் வந்து அவதரித்தாரேயாகிலும், போகத்தில் வந்தால் அவளுங்கூட அப்ரதானையாம்படி அதில் தலைநின்றார். அதுக்கடியென்? என்னில்; ராஜபுத்ரரான ரஸிகத்வத்தால் வந்த ஏற்றத்தாலே. (விஜஹார) பாரிப்பேயொழிய போகத்தில் இழியப் பெற்றிலர்; உபக்ரமத்துக்கே பணிபோந்த தித்தனை; உபோத்காதத்துக்குக் காலம் போந்ததித்தனை. (பஹூந்ருதூந்) * ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்* என்கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டு ஒருபடிப்பட அநுபவிக்கச் செய்தேயும், ருது சப்தத்தாலே சொல்லுகிறானாயிற்று. அவ்வவ காலங்களுக்கு அடைத்த புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு காலாவயவங்கள்தோறும் அநுபவித்துப் போந்தமை தோற்ற. சீதகாலத்துக்கு அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும், உஷ்ணகாலத்துக்கு அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும் அநுபவித்தமை தோற்றச் சொல்லுகிறது. (மநஸ்வீ) ப்ரணயதாரையில் வந்தால், அவள் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் யானைக்குக் குதிரைவைக்கைக் கீடான நெஞ்சில் அகலமுடையவ்ராயிற்று. (தத்கத:) த்ரவ்யம் த்ரவ்யத்தோடு சேர்ந்தாற்போலன்றிக்கே, ஜாதி குணங்கள் த்ரவ்யத்தோடு சேருமா போலே சேர்ந்தார். * அநந்யா ராகவேணாஹம் * என்றும், * அநந்யாஹி மயாஸீதா* என்றுமிறே இருவர் வார்த்தையும். (தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:) இதில் இழிவதற்கு முன்பு இவரை அறிந்திருக்குமவளாகையாலே, "அப்படி பெரியவர் இப்போது என்பக்கலிலே தாழ நிற்பதே! இப்படி இதொரு நீர்மையே!" என்று எப்போதும் இவ்வநுஸந்தாநமே யாத்ரையாகையாலே, வேறொன்றும் நெஞ்சிற்படாதே அவள் தன்னைத் தம் பக்கலிலே போகடும்படியானார். (தத்கத:) என் கையாலே இவர் தம்மை அவள் பக்கலிலே ஒக்கினபடி சொல்லுகிறது. (நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:) என்கையாலே அவள் தன்னை இவர் பக்கலிலே ஒக்கி வைத்தபடி சொல்லுகிறது. இப்படி இருவருமான சேர்த்தியிலே இதுக்குமுன்பு ஆநந்தம் புதியதுண்டறியாதானொருவனுக்கு ஆநந்தமுண்டாமாபோலே யாயிற்று. க்ஷணந்தோறும் ஆநந்த முண்

டாம்படி. (எழில்மலர் மாதரும்) * ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் * என்னுமாபோலே யாயிற்று இத் தலை. (தானும்) * யஸ்ய ஸீதா பவேத் பார்யா * என்றும், * யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா * என்றும் சொல்லலாம்படியாயிற்று அத்தலை. (இவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க) * ராமஸ் ஸீதாமநுப்ராப்ய ராஜ்யம் புநரவாப்தவாந், ப்ரஹ்ருஷ்ட முதிதோ லோக: * என்கிறபடியே, மாதா பிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து பரியப் புக்கால் ப்ரஜைகளுக்கு ஒரு குறைகளும் பிறவாதிறே. ஆக, இருவருமான சேர்த்தி யாலே தங்களுக்கு ஆநந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்தியைக் காண்கையாலே லோகத் துக்கு ஆநந்தமுண்டாக, அது தன்னைக்கண்டு, ப்ரஜை பால்குடிக்கக் கண்டு உகக்கும் தாயைப்போலே இவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக் கண்டு அத்தாலே தாங்கள் இனியராயிருப்பர்களாயிற்று. (இனிதுடன் வீற்றிருந்தாள்கின்ற) தன் ஸந்நிதியாலே லோகமடையத் தளிரும் முறியுமாம்படி யிருக்கிறவன், தான் பெறும்பேறு பெற்றாற் போலே, "திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு தேசம் பெற்றோம்" என்று விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. (எங்கள் பிரான்) * கேசவன் தமர்க்குப் பின்பு இவர்தாம் ஏகாகிகளல்லரிறே. என்னை இடுவித்துத் திருவாய்மொழி பாடுவித் துக் கொண்ட உபகாரகன். (அன்புற்று) "திருவாய்மொழி கேட்கலாயிருப்பதொரு தேசம் பெறுவோமே!" என்று அங்கே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி. (அமர்ந்து) அத் தேச வாஸத்துக்கு மேற்பட ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே விரும்பி. (உறை கின்ற) அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அணிபொழில்சூழ் திருவாறன்விளை) ப்ராப்யபூமி என்று தோற்றும்படியிருப்பதாய், அவன் தனக்கும் விபூதியிலுள்ளார்க்கும் இருந்து திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாய், தர்சநீயமாயிருக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன் விளையை * தேந தே தமநுவ்ரதா: * என்கிறபடியே அவனுக்கு உத்தேச்யமான இடமும் இவனுக்கு உத்தேச்யமாகக் கடவதிறே. (அன்புற்று) "திருவாய்மொழி கேட்கைக்கீடான தேசம் பெற்றோம்" என்று அவன் விருப்பத்தைப் பண்ணினாப் போலே, "திருவாய்மொழி கேட்பிக்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு தேசத்தைப் பெறு வோமே!" என்று அத்தேசத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி. (அமர்ந்து) அத் தேச வாஸத்துக்கு அவ்வருகு ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே. (வலஞ்செய்து) ப்ர தக்ஷிணதிகளைப் பண்ணி. (கைதொழு நாள்களுமாகுங்கொலோ) * அபீதாநீம் ஸகாலஸ்ஸ்யாத் * என்றாரே ஸ்ரீகௌஸல்யையார். போய்வருகை தவிராராகில் மீண்டு புகுரும் நாள் இன்றாயிற்றாகிலோ என்றாப்போலே. இம் மநோரதத்துக்கு அடைத்த காலமே அநுபவத்துக்கு அடைத்த காலமாகப் பெற்றோமாகிலோ? என்கிறார். (1)

இரண்டாம் பாட்டு. திருவாறன்விளையிலே மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தான நீரைக்கொண்டு திருநீர்விட்டு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கையாலே தொழவுங் கூட வற்றே? என்கிறார்.

ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி அகலிடம்முற்றவும் * ஈரடியே
யாகும்பரிசுநிமிர்ந்த திருக்குறளப்பன் அமர்ந்துறையும் *
மாகந்திகழ்கொடி மாடங்கள் நீடுமதிள் திருவாறன்விளை *
மாகந்தநீர்கொண்டு தூவிவலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொலோ? (2)

(ஆகுங் கொலையமொன்றின்றி) இது அநுபாஷணமாகா நிற்கச்செய்தே, ஆத ராதிசய ஸூசகமுமாயிருக்கிறது. ஒரு ஸம்சயமுமின்றிக்கே நமக்கு இது கூடவற்றோ? அன்றிக்கே, ஆகுங்கொல் என்கிற ஐயமுங்கூட இன்றிக்கே ஈரடியேயாகும் பரிசு நிமிர்ந்தானென்னவுமாம். எல்லாம் செய்தாலும் "நமக்கு இது கூடுமோ? கூடாதோ?" என்று இருந்தானாயிற்று மௌக்த்யத்தாலே. (அகலிடம் முற்றவும்) பரப்பை யுடைத் தான பூமியையும் புவர்லோகாதிகளுமெல்லாம் இரண்டடியாகும் பரிசு நிமிர்ந்த, இரண்

டடியாலே பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளை அளந்தானாயிற்று. ஓரடிக்கு இவனைச் சிறையிட்டு வைக்க நினைத்து. (திருக்குறளப்பன்) ஸ்ரீவாமநனான மஹோபகாரகன். (அமர்ந்துறையும்) இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்துத் திருப்பாற்கடலிலேபோய்ச் சாய்கையன்றிக்கே, அவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (மாகந்திகழ் இத்யாதி) அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசப்பரப்படங்கலும் வ்யாபியாநின்றுள்ள கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையும், ஓங்கியிருந்துள்ள மதிட்களையுமுடைத்தான திருவாறன்விளையை. (மாகந்தநீர் இத்யாதி) * ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ஹிமசீதேந வாரிணா * என்று ஸ்ரீநந்திக்ராமந்தொடங்கி ஸ்ரீபரத்வாஜபகவானாச்ரமத்தளவும் வர, பனிநீராலே விடுவித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் என்றதிறே; அப்படியே, மாகந்தநீர்கொண்டு தூவி, அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணிக் கைத்தொழக் கூடவற்றேயோ? ... . (2)

மூன்றாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலெம்பெருமான் பெரியதிருவடி மேலே ஏறி எழுந்தருளக் கண்டாலும், அவனைத்தவிர்ந்து திருவாறன்விளையைத் தொழக் கூடவற்றே? என்கிறார்.

> கூடுங்கொல்? வைகலும்கோவிந்தனை மதுசூதனைக்கோளரியை *
> ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு கைதொழுதன்றியவனுறையும் *
> பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறைவேள்வியைந்து ஆறங்கம்பன்னினர்வாழ் *
> நீடுபொழில்திருவாறன்விளைதொழவாய்க்குங்கொல்? நிச்சலுமே. (3)

(கூடுங்கொல்வைகலும்) இதுவும் அநுபாஷணமாய், நாள்தோறும் நமக்கு இது கூடவற்றேயோ? (கோவிந்தன் இத்யாதி) அங்குநிற்கிறவனைக் கண்டால் மூன்றுபடி தொடைகொள்ளலாயிருக்கும். ஆச்ரிதவாத்ஸல்யமும், ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸந சீலதையும், அநாச்ரிதர்க்கு அநபிபவநீயன் என்னுமிடமும் இவை. (கோளரி) * ஜ்வலந்தம் * என்கிறபடியே. (ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு) வெற்றிப்புள்ளின்மேலேகண்டு. ஆடு—வெற்றி. அன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரன்வாஹநம் என்கிற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே களித்து ஆடாநின்றுள்ள பெரிய திருவடித்திருத்தோளிலே கண்டு என்றுமாம். நாம் திருவாறன்விளையை ப்ராப்யம் என்று போகிறவோபாதி, அவனும் திருநகரியை "உத்தேச்யமாம்" என்று வாராநிற்குமிறே. (கண்டு) நடுவழியிலே கண்டால். (கைதொழுது) காரியங்கொண்டிலோமேயாகிலும், கிட்டினால் கை தொழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டிறே; ஆகையாலே முறைதப்பாமல் அநுவர்த்தித்து. (அன்றி) அவனைவிட்டு, (அவனுறையும்) அவன் இராத்தங்கும் ஊரிலேபோய்ப் புகக்கடவோம். ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யனாகாநிற்கச்செய்தே, ஒரு தேசவிசேஷத்திலேபோய் அநுபவிப்பதாக ஒரு நியதியுண்டிறே. (பாடும் பெரும் புகழ் நான்மறை) அவனுடைய கல்யாண குணங்களைப் பாடாநின்றுள்ள நாலுவகைப்பட்ட வேதங்கள். (வேள்வியைந்து) பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள். (ஆறங்கம்) அங்கங்கள் ஆறும், இவற்றைப் பன்னினவர்கள். எல்லைக் கரைகண்டிருக்குமவர்கள். * போதயந்த:பரஸ்பரம் * என்னும்படி, அவ்வூரிலுள்ளாரோடே போய்க்கூடவேணும். (வாழ்) வேததாத்பர்ய பூதனைக் கண்ணாலேகண்டு அநுபவித்து வாழாநின்றுள்ள. (நீடு பொழில் திருவாறன்விளைதொழ) ஒக்கத்தையுடைத்தான பொழிலையுடைய திருவாறன்விளையைத்தொழ. (வாய்க்குங்கொல்நிச்சலுமே) அங்குத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடி நித்யாநுபவம்பண்ணக் கூடவற்றேயோ? ... . (3)

நாலாம்பாட்டு. இதில், அங்குப்போய் அநுபவிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்து அங்குத்தைப் பரிமாற்றங்களை மநோரதிக்கும் மநோரதம் நமக்குக் கூடுவதுகாண் என்கிறார்.

**வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும் எப்பொழுதும் மனத்துஈங்குநினைக்கப்பெற *
வாய்க்குங்கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும் வயல்சூழ் திருவாறன்விளை *
வாய்க்கும் பெரும்புகழ் மூவுலகீசன் வடமதுரைப் பிறந்த *
வாய்க்கும்மணிநிறக்கண்ணபிரான்தன் மலரடிப்போதுகளே.** (4)

(வாய்க்குங்கொல்நிச்சலும்) நமக்கு இப்பேறு நாள்தோறும் கூடவேணும். (எப்பொழுதும்) அதுதன்னிலும் நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலே ஒருகாலவிசேஷத்திலேயாய்ப் போகவொண்ணாது, எல்லாவவஸ்தைகளிலும் உண்டாகவேணும். (மனத்து ஈங்கு நினைக்கப்பெற) அங்குப்போய் அநுபவிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்து நெஞ்சாலே அங்குத்தைப் பரிமாற்றங்களை அநுஸந்திக்கப்பெறவமையும். 'பெற' என்கையாலே இம்மநோரதத்துக்கு அவ்வருகு ஒருபேறில்லை என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். (துர்க்கதாவபி) உத்க்ரமணதசையிலேவருவதொரு துர்க்கதியுண்டு. அதைப்பரிஹரித்துத்தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேனல்லேன்; ஐயார் கண்டமடைக்கிலும் நின்கழலெய்யாதேதத்தும்படி பண்ணியருளவேணும். (த்வத்கதோ மேமநோரத:) எனக்கு இதுகூடுமென்று தோற்றியிருந்ததோ உனக்கு? (யதிநாசம் நவிந்தேத) இப்படியிருக்கிற இம்மநோரதத்துக்கு அழிவு வாராதாகில். (தாவதாஸ்மி க்ருதீ ஸதா) நாட்டார், மநோரதமென்றும் அநுபவமென்னும் இரண்டாகவிறே சொல்லிப்போருவது; எனக்கு இதெல்லாம்வேண்டா, இம்மநோரதமாத்ரத்தாலே க்ருதக்ருத்யன் நான். (ஸதா) சரீரஸம்பந்தமற்றுப்பரமபதத்திலே போய் ஏற்றமாக அநுபவிக்குமதிற்காட்டில், நான் பேறாக நினைத்திருப்பது இத்தையே. முற்காலத்திலே இடையாற்றுக்குடிநம்பியென்பா ரொருவருண்டு. அவர் திருநாட்கள்தோறும் பெருமாளைவந்து ஸேவித்துப்போனால், மறித்துத் திருநாள்வருந்தனையும் அதுதன்னையே போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பராயிற்று. ஒருநாள் ஒருதிருநாளில் வ்ருத்தாந்தம் அநுஸந்தியாநிற்கச் செய்தே, 'அமுதுசெய்கைக்குப் போது வைகிற்று' என்றார்களாய், 'ஆகில் வருகிறதிருநாள் அணித்தாகிறது' என்றாராம். அவர் நூறுவயஸ்ஸும் புகுகையாலே பலஹாநிபிறந்து திருமுளைத்திருநாளில் பெருமாள் புறப்பட்டருளுகைக்கு உதவவந்து புகுரப்பெற்றிலர் பெருமாளும் தேடியருளிக்காணமை, நம் இடையாற்றுக்குடியான் வந்திலன், நங்கண்ணுலமல்லவோ!' என்று திருவுள்ளமானாராம். அவர்தாம் ஆறாந்திருநாளிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே, 'நாம் உனக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?' என்றுகேட்டருள, 'தேவரீர் தந்தருளின சரீரத்தைக் கொண்டு போரக்காரியங்கொண்டேன்; இனிப் போக்குவரத்துக்கு யோக்யமாகாதபடி போர ஜரித்தது' என்ன, 'வாராய், மெய்யே இளைத்தாயாகில் இங்ஙனேயிரு' என்றருளிச்செய்தார். பெருமாள் நடுவிற்றிருவாசலுக்கு அவ்வருகேயெழுந்தருளுங் காட்டில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினர். (வாய்க்கும் இத்யாதி) இட்டதடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாயிற்று. வாய்த்த கரும்பும், அதுக்கு நிழல்செய்யும்படியாக வளர்ந்த செந்நெலுமான வயலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்விளையில் (வாய்க்கும்பெரும்புகழ்) இட்டதடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாகையாலே, அத்தேசாபிமாநிக்கும் கல்யாணகுணங்களும் ஸம்ருத்தமாகாநிற்குமாயிற்று. (மூவுலகீசன் இத்யாதி) ஸர்வலோகேச்வரனாயிருந்துவைத்து, * ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாக ஸ்ரீ மதுரையிலேவந்தவதரித்த, (வாய்க்கும் மணிநிறக்கண்ணபிரான்தன்) அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தையிறே இதரஸஜாதீயமாக்கிற்று; ஆகையாலே, அழகிய நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடைய உபகாரசீலனை க்ருஷ்ணனுடைய விகாஸத்தையுடைத்தான திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை ஈங்கு மனத்து நினைக்கப்பெற—வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும் எப்பொழுதும்? ... . — — ... . (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலேபுக்கு அடிமைசெய்கைக்கு விரோதியானவையெல்லாம் அவனுடைய மிக்கபுகழைப்பாடப் பறந்துபோமென்கிறார்.

மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத்தெப்பொழுதும் இருத்திவணங்க *
பலரடியார்முன்பருளிய பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும் *
மலரின்மணிநெடுமாடங்கள்நீடு மதிள்திருவாறன்விளை *
உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்வினையொன்று நில்லாகெடுமே. (5)

(மலரடிப்போது இத்யாதி) மலர்ந்திருந்துள்ள திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே எப்போது மிருத்தி, அவ்வநுஸந்தாநம் போய்க் கனக்க அத்தாலே நிர்மமனாய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே விழும்படியாக. பலரடியார் முன்பருளிய (ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான், ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான், ஸ்ரீபராசர பகவான் * இன்கவிபாடும் பரமகவிகள் * என்று. சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்களெல்லாரு முண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணுவதே! *பஹூம்ாநேந மஹதா ஹநூமந்தமவைக்ஷத * முதலிகளெல்லாரு மிருக்கச்செய்தே திருவடி பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினாப்போலே யாயிற்று, பலருமுண்டாயிருக்க இவரை விஷயீகரித்தபடி. 'கிழக்குத்தைராஜாக்கள் பொல்லாங்காலே இங்கே நலிவுபிறக்குமளவிற் செய்வதென்?' என்று எம்பெருமானார் அத்தை அநுஸந்தித்தருளி 'இத்தேசத்தை விடாதே நோக்கிக்கொண்டுகிடந்தோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவுவரும்படி ஆஸுரவர்க்கம் மேலிடா நின்றது; மேல் செய்யவடுப்பதென்?' என்று பெரியநம்பிக்கு அறிவிக்க; 'நான் பெருமாளுடைய திருவெல்லையிலே ஒருப்ரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடைய சிஷ்யர்களிலே ஒருவரைப் போரவிடுவது' என்ன, 'அதுக்காவாரார்?' என்ன 'என் பின்னே போராநின்றால் 'ஒருவன் பின்னே போகாநின்றேன்' என்று தன்னெஞ்சிற்படாதே சாயைபோலே என்னைப்பின்செல்வா னொருவனாகவேணும்' என்ன. 'அதுக்காவார் ஆர்?' என்ன 'ஆழ்வானை போகவிடலாகாதோ?' என்றாராம். (பலரடியார்முன்பருளிய) பல முதலிகளுண்டாயிருக்க, ஆழ்வானைப் ப்ரஸாதித்தாப்போல. (பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்) பர்யங்கவித்தையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன், அப்படுக்கையிற்காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. (மலரின்மணி நெடுமாடங்கள்) தேவர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பத்தோடேகூடி, மணிமயமான மாடங்களின் ஒக்கத்தையுடைத்தாய், ஓங்கின மதிளையுமுடைத்தான திருவாறன்விளை. (உலகமலிபுகழ்பாட) ஈண்டினவிடத்தில் வெள்ளம்போலே, லோகத்தில் அடங்காதப்படியான அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டுபாட. (நம்மேல் வினையொன்றும் நில்லாகெடுமே) பாபம்போகைக்காகத் தனித்து ஓர் உத்யோகம் பண்ணவேண்டா, பால்குடிக்க நோய்தீருமாப்போலே நம்முடைய பாவங்கள் தாமே நசித்துப்போம். ... ... (5)

ஆறாம்பாட்டு. எம்பெருமான்பக்கல் சாபலமுடையீர்! உங்களுடைய ஸமஸ்த துக்கங்களும் போம்படி திருவாறன்விளையை நெஞ்சாலே நினையுங்கோளென்கிறார்.

ஒன்றுநில்லாகெடும்முற்றவுந்தீவினை உள்ளித்தொழுமின்தொண்டீர் *
அன்றங்கமர்வென்றுருப்பிணிநங்கை அணிநெடுந்தோள்புணர்ந்தான் *
என்றுமெப்பொதுமென்னெஞ்சந்துதிப்ப உள்ளேயிருக்கின்றபிரான் *
நின்றவணிதிருவாறன்விளை யென்னும் நீணகரமதுவே. (6)

(ஒன்றுநில்லாகெடும்முற்றவுந்தீவினை) இவன்தான் போக்கப்பார்க்குமன்றிறே, புதுப்புடவை அழுக்குக் கழற்றுமாபோலே சிறிதுகிடக்கச் சிறிதுபோவது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வசக்தியானவன் போக்குமன்று வாஸனையோடேபோமிறே. *மேருமந்தரமாத்ரோபி * மேருவையும் அதின்மேலே மந்தரத்தையும் வைத்தாப்போலேயிருக்கிற கனத்த பாபங்கள்; சரதமாக, பிஷக்கைக்கிட்டின தூர்வ்யாதி நசிக்குமா

போலே * மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணனைக் கிட்டின பாபங்களானவை நசிக்கும். * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்றானிறே. * ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே * என்று நின்றதிறே. இது தேசத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (உள்ளித்தொழுமின்தொண்டீர்) அதனையநுஸந்தித்து ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள், பகவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையீர்! (அன்று இத்யாதி) அபேக்ஷித்தவர்களுடைய அபேக்ஷித ஸமயத்திலே வந்து தோற்றுமவனாயிற்று. (அன்று) சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே முடுகியிருக்கிறவன்று, (அங்கு) இவன் த்வரியாநின்றான், உடையவன்வந்து கைக்கொள்ளானோ என்றிருக்கிறவளவிலே, தூணிலே தோற்றினைப்போலே தோற்றினானாயிற்று. (அமர்வென்று) அவளுக்காக மார்விலே அம்பேற்று. (உருப்பிணிநங்கை) எல்லாம் படவேண்டும்படி ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணையாயிருக்கும்படி. (அணிஇத்யாதி) தனக்குத்தானே யாபரணமாய், போக்யதை அளவிறந்துள்ள தோளோடே கலந்தவன். (என்றும் இத்யாதி) ருக்மிணிப்பிராட்டியுடைய கல்யாண குணமே காணும் இவர்நெஞ்சில் பட்டுக்கிடப்பது. எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா வவஸ்த்தைகளிலும் என்னுடைய ஹ்ருதயமானது ஸ்துதிக்கும்படி என்னெஞ்சிலே யிருக்கிற உபகாரகன். (நின்றஇத்யாதி) ப்ரகாசியாநிற்கச்செய்தேயும் கண்ணுக்கு இலக்காகாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, 'இவன் நமக்கு உளன்' என்று அச்சந்தீரும்படி கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கும்படிநிற்கிற அழகிய திருவாறன் விளையாகிற மஹாநகரத்தை - உள்ளித்தொழுமின்தொண்டீர்! தாம் அடிமைசெய்ய மநோரதிக்கிறாராகில், 'உள்ளித்தொழுமின்' என்கிற பரோபதேசத்துக்குக் கருத்தென் என்னில்?—இவர்க்கு ஸ்வாநுபவந்தான் பரோபதேசத்தை யொழிந்திராது, நெஞ்சை ஸம்போதித்ததோடு தொண்டீரென்றத்தோடு வாசியில்லை. .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றுநின்றீர்; அவனன்றோ ப்ராப்யன்? என்ன; அன்றென்ன வல்லேனோ? என் ஸித்தாந்தமிருக்கும்படி கேட்கலாகாதோ? என்கிறார். உபாஸநபலமாய் வருமவையடைய ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவது; ஸாத்யவிவ்ருத்திக்குடலாய் வருமவையெல்லாம் பலத்துக்குடலாகக் கடவது; ஆகையாலே, ப்ராப்யபூமி, அத்தேசமே; அங்கே கொடுபோய்ச்சேர்க்கும் கடகன் அவன்; இது என் ஸித்தாந்த மிருக்கும்படி என்கிறார்.

> **நீணகரமதுவேமலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன்விளை *
> நீணகரத்துறைகின்றபிரான் நெடுமால்கண்ணன்விண்ணவர்கோன் *
> வாணபுரம்புக்குமுக்கட்பிரானைத் தொலையவெம்போர்கள்செய்து *
> வாணனையாயிரந் தோள்துணித்தான்சரணன்றி மற்றொன்றிலமே. (7)**

(நீணகரமதுவே) * கலங்காப்பெருநகரமாய், புக்கார்க்கு * நசபுநராவர்த்ததே* என்கிறபடியே ஒருநாளும் மீட்சியில்லாதபடி நித்யாநுபவம்பண்ணும் ப்ராப்யதேசம் அதுவே. (மலர் இத்யாதி) 'அவனுக்குங்கூட ப்ராப்யபூமி' என்று தோற்றும்படி யிருக்குமாயிற்று. நித்யவஸந்தமான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரத்திலே வந்து வாத்திக்கிற உபகாரகன். (நெடுமால் இத்யாதி) அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, ஸம்ஸாரத்தில் தன்பக்கல் ருசியுடையரானவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து, ஒருகடலில்நின்றும் ஒருகடலிலே எடுத்துவிட்டு, ஈச்வராபிமாநியாய் 'இவன் காரியத்துக்கெல்லாம் நானே கடவன்' என்றிருக்கிறவனுடைய அபிமாநமெல்லாந் தொலைந்து 'நான் இனி ஒரு தேவதையாய் ஒருவன் காரியத்துக்கு அபிமாநித்திரேன்' என்னும்படி க்ரூரமான யுத்தங்களைப்பண்ணி. * க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ * 'ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்கவாதம்' என்னுமாப்போலே, தேவதைகளுக்கு நம்மிற்காட்டில் அறிவுகேடு விஞ்சியிருக்கும், ஒருவில்லை முறித்தபோதாக * அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும் *

என்பர்களாயிற்று. தேவஜாதியாக. (வாணனை யாயிரந்தோள் துணித்தான்) 'உஷை பித்ருஹீநையாகவொண்ணாது' என்று பார்த்து, உயிரிருக்கத் தோளைக் கழித்துவிட்டானாயிற்று. [சரண்] அவன் கடகன், திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம். ப்ராப்யனானவன் வந்து ஸந்நிதி பண்ணின தேசமாகையாலே, அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே அத்தேசமும் ப்ராப்யமென்கைக்குத் தட்டில்லை. ஒரு ஸர்வாதிகன் உபாயமாய் பலப்ரதனாகவேணுமே; ஆகையாலே அவன் உபாயம், அத்தேசம் ப்ராப்யம். (அன்றிமற்றோன்றிலமே) இங்ஙனல்லது ப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறாடக் கடவோமல்லோம். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலேபுக, நம்முடைய ஸகல து:கங்களும் போமென்கிறார்.

அன்றிமற்றொன்றிலம்நின்சரணே யென்று அகலிரும்பொய்கையின்வாய் *
நின்றுதன்நீள்கழலேத்திய ஆனையின்நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான் *
சென்றங்கினிதுறைகின்ற செழும்பொழில்சூழ்திருவாறன்விளை *
ஒன்றிவலஞ்செய்யவொன்றுமோ? தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே. (8)

[அன்றிமற்றொன்றிலம் நின்சரணேயென்று] நின்சரணேயன்றிமற்றொன்றிலம் என்று; உன்திருவடிகளையல்லது வேறொரு பற்றுடையேனல்லேனென்று. புறம்பே சிலர் ரக்ஷகராக ப்ரமித்திருக்குமதுவும் தவிர்ந்து [கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே] என்கையாலே தான்ரக்ஷகமாக நினைத்திருக்குமதுவும் தவிர்ந்து. [மநஸாசிந்தயத்] என்கையாலே கூப்பீடு கார்ய கரமாமெல்லையுங் கழிந்தது. அவனைப்பார்த்தால் தானும் அல்லாதாரோபாதி புறம்பாய்க் கடக்க நிற்கும்படியாயிறே ப்ராப்தியிருக்கும்படி. ஆகைசுட்டியிறே ப்ரணவத்தில்மத்தியமபதம் கிடக்கச்செய்தே திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதம் ஜீவிக்கிறதும். [அகலிரும் பொய்கையின்வாய்] அகலத்தையும் ஆழத்தையும் சொல்லவேண்டுமளவிலே, அகலத்தைச் சொல்லி இருமையைச் சொல்லுகையாலே அது ஆழத்தைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. இப்போது அகலமும் ஆழமுஞ் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தென் என்னில்? அவனுபாயமாய். ரக்ஷித்தல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யுமித்தனைபோக்கி, தான் வேறொரு கரை காணமாட்டானாகாதே. [அகலிரும்பொய்கையின் வாய்நின்று] பயஸ்தானத்திலே பயநிவ்ருத்தியுள்ளவிடத்திற்போலே நிற்கும்படியாயிற்றுச் செயல்மாட்சி. முதலை நீரிலே இழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழுக்க, இரண்டினுடைய வ்யாபாரமுமாய்ச் செல்லுகை தவிர்ந்து ஒன்றினுடைய வ்யாபாரமேயாய் நிற்கை. [தன்நீள் கழல்] எதிர்த்தலையில் செயல்மாட்சியே எல்லையாகவளருந் திருவடிகள். முதலை வாயிலே அகப்பட்டுநிற்கச்செய்தேயும், அவனை அநுஸந்தித்தால் அச்சங்கெட்டிருக்கலாம்படி யாகாதேதான் இருப்பது. *ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி* என்னக்கடவதிறே. [குதச்சந] ப்ராமாதிகத்துக் கன்றிக்கே புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணினதுக்கும் அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கும். *செய்தாரேல்நன்று செய்தார்* என்றால், இவன் எதுக்குஅஞ்ச? புத்திபூர்வாகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவிட்டால், ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவெண்ணுமிடம் கிம்புந: இறே. ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாமை பக்தியோகத்துக்கும் உண்டிறே. [ஏத்திய] முட்பாய்ந்தால் 'அம்மே!' என்பாரைப்போலே, வாஸநையாலே சொன்னவித்தனை. [ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] துதிக்கை முழுத்தின இடரிறே; நீண்டகை குறுகுமளவுமிறே பார்த்துநின்றது; இவன் கைவிட்டால் கைக்கொள்ளாநின்றானித்தனையிறே. [ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] இப்பூவிற்செவ்வி மாறுவதற்குமுன்னே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிறிலோம்! என்கிற இடரைப் போக்கினானாயிற்று. அன்றிக்கே, 'நாமடியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு அவத்யம் வருகிறதோ?' என்னும்

இடராதல். அதாவது—'இவன் இப்படி க்லேசிக்க அவன் ரக்ஷித்தபடி அழகி
தாயிருந்தது! இவனையோ நாம் இப்படி ரக்ஷகன் என்று நினைத்திருந்தது?' என்று
நாட்டார் இவனை இப்படி நினைக்கிற் செய்வதென்?' என்று இடர்பட்டது. 'இரண்
டும்போய் இரண்டின்வீடு' என்கிறபடியே இரண்டுக்கும் இடர் வாராதபடி கரையிலே
கொண்டேறி, பின்னை முதலை வாயைக்கிழித்து ஆனையினிடரை நீக்கினையிற்று.
இதுக்கு பட்டரருளிச்செய்யும்படி:—'ராஜபுத்ரனைச் சிறையிலே இட்டுவைத்தால்,
கைக்கூடனுக்கும் பாலுஞ்சோறு மிடுவாரைப்போலேகாண்' என்றாம். இரண்டும்
மோக்ஷத்தைப்பெற்றதே! முதலை சாபமோக்ஷமும், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் ஸாக்ஷாத்
மோக்ஷமும் பெற்றார்களிறே. [பிரான்] ஆனையிடர் போக்கின இதுவும், அதுக்
கன்றித் தமக்கு உபகரித்தானாக நினைத்திருக்கிறார் காணும் இவர். இப்பாவவ்ருத்
தியை உடையவனாகையிறே ஒருவன் வைஷ்ணவனாகையாவது. அநுகூலரிலே
ஒருவனுக்கு ஒருநன்மையுண்டானால் அது தன்னதாக நினைத்திருக்கையும், அநர்த்தம்
வந்தால் அது தனக்குவந்ததாக நினைத்திருக்கையுமாகிற இவ்விரண்டு முண்டானா
லிறே வைஷ்ணவத்வம் உண்டாயிற்றாவது. [சென்றங்கினிதுறைகின்ற] இவன்
உதவாதவன்று அவ்வானைக்குள்ள இடரோபாதியும் போருமாயிற்று, அத்தேசத்
தைப்ராபியாதபோது ஸர்வேச்வரனுக்குண்டான இடரும். அவன் வந்து தன் ஆதர
மெல்லாம் தோற்றும்படி வர்த்திக்கிற அழகிய பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்
விளையைக்கிட்டி ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப் பண்ண. [ஒன்றுமோ] கிட்டுமோ? [தீவினை
யுள்ளத்தினசார்வல்லவே] அப்போது தீவினை உள்ளத்தின் சார்வாகாது. தேஜஸ்
திமிரங்களுச்கு ஸஹாவஸ்த்தாநமுண்டோ? அவன்வந்து ஹ்ருதயத்திலே நித்ய
வாஸம்பண்ணத் தீவினையொதுங்க விடமுண்டோ? .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. 'எனக்கு ஸ்ரீ வைகுண்டமும் திருவாறன்விளையும் இரண்
டும் கிடைப்பதானால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருவாறன்விளையே யமையு
மென்னும் என்னெஞ்சம்' என்கிறார்.

தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் *
நாவினுள்ளுமுள்ளத்துள்ளும் அமைந்ததொழிலினுள்ளும்நவின்று *
யாவரும்வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை *
மேவிவலஞ்செய்துகைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்சிந்தனையே. (9)

[தீவினை இத்யாதி] 'திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்று இங்கிருந்த நாளுண்
டான ஸங்கோசத்தாலே சொல்லுகிறீர். ஸங்கோசங்கழிந்தவாறே பரமபதத்திலே
தோள்மாறுகிறீர்' என்ன; அதுவேண்டா, ஸங்கோசங்கழிந்தால் நான் இருக்கும்
படியைக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார். [தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி] பண்டு
பண்ணின அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளானவை, ப்ரத்யக்வஸ்துவை ஸ்பர்சியா
வாய்க்கொண்டு. [தெளிவிசும்பேறலுற்றால்] திருநாடேறப்போக உத்யோகித்தால்.
[நாவினுள்ளும் இத்யாதி] எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞானரான திருநாட்டிலுள்
ளாரும் வந்து மநோவாக்காயங்களாலே பயின்று ஆச்ரயிக்கும்படி நிரதிசய போக்
யமான திருவாறன் விளையை. [மேவி இத்தியாதி] அத்தேசத்தை நான் சென்று
ப்ராபித்து அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணி. [கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்
சிந்தனையே] என் நெஞ்சு எனக்கு விதேயமல்ல; *பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி*
என்கிறபடியே. .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. இதுதான் ஒருக்திமாத்ரமாய் உம்முடைய நெஞ்சு பரம
பதத்தை விரும்பினதோ? என்ன, 'அத்தை, என் நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே
யிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது' என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வர்

ஜீயர். அன்றிக்கே, பிள்ளான், 'நீர் திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம் என்றிருக்கிறீர்; ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? அவன் பரமபதத்தைத்தரிலோ, என்ன அவன் ஸர்வஜ்ஞனன்றோ, அறியானோ வென்கிறார்' என்று புருஷார்த்தப்ரதனன்றோ?, புருஷன் அர்த்தித்ததத்தையன்றோ கொடுப்பது.

சிந்தைமற்றொன்றின்திறந்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும் *
சிந்தையினால் செய்வதானறியாதன மாயங்களொன்றுமில்லை *
சிந்தையினால்சொல்லினால்செய்கையால் நிலத்தேவர்க்குழுவணங்கும் *
சிந்தைமகிழ்திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே. (10)

(சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்) நெஞ்சானது பரமபதப்ரஸங்கமும் நினையாதது ஸர்வேச்வரனறியும். தன்மை - ஸ்வபாவம். மற்றென்கிறது - பரமபதத்தின்பேர் சொல்லுகையுங்கூட அஸஹ்யமானபடி. உம்மைக் கேட்க, ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷியாகச் சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (சிந்தையினால் இத்யாதி) அவன் நினைத்தால் இவன் அநந்தரம் நினைக்க வேண்டும்படி யிருக்க, அவன் அறியாததுண்டோ? * உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறியுமவனன்றோ? அவன் நினைப்பிட்டாலன்றோ இவனுக்கு நினைக்கலாவது? நெஞ்சால் செய்யப்படுவனவற்றில் அவனறியாத வஞ்சநங்களொன்றுமில்லை. (சிந்தையினால் இத்யாதி) நித்ய ஸூரிகளோபாதி முமுக்ஷுக்களும் வந்து ஆச்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. மநோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரண்டுவந்து ஆச்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. (சிந்தை மகிழ்திருவாறன்விளை) ஆரேனுமாகப் புக்காரை நிரதிசயாநந்திகளாகப்பண்ணும் தேசமாயிற்று. "ப்ராப்யபூமி" என்று தோற்றும்படி இருக்குமாயிற்று. திருவாறன்விளையிலே வந்து வர்த்திக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது. உமக்கு இத்தெளிவுதான் என்று தொடங்கி வந்தது? என்ன, (தீர்த்தனுக்கற்றபின்) அவன் தன்னுடைய போக்யதாதிசயத்தாலே எனக்குப் புறம்புண்டான பற்றைத் தவிர்த்துத் தனக்கே அநந்யார்ஹனும்படி பண்ணிக்கொண்ட அன்றுதொடங்கி; உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணின அன்றுதொடங்கி, நடுவே உஜ்ஜீவியாதே கிடந்துபோந்ததே அநாதிகாலம். (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள்* அயர்வறு மமரர்களுக்கு ச்லாகநீயரென்கிறார்.

தீர்த்தனுக்கற்றபின் மற்றோர்சரணில்லையென்றெண்ணி * தீர்த்தனுக்கே
தீர்த்தமனத்தனனாகிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
தீர்த்தங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும்வல்லார்களை * தேவர்வைகல்
தீர்த்தங்களேயென்றுபூசித்துநல்கியுரைப்பர் தம்தேவியர்க்கே. (11)

(தீர்த்தன் இத்யாதி) இன்னார்க்குத் தீர்த்தனென்னுமையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தர்க்கெல்லாம் தீர்த்தனாயிற்று. தீர்த்தமாவது - தான் பரிசுத்தமுமாய், தன்னை ஸ்பர்சித்தாரும் பரிசுத்தராம்படி பண்ணுமதாயிற்று. * தீர்த்தனுலகளந்த சேவடியை ப்ரஹ்மாவிளக்க, அந்ததீர்த்தத்தைப் பாவநார்த்தமாக ஜடாமத்யேதரித்தான்ருத்ரன். * ஆறுபொதிசடையோன்*என்னக்கடவதிறே. கங்காதரனென்றிறேபேர் அவனுக்கு, அந்தக் கங்கைக்கு அடியை ஆராய்ந்துகொள்ளுகையிறே இனியுள்ளது. ஆராய்ந்தவாறே அது அடிப்பட்டிருக்கும். * கங்கைபோதரக் கால்நிமிர்த்தருளிய கண்ணனிறே. (தீர்த்தனுக்கற்றபின்)தன்னுடைய போக்யதாதிசயத்தாலே தன்னையொழிந்த விஷயங்களிலுண்டான ருசியைக் கழித்தவனுக்கு அற்றபின் என்றுமாம். (மற்றோர் சரணில்லை யென்றெண்ணி) அவனையொழிய ரக்ஷகரில்லையென்று தெளிந்தாரா

யிற்று. (தீர்த்தனுக்கே தீர்த்தமனத்தனாகி) பாஹ்யவிஷயங்களில் ருசியைப் போக்கினவனுக்கே அறுதியாக எழுதிக்கொடுத்த நெஞ்சையுடையராய். "உனை நினைந்தெள்கல்தந்த எந்தாய்" என்றார் கீழ்; *மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள்கைவிட்டு* என்றும், * பரமாத்மநி யோரக்தோ விரக்தோ பரமாத்மநி * என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைத்தால் பின்பு புறம் போக வொட்டாதே ஸௌந்தர்யம். * "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்று மனைப்பால் பேரின்பத்தில் கைகழிய வொட்டாதே. (செழுங்குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன) அதுக்கடியான ஜன்ம பூமியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. (தீர்த்தங்களாயிரம்) ஆயிரம்பாட்டும் ஆயிரந்தீர்த்தங்களாயிற்று. இந்தப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார்களை, தேவருண்டு-திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், ஸேனை முதலியார் தொடக்கமானார். இவர்களை நாள் தோறும் பவித்ரபூதர் என்று தரித்துக் கொண்டுபோந்து, தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக் கொண்டாடும் தசையிலே சொல்லுவர்கள். (நல்கியுரைப்பர் தம் தேவியர்க்கு) மஹிஷிகளும் தாங்களுமாக ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு அடிமை செய்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவானவாறே, அவர்களுக்கு ஸர்வ ஸ்வதாநம்பண்ணிக் கனக்கத் தங்கள் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லும்படியாகப் பெறுவர். ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளும் தசையாகிறது - பகவத்விஷயத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணும்போது எடுத்துக் கைநீட்டுகையிறே சரமச்லோகம் ரக்ஷித்துக் கொண்ட அளவுபோலேயிருக்கும் அளவுகளிலே என்றபடி. (அதாவது - உடையவர், திருக்கோட்டியூர் நம்பி தமக்கு அத்யந்த ரஹஸ்யமாக உபதேசித்த ச்ரமச்லோகத்தைத் தெற்காழ்வார் திருமுன்பே எடுத்துக் கைநீட்டினவர்களுக்கு, அவர்கள் விஷயத்திலே உகப்பாலே அருளிச் செய்வாரிறே; அத்தைச்சொல்லுகிறது.) (வைகலும் பூசித்து) அபர்வணி கடல்தீண்டலாகாது" என்றாப்போலே, அதுக்கு ஒரு நியதியில்லையென்கை. வைகல்—காலம் "ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி" என்று தத்விஷயத்தில் இவர் ப்ரார்த்தித்தத்தை இது கற்ற ததீய விஷயத்திலே நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்வர்கள். ... . (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

இன்பக்கவிபாடிவித்தோனை * இந்திரையோடு
அன்புற்றுவாழ்திருவாறன்விளையில் —* துன்பமறக்
கண்டடிமைசெய்யக் கருதியமாறன்கழலே *
திண்டிறலோர் யாவர்க்குந் தேவு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்,

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறியான ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படியில்

ஏழாம்பத்து முற்றிற்று.